

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

Sayı 61, Ekim 2011-10, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

○ HAKAN TABAKAN
○ HAKAN GÜLSEVEN
○ SERHAT ÖZCAN
○ MEHMET ALİ TOK
○ ONUR ÖZGEN
○ KARDELEN GÜRGÖR
○ G.HAYDAR KILIÇARSLAN

○ YAVUZ ALOĞAN
○ SITKI DEMİRKAN
○ HAKAN SOYTEMİZ
○ OSMAN OĞUZ
○ CAN GÜROLA
○ NAZMİ ORÇUN ÇOBAN
○ SERDAR TÜRKMEN

○ ÖNDER İŞLEYEN
○ MİTHAT EZEL
○ MERT KILIÇARSLAN
○ ALİ KAPTAN
○ CEM KAÇAR
○ HALDUN AÇIKSÖZLÜ
○ SUZAN YILMAZ OKAR

ALTIN TILKİ ÖDÜLÜ

Akşamsefası

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

Tayyip Bey'in aşırı acıklı hikayesi

Muktedirlerin argümanlarıyla, o sığınakta sanat yapmak... Bu kötü bir şeydir, kötü! 12 Eylül 2010 referandumu itibariyle bu 'Celal Tan falanca...' da bir dönem filmidir. Yeni bir 12 Eylül sürecine sinema üzerinden 'Afili' bir destektir. Ve 'AKP'nin uslu Türk çocukları' kara mizahı kararında yaptıkça ödül ve ödüller almaya devam edecektir...

Celal Tan ve ailesinin ya da Altınkoza'nın aşırı acıklı hikâyesi

Bereketli toprakların şehri Adana'nın *Altınkoza*'sı diyeceğim ama o *Altınkoza*'da Adana'ya veya bereketli topraklara dair bir şey kalmamıştır. Peki Adana'da, emeğin en eski şehrinde o Adana'yla ilgili bir iz kaldı mı ki? Görünen, bir hizmet şehrine dönmüş Adana'dır. Bakanı olmayan, mebusu uyuyan, seçmeni seçemeyen, bereketli toprakları AVM'lerin bereketine peşkeş çekilen, fabrikaları zaten gitmiş, havaalanı, istasyonu gider olan, yıllardır saklı duran 'dünyanın en büyük köyü' sıfatını özellikle son 10 yıllık bir akışta tam olarak yaşayan Adana. Adana, yalnızlığımızın şehri! İşte bu Adana'nın film şenliği de elbette payını alacaktır hayatın o akışından...

Altınkoza'nın 18.si gerçekleşti bu sene. İlki 1969'a denk gelir. 1973'e kadar sürer, sonra durur. 1992'de filan yeniden başladığında ise zombiye dönüşmüştür. Yılmaz Güney ile özdeşleşen *Altınkoza*, Adana'da sağcı belediyelerin elinde oyuncak olur; türlü bahanelerle ertelenir, ötelenir, iptal edilir. Şu haliyle de zaten yukarıda vurguladığım bir noktaya paralel olarak kendisi bir köy şenliğine dönüşür. **Şu *Altınkoza*'ya bir kasaba festivali bile denemez.** Adana'nın -aslında görevden alınan eski başkanın değil AKP'nin, Adanalıların vurguladığına göre Ömer Çelik'in bir tür vekilinin yönettiği- 'ortak akıl' namlı belediyeçiliğinin ufkundan, daha çaplı bir film şenliği beklemek biraz zalimce olur. Bu yüzden şimdilik geçiyorum burayı.

Umur'tan 'Hikâye'ye

1970'te *Umur*'un, 1971'de *Ağır*'ın aldığı ödül 2011'de *Celal Tan ve Ailesinin Aşırı Acıklı Hikâyesi*'ne gitmiştir. Bu 'sekans' aynı zamanda son 40 senenin Türkiye'sinin ve de Adana'sının fotoğrafını verir. Yılmaz Güney'den 'Afili Filintalar'a, ben derim ki, dramatik bir geçiş... Evet, savaş bitmeden teslim alınır olmak, hakiki bir acıklı hikâye...

Sarphan Uzunoğlu'nun o 'Afili Filintalar' denen gruba dair bir cümlesini şuraya koyup devam edeyim: **"Anarşizm mi, AKP'nin uslu Türk çocukları olmak mı? Bahşedilen ile olunan arasındaki derin seçim."**

Şiirlerini sevdiğim, filmlerini içerdigi mistik ve fantastik unsurlar açısından tutarlı ve eğlenceli bulduğum Onur Ünlü son filminin bir kara mizah olduğunu belirtti. Kara mizah!

Hak verilir ki kara mizah iktidarın gölgesinde bir yerlerde durarak yapılmaz. Şöyle güneşe, açığa, ayaza, fırtınaya filan çıkmak lazım, öyle icap

eder. Sinema veya sanat tarihi, ya da insanlık tarihi mizahın karasını galiba böyle kaydeder, kaydederse. Kanımca mizah, -hangisi olursa olsun- erk'in karşısında bir yer bulur kendine. Bildik sebepleri yazmayacağım buraya. Hele bu 'kara' bir mizah ise yerleşik değer ve kuralları, bilmem neleri çok da ipelemez herhalde. En azından bir sistem eleştirisi vardır bre; günlük hayatın, egemen siyasetin, sanatın kendi köhne eğilimlerinin, alışkanlıklarının, bilmem neyin eleştirisi...

Celal Tan ve Ailesinin Aşırı Acıklı Hikâyesi'ne gelecek olursak; öylece bakınca apolitik bir kara mizah olarak duruyor. Arada bir iki küfür, ki ben o filmdeki küfürleri yarım saat içinde kullanır ve tüketirim, bu noktada eleştirmiyorum filmi. O mistik fantastik unsurlardan dolayı bir kara mizahsa söz konusu olan, o zaman böyle bir şey beni aşar. Ama filmin kahramanının işi üzerinden ve filmin bir mekânıyla kurulan bir kara mizahsa bu, o zaman tam burada bir iki noktaya değinirim. Filmin kurgusuna, diyaloglarına, temposuna, belki senaryodan kaynaklanan çelişik durumlarına bakmayacağım, beni aşsin gitsin o konular da. Fakat bir seyirci olarak takıldığım meseleye bir iki laf edeceğim.

Sinopsis niyetine

Celal Tan bir hukukçudur, genç eşini kıskançlık sonucu öldürür. Bir başka hukukçu arkadaşından suçu üstlenmesini ister ki o da zaten ölümcül hastadır vs. Öteki de bunun karşılında dini konularda pek yetersiz olduğunu belirtip kendisini 'münkir ile nekir'in sorgusuna hazırlamasını ister falan. Sonra birbirlerini satarlar.

Filmin 'politik' arka planında şöyle bir şeyler görülür: Bir anayasa hukukçuları derneği (AHUD) vardır, orada bir balo filan vardır, baloda bir orkestra vardır, o

orkestranın çaldığı 'eski cumhuriyet'in bir marşı vardır. Marşa eşlik eden 'dinozorların' ellerinde bayraklar ve üzerinde derneğin Türkiye haritasına yani ülkeye inmiş adeta yıldırım saçan bir tür tokmağı olan flamalar vardır. İki hukukçu arkadaşın meseleyi konuştuğu kanepenin yanında, dernek girişinde filan bir çiftetelli oynamayı bile beceremeyen hukukçu ordusu vardır -ki orası bir hukukçular derneğidir. Arada koltuk sevdalısı dekan vardır -dekandı herhalde. Bildiğiniz rezillik! O zaman yıkılın ulan, takoz olmanın ne âlemi var hızla ilerleyen ülkenin önünde! Bu minvalde bir kara mizah figürü...

Yaşasın 'Yeni' Cumhuriyet!

Anlamak için Alın Taşçıyan olamaya gerek yok! Evet, filmde bariz bir eleştiri yapılmıştır 'eski cumhuriyet'in hukukuna ve hukukçularına ilişkin: Adeta dinsizdirler ve en basit konularda bile imandan bihaberdirler, namaz kitabını yere atacak kadar duyarsızdılar. Elllerinde bayraklarla bir salonda salınıp dururlar, kös kös otururlar, birbirlerine sebepsizce ödüller verirler, koltuk düşkünlüğü, bir mekânda eğlenmekten bile acizdirler ki çiftetellidir, miskettir, halaydır, bunu bile oynamayı beceremezler. Bunlar bu halleriyle mi ülkenin kaderini belirlemeye ortak olacaklardır? Tamam, bu eleştirilere eyvallah! İmzamı da atayım altına, hadi. Lanetleyelim uyusuk sistemin tüm köhne kurumlarını... Lakin bu 'kara mizah'ın şimdiki zamandaki gereği ve orijini pek düşündürücüdür. (Hadi, böyle bir eleştiri örneğin sekiz on sene önce yapılsaydı yine gözlerimizi yaşartırdı. Şu enstantane sadece nekrofilidir.)

Oysa güzel memleketim bir kara mizah cennetidir. Aç tavuğun darı ambarıdır, rüyasız ve riyasız! ('Riyasız'ı uyak için

yazdım ama güzel oldu!) Ve de 'Afili Filintalar' cemaatinin bir tür eylemi olarak görünür olunca bu, işte o kara mizah yandaş mizaha dönüşür. Kimin ne yaptığı pek sırtıdır. Bir köhneliğin eleştirisi, bir başka köhneliğin bina edilmesi sürecinin propaganda filmini ortaya çıkarır. Bu noktada Onur Ünlü'nü, Tansu Çiller'e yönetmenlik yapan bir Sinan Çetin'den hiçbir farkı kalmaz. Toplama baktığımda da, ta 1836'da bile Meksikalılar *Alamo Kalesi*'ni, Teksaslılardan aldıklarında o kalenin yıkıntıları üzerinde bu kadar zıplamamışlardır tüm orduları, topları tüfekleri, şairleri, yazarları, destancıları ve gazeteleri vs ile...

Tefecilerin eline düşüp iflas etmiş bir esnaftan gayri hiçbir alacağınızı tahsil edemezsiniz. Ya da zaten filelere girmiş bir topa bir daha vurup orada aynı pozisyonda ikinci golü hanenize yazdıramazsınız. Böyle hareketler iktidarın tribününe oynamaktır. Haddizatında bir kara mizah değildir, mizahın kara paradoksudur, bir manada kavgayı ayırma numarasında karşıdakinin ellerini tutmak, arkadaki kudretli ağabeyin rahat yumruklar atmasında böylece taraf olmaktır -ve zaten kendisi uyarmıştı kitleyi, taraf-bertaraf teması ile!..

Muktedirlerin argümanlarıyla, o sığınakta sanat yapmak... Bu kötü bir şeydir, kötü!

Evet, şu tarz ve içerikle kara mizah yaparak 'piyasa'da tutunabilirsiniz, ödüller alabilirsiniz; ama sinema tarihinde, örneğin *Şarlo Diktatör* filminde dünya temalı balonla oynayan 'Hitler Şarlo'nun o üç saniyelik sekansı kadar yer alamazsınız. Ve sanırım egemenlerin egemenlik alanında bir kara mizah da olmaz, çok çok 'Afili Filintalar'ın AKP balanslı felsefelerinin kara mizahı çıkar. Sonuca bağlamak için *Altınkoza*'ya dönecek olursak...

Altınkoza denen müsamere, AKP devlet erkânının bir şenliğidir gayri. Bize dair bir incelik, biz iz kalmamıştır. Kendileri çalıp kendileri oynamıştır. Onlar kendi dünyalarının keyfindedir.

(Bu arada, Aynur Doğan'ı Kürtçe şarkılardan dolayı yuhalayın kentli muhteremler, dönuştüğünüzün farkına bile varmadan daha çok arayacaksınız Aynur Doğan'ları...)

Sonuç? 12 Eylül 2010 referandumu itibariyle bu da bir dönem filmidir. Yeni bir 12 Eylül sürecine sinema üzerinden 'Afili' bir destektir.

'AKP'nin uslu Türk çocukları' kara mizahı kararında yaptıkça ödül ve ödüller almaya devam edecektir.

Tayyip Bey ve 'Geniş Aile'sinin acıklı hikayesi

Tayyip Bey annesini kaybetti. Allah rahmet eylesin. Kimseye, "Ananı da al git!" demeyeceğimiz gibi, kimsenin anasının ölümünden de haz duymayız. Öte yandan, **çekirdek aile, damat, gelinler, eş-dost, hısım-akraba, Tayyip Bey'in seneler evvel 750 lira maaşla işe başlayıp yarattığı dev servet ve iktidarın getirdiği kudret sayesinde, sıhhat ve afiyette evelallah.** Lakin onların ve 'Geniş Aile'nin acıklı bir hikayesi de var...

'Geniş Aile' derken, iktidarı devralmış olmanın ya da muktedirlere yanaşarak avanta bulmanın tatlı sarhoşluğuyla kendinden geçmiş kütleyi kastediyorum -bu sarhoşluk kuşkusuz kevser şarabı sarhoşluğu kıvamındadır. Mesela **Ali Ağaoğlu 'Geniş Aile'dendir.** Lakin irice bir müteahhit iken, ihalelerle bir inşaat devine dönüşüp bu geç yaşta servetini hesapsızca katlamış olmak, üstüne üstlük bir reklam yıldızı haline gelmek kolay iş değildir. İşte bu yüzden, Ali Ağaoğlu'nun hikayesi çok acıklıdır bir taraftan da...

Bakin, şöyle izah edeyim: Belediye önlerinde ihale kovalayan, ganyan bayilerinde ömür tüketen, yani kısa yoldan **parayı bulma hayaliyle yanıp tutuşan herhangi bir öküze birkaç milyon dolar verdiğinizde, yapacağı ilk iş, lüks bir otomobil -muhtemelen iri bir cıp- sahibi olmaktır.** İkinci adımı da, **parayla kadın satın almak** olur. Ve nihayet üçüncü adım olarak, bayağı bir **gösteriş hevesi** peydahlanır. Cahil, çapsız, hampadan edinilmiş servetinin kendisini cemiyet içinde bir 'şey' haline getirebileceğini düşünen her 'canlı', illa ki sonsuz bir gösteriş ve pohpohlanma arzusuyla yanıp tutuşacaktır.

Saraylara layıklar

Yukarıdaki tipolojiyle asla ilgisi olmayan Ali Ağaoğlu'nun acıklı hikayesi işte tam da burada başlamaktadır. Mesela *Londra Üniversitesi* ve *Massachusetts Institute of Technology* mezunu Bülent Eczacıbaşı, babasından devraldığı '**rafine zevk sahibi burjuva**' mirasıyla, bienallerden çıkıp, flarmoni orkestralarına şeflik yaparken, **Ali Ağaoğlu her kazandığı dev ihale sonrası, yeni bir lüks otomobil satın almakta, bunları yan yana koyup önünde fotoğraf çekilmektedir.** Bir yandan genç ve güzel modellerle magazin başına poz verirken, bir yandan da 120 bin dolara yatak aldığını cümle aleme ilan etmektedir. Bunu, "Gelin de yatalım kızlar!" gibi basit bir köylü kurnazlığına sakın indirgemeyin lütfen, her şeyiyle halka malolmak istemektedir. Bu tuhaf hallerin yanı sıra, "**Ben yaptım, oldu!**" reklamlarında oynamakta, etrafında her daim, "**Sen bunu da yaparsın be abim!**" diyen Sinan Çetin türü pohpohçularla dolaşmaktadır. (Hocaefendi'ye her fırsatta selam yollayan

Sinan Çetin de 'Geniş Aile' mensubudur tabii.) Buradaki hazin hikaye, Ali Ağaoğlu'nun, eline aniden birkaç milyon dolar tutuşturulmuş herhangi bir ganyan bayii müdaviminden ayırt edilememesidir.

Son dönemde parayı bulmuş, yalılar, konaklar satın almış, oraları iç mimarlara 'saray tarzı' döşettirmiş, salonlara koca tahtlar bile yerleştirmiş, ve nihayet dayanamayıp bunları herkese gösterme ihtirasıyla 'medyaya açılmış' mütebeddin sermaye sahipleri de 'Geniş Aile'dendir. Onların acıklı hikayesi, asıl 'Hanedan' medyada her geçen gün daha fazla boy gösterirken, **karikatür** olduklarını her daim hatırlamalarıdır.

Başbakanlık'a ait uçak sayısını '1'den '7'ye çıkaran Tayyip Erdoğan ailesinin ya da Çankaya Köşkü'nün perde ve mobilyalarına yüzbinlerce lira harcayan Abdullah Gül ve 'First Lady' Hayrüniş Hanım'ın durumu daha hallice olsa da, asla hanedanlık kuramayacaklarını bilmek yeterince acıklıdır.

Yalayarak ölmek...

'Geniş Aile' çok geniştir. Ve acıklı hikayeler bitmez. 'Geniş Aile'nin 'ağabey'i Bülent Arınç mesela, muktedir olma hali öylesine başını döndürmüştür ki, bir gün "PKK'yle görüşme şerefsizdir!" demekte, ertesi gün 'görüşme'nin faziletlerinden söz edebilmektedir. Bu acıklı durumun farkında olduğunu hiç sanmıyorum. Zaten hikayenin en acıklı tarafı da burasıdır. **Biri sana hesap sormadığı zaman, kendi kendine hesap verebilecek basirette değilsen, sırf 'şeref' konusu açılmasın diye aynaya bakamaz hale gelirsin.**

Yine 'ailenin küçüğü' sayılabilecek Mehmet Metiner, 'cahiliye dönemi'nde Başbakan'a ettiği laflar için binlerce kez

özür dileyip, *Google* arama motoruna adını yazdırabilir ve Meclis koridorlarında hiçbir şey olmamış gibi dolaşabilir. Bunlar acıklı ama olağan hikayelerdir...

Sadece sermaye ve siyaset manasında değil, aklınıza gelebilecek her sahada, her seviyede genişleyen aşırı acıklı bir 'Aile'den söz ediyorum. Medyada mesela, **daha dün kadar tavşan boku kadar kıymet verilmeyen, lakin bugün iktidar yalayıcılığı sayesinde köşelere, makamlara tayin edilen, oralarda tıpkı 'mini mini birler' gibi hep bir ağızdan *Daha dün annemizin şarkısını* söyleyen kifayetsizlerin hali insanın gözlerini yaşartıyor.** Hayatlarının her evresini apolitik yaşayıp, bugün ekranlarda iktidarın kıcını yalayacağı derken acemi histeri nöbetlerine kapılan ve **üzerimize cehalet kusan ponpon kızların hali** mesela... Ayak kokan cemaat evlerinden çıkıp **Çırağan Oteli resepsiyonlarında teşpih böceği gibi dolanan şakirtlerin hali** mesela...

Ya bir önceki düzen tarafından iskartaya çıkarılan ama 'ortam koklayıp' yeniden iktidar kapısına bağlanan kaşalotlara ne demeli? **Üç vakte kadar vadeniz dolacak, kendiliğinden eceliniz gelecek ulan!** Bu ne aşırı acıklı bir haldir! **İnsan olan, yalayarak ölür mü?**

İşte bu 'yalayarak ölmeye' halinin psikolojik örtüsü, *Altın Tilki Ödülleri*'dir. 'Geniş Aile' kendi içinde bir ödül mekanizması geliştirmiştir. **Tilkiler ödüllendirilir.** Başbakan'ın uçağına binmek ve orada fotoğraf çekirmek bir ödüldür mesela. Kim bilir, belki de torunlarının, **"İşte şu jöleli saçlı olan benim dedem. Bu yanındaki de zamanın Başbakan'ıymış. Beraber uçakla dolaşmışlar,"** diye böbürleneceklerini düşünüyorlardır. Halbuki, -eğer canlı yaşam bunların HES'leri, termikleri ve nükleer

hevesleri sonucu yok olmazsa- birkaç kuşak sonra emperyal bir ülke arzuladığını söyleyen bütün dedeler bir utanç kaynağı olarak **'unutulmak istenenler'** listesinde yer alacaktır. Ama bu idrakten yoksun müstakbel dedeler, *Altın Tilki* ödül mekanizmasından dondurma muadili bir haz almakta, böylelikle dillerindeki yalama acılığına deva bulacaklarını sanmaktadırlar. Durmadan plaketter yaptırarak, birbirlerini ödüllendirmekte, ödüllere bakarak, yaşadıkları hayatın aslında anlamlı olduğuna inanmaktadırlar.

Filinta, delikanlıya yakışır!

'Geniş Aile' kendi 'kültür ortamı'nı da yaratmaktadır elbette. Eski düzenin gerici eleştirisiyle devrimci eleştiriyi bulamaç haline getirip bir çeşit 'entelektüel ucube' icat eden **'Afili Kolpacılar'**, 'emperyal Osmanlı' hevesleriyle birden bire **"Suriye'ye girelim!"** çığlıkları atabiliyor mesela. İktidar kanallarında gerdeğe girip, kolpadan muhalif 'duruş' sergilemenin, ödüllerden ödül beğenmenin bir bedeli olsa gerek. Ne acıklı...

"Halkı arkalarından sürüklemek için ellerinde proleter dilenci torbası sallıyorlardı bayrak gibi. Ama halk onları her izleyişinde, kuçlarındaki eski feodal armaları görüp hiç saygılı olmayan ağız dolusu gülüşlerle tüyüyordu." (*Komünist Manifesto*)

Bizde de eski düzenin gerici eleştirisi her öne geçtiğinde, kıcına iştirilmiş Osmanlı yaması, ampul gibi parlıyor. Mısıl, o bildik üslubuyla İttihatçılara söven Engin Ardıç belki de içlerinde en dürüst olanı. 'Görev icabı' Abdülhamit seviyor. Lakin *Komünist Manifesto*'dan 153 sene sonra, bugün, İttihatçılığın devrimci eleştirisini beceremeyen ve Engin Ardıç seviyesinde bir İttihatçılık eleştirisine teslim olan 'sözümüne sol', gerici eleştirinin pespaye kıcına yeni bir yama olmaktan öte iş görmüyor. Resneli Niyazi'den bihaber zevzekler, Abdülhamit'in alayına yazılıyor... Bir kere Hamidiye Alayları'na yazıldınız mı, 'Geniş Aile'nin parçası haline gelirsiniz ve Deniz Gezmiş'i Ergenekoncu ilan eden silah arkadaşlarınızla aynı koşu ta uyumak zorunda kalırsınız. Bunun farkında bile olmamak aşırı acıklı değil mi?..

İtiraf etmek lazım... Spor adamı Ahmet Çakar, müzisyeni Nihat Doğan, belediye başkanı Melih Gökçek olan bir ülkede, tüm bu acıklı manzaralar çok doğaldır. Böyle bir ülkede pekala bir intihalcıyı Milli Eğitim Bakanı yapabilirsiniz. 'Bilimadamı' mini etek giyenlerin tecavüzü hak ettiğini söyleyebilir, Anayasa Mahkemesi Başkanı pekala ABD Büyükelçisi'ne rapor sunabilir. Hiç kuşkusuz böyle bir ülkede *Hrant Dink Ödülü* de Ahmet Altan'a gidecektir... Çünkü burası aşırı acıklı hikayeleri olan bir ülkedir...

SERHAT ÖZCAN

Yalana alışmış, kudurmuş ve beteri...

Ayıp diye bir şey vardı yaşamımızda. Utanırdık ayıp ettiğimizde. Normalleştirdiler ayıbı, inkârı öğrendik. Günah diye bir şey vardı. Üstelik sadece din içerikli de değildi. Kutsaldı ekmek, atılmazdı artanı. Ya papara yapılıp öğün kurtarırdı. Ya da diğer yemek artıklarıyla karıştırılıp kediye köpeğe ziyafet verilirdi.

Üretimden gelen her şeye saygı vardı... Öğretmenlik, doktorluk, sanatçılık, gazetecilik, avukatlık saygın mesleklerdi. Çöçülük bir dönem maaşlar artınca bir anda saygınlık kazanmıştı; işçilik, saygındı. Çatır çatır yapılan pazarlıklarla, grevlerle iktidarları dize getiren işçi temsilcisi sendikalar vardı. Memur kadrosunda işe girenler, "Ah bir işçi olabilsenim," diye hayıflanırdı. Üretimden gelen gücün bir saygınlığı ve değeri vardı.

Bütün NATO ülkeleri 'komünizmle mücadele' ederken, örgütlü emekçilerin grevleri ve bu grevlerden kazançları vardı. Mahalle, mahallenin çocuğu olma, mahalle kavgalarında adil davranmak vardı. Kahpeliği yapan kendi arkadaşın olsa bile, onun mağdur ettiğine sahip çıkmak, o insanın yarasını sarmak için dayanışmak vardı. Batı burjuvasının Paris markalı modernizmine karşı Afganistan'ın gece hayatı, sık kadınları, fraklı beyleri vardı...

Yeşil kuşak projesinden büyük Ortadoğu projesine geçişte, devrimci ruh, güzel ve eşit dünya arzusu, NATO ülkelerindeyse darbeler vardı. Cinayet işleten derin devletler ve katillerini besleyen örtülü ödenekler vardı. Herkesin 'kendine' demokrasi istediği bir dönemde, kendi denilen gruba yakın, her dönemin

yetmez ama evetçileri vardı. 80'li yıllara geldiğimizde iyice tırmanışa geçen işçi hareketleri devlet çeteleri ve yine devletin milis güçlerince her türlü baskı, işkence, cinayet ve sürgün gibi cezalarla bastırılmayınca, derin emperyalizm devreye girdi. Darbe sonucunda binlerce devrimci zindanlara atıldı. Ağır işkenceler ve olumsuz koşullar sonrasında kimi öldü, kimi dönüşü olmayan sağlık sorunlarıyla boğuşmak zorunda bırakıldı.

Aferin bekleyen 'lider'ler

Avrupa'nın göbeğinde Asya'nın doğusunda, batısında, Ortadoğu ve Arap Yarımadası'nda, Kuzey Afrika'da ve dünyanın bir sürü bölgesinde, etnik çatışmalar, savaşlar yaşandı, yaşanıyor... İnsanoğlu hırsına yenik düşüyor, o hırs

sayesinde vites büyüten kapitalist güç, sınır tanımaksızın çemberini bir ateş topu gibi uzak ülkelere, yakarak, yıkarak, öldürerek yayılmacılığına pervasızca devam ediyor. O ateş topu paçasına değdiği anda komple bedenini saracak diyerekten ateşe yaklaşıyor. Ülkelerin kahrmanlık ve aferin bekleyen geri kafalı liderlerini yetiştirerek, seçerek ve bilerek maşa olmalarını sağlıyor. Sözüm ona aydın geçinen yazar, sanatçı, akademisyen yaftalı safralarına da satın alınmış gazetelerin sayfalarında köşeler kapatıp, köşeler döndürmek suretiyle payeler dağıtıyor. O 'zavallı' güruh atılan kemikleri servet zannedip, kendilerinin ne kadar önemli beyinler olduğunu düşünüyor. Satmışlıklarıyla ve satılmışlıklarıyla bir süre daha yol aldıktan sonra kullanılmış

bir tuvalet kağıdı olarak üzerlerine sifon çekileceğini, tarihte bir sürü örnekleri olduğu halde göremeyerek üstelik.

Yalanın matematiği bizler için çok zor. Bir önce söyleneni unutmadan yenisini bir sonrakine bağlamadan yol almak ve toplumların hafızasızlığının yardımını da hesaba katarak yalanı sürdürmek, mumu yatsıdan önce bitirip söndürürverir bazen. Arap baharıymış, ılımlı İslam Cumhuriyetiymiş, NATO-Pentagon, kapitalizmiymiş... Yalan oluverir bir gün. Ve o gün ne şakşakçılar, ne yağdanlıklar, ne kapı köpekleriniz kalır etrafınızda. İlk ziyaretinize geldikleri gün de, ipinizi çekmeye geldikleri gün olacaktır. Çünkü hayatın akışkanlığıyla sabittir ki, "Keser döner sap döner, gün gelir hesap döner."

Biz her dönemin özel yetkilerle donatılmışlarını gördük yakın tarihte. Bir sonraki dönemin geçmiş dönemdekilere yaptıklarını da. Ama her ne hikmetse bitmedi sosyalistlere öfkeleri. Korkunun ecele faydasının olmamasıyla ilgili olabilir diye düşünüyorum. Kalabalığın gücüyle, sermayenin gücünü birleştirip saldırmak hiçbir dönemde yıldırma saldırmaya uğrayan yüklerdi. Ve her işkencede asıl korkan işkenceciydi.

Hayat bize öğretmiştir ki, kaybedecek varlığı çok olanın büyük olur korkusu. O yüzden köpek beslenir o kadar. Ve o yüzden oturulur o şato gibi korumalı evlerde. Ve o yüzden gidilir her fırsatta umreye.

Haydi bakalım kurban bayramında her birinizden en az bir deve kesmenizi bekliyorum köşkün kapısında. Tosuncuklarım benim!..

MANTAR TARLASI

Son sözüm sana; Eline iki kalıp C 4 alınca kendini karanlıklar prensi, kuytular hâkimi sanan kalleş herif sana; Sen öylesin ama Türkiye de büyük devlet. Bak sen o bombayı atarken; Standart and Poors, notumuzu yükseltiyor. Bak sen o bombayla bizi korkutacağını sanarken; 40 bin kadın ve çocuk, Fenerbahçe Stadi'nı dolduruyor. Ey bombalı kalleş; Hangi idealin peşine takılmış olursan ol; Hangi menfur emelin girdabına kapılmış olursan ol; Sen bizi yenemezsin... Asla yenemezsin. Ertuğrul Özkök... Biz de Ertuğrul Bey'in 'delikanlılık' notunu yükseltiyoruz. Aynı delikanlılığı Tayyip Bey'e karşı da gösterip Hürriyet yayın yönetmenliğinde direnebilseydi keşke...

"Dedim ya, milli PKK yani PKK ile irtibatlı MİT'çiler, derin PKK Ergenekon'la irtibatlı PKK'cılar ve de beyaz Türk denilen yerli İsraililer..."

Önder Aytaç, Twitter'dan Ankara Kumrular Sokak'ta patlayan bombanın faillerini açıklıyor. Arkadaş balataları sıyırmış: "İçimizdeki İrlandalılar, Siyah Türk denen

Cenevizliler, Doğan görünümlü Şahin'ler..." diye devam eder gider bu...

Denedik, Google'a 'yalaka' yazınca Mehmet Metiner ilk sayfada çıkıyor!.. Vallahi bak...

Hepten eşek olmayan herkes, Kürt meselesinin çözülemeyeceğinin farkına vardı. Çünkü, Kürtler'in kabaca yarısı, sesi daha az çıkanlar, "haklarını" istiyorlar ama ayrılmak istemiyorlar. Bu hakları vermeye de hazırız. Fakat Kürtler'in sesi çok daha fazla çıkan diğer yarısının derdi (o ses yalnız insan sesi değil aynı zamanda silah ve bomba sesidir), kesinlikle bağımsızlık. Yaşasın!.. Engin Ardıç, Kürtlere haklarını vermeye hazır olduğunu açıkladı!..

(İttihat ve Terakki iktidarı altında) Laleli yangın yerinde ve Sarayburnu kıyısındaki sur kovuklarında da sapıklara otuz kuruşa erkek çocuk

satılıyordu. Aynı çocukların şehit dulu anaları da, bu kez sapık olmayan zamparalara yetmiş beş kuruş. Turan İmparatorluğu'nu kuracaktık kurmasına da, sübyanımız ucuza gidiyordu... Anlaşılan Engin Ardıç'ın çok hususi ilgi alanları var; bakınız, pezevenklik fiyatlarını bile biliyor! Tabii sarayda padişahlara oğlanların bedava temin edildiğini de yazmayı maçası yemiyor! Koyarlar kapı dışarı alimallah!..

Buraları bomboş bir araziydi...

Ali Ağaoğlu, reklamlarda coşuyor. Bir zamanlar binlerce yoksulun yaşadığı evler yıkılarak kendisine peşeş çekilen Ayazma'nın 'bomboş arazi' olduğu palavrasına inanmamızı bekliyor... Yürü git! Palavracı seni!..

Türkiye'nin Siyonistlere karşı çıkışları siyasi bir gösteri. Türkler Siyonist rejimle ilişkilerini perde arkasında yürütmeye devam ediyor. İran'ın dini lideri Ayetullah Ali Hamaney'in askeri danışmanı Orgeneral Yahya Rahim Safevi. Doğru söze ne denir?!

Türkiye'nin görünüşte aldığı İsrail karşıtı pozisyona karşılık, İran ve Suriye Türkiye'deki NATO füze kalkanının İsrail'i korumaya yönelik olduğuna inanıyor. Fars Haber Ajansı... Konu özetlenmiştir...

Şu konuları yazmaktan sıkıldık, okumaktan sıkıldınız. Bunların pişkinlikleri ve yüz­süz­lük­leri artık bizi utandırır hale geldi. Ama ne çare ki isyanı toplumsallaştıramadıkça yazılacak bu haller. İsyân sadece toplumsal olduğunda anlamlıdır, rezillik ise herkesin kendi boynuna asılır.

Yüz­süz­lük­ün iktidar yüzü...

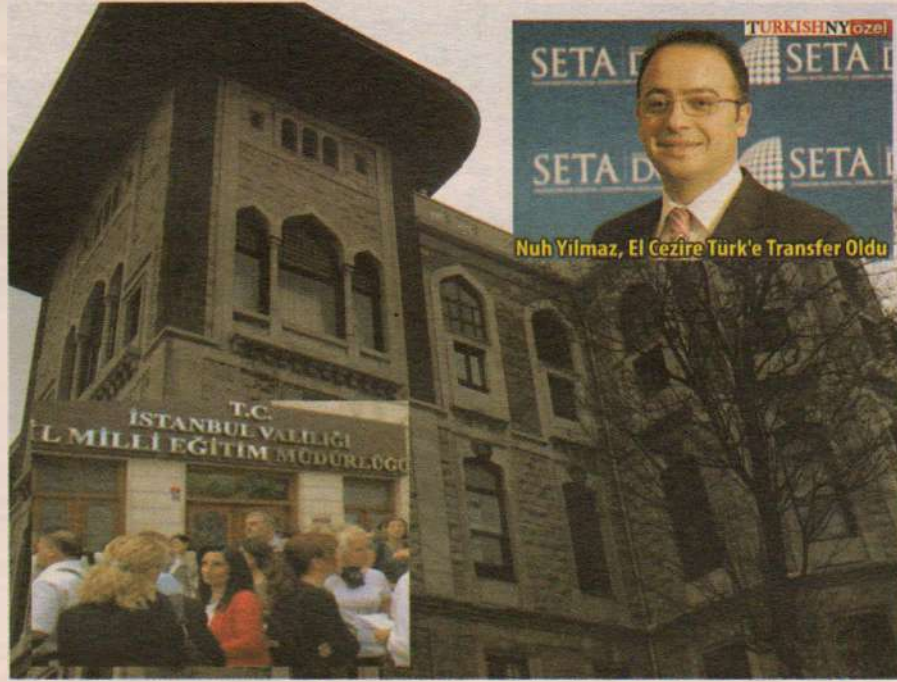
Artık sıkılmaya başlamışsınızdır herhalde AKP ile ilgili türlü acayiplikler duymaya. Bir yerleri birilerine pazarlamalarından, siyaseti bir tür tekke kompostosuna çevirmelerine kadar. Biz de sıkıldık, o yüzden istiyoruz memleketi değiştirmeyi. Ve ama artık yüzde 50'nin gazından mıdır, teşkilatlanmanın gücünden midir, adamlar da alabildiğine fütursuzlaşıyor. Özal'ı rahmetle andıracağız bu gidişle. Özal zamanında da bin türlü dolap dönerdi, hatta zulüm de çok katlıydı, ama bunlar hiç değilse bu derece ortalığa saçılmazdı. Hiç değilse el memleketlerden biri gelip, “Yahu niye isyan etmiyorsunuz?” diye sorduğunda haberimiz yokmuş gibi davranabilirdik. Şimdi hiç saklanacak yerimiz kalmadı. AKP'nin yasal siyasi kanadını oluşturduğu bu egemen teşkilat, her tür zorbalığı, dümeni, dolabı, yolsuzluğu, hileyi, desiseyi apaçık, gözlerimizin içine soka soka yapıyor. Yaptıklarına da ‘adalet’ diyor utanmadan.

KPSS ve LYS’de, rektör seçimlerinde, yargı mekanizmasında falan çevirdikleri dümenlerin yeni üstü örtülmüşken, bir soluklanmadan yeni skandallar saçıyorlar. Belki de iliklerine kadar çürümüş bir toplumsal ahlak karşısında bunun prim yapan bir yöntem olduğuna karar vermişlerdir.

Geçtiğimiz ay, ABD’den kesin dönüş yapan Nuh Yılmaz Efendi, çocuğunu, herkesin sınavla girdiği İstanbul Erkek Lisesi’ne sınavsız kaydettirmeye çalışıyor. Tabii bu okul, Alman Hükümeti ile sözleşmesi olan bir okul olduğu için kurallar sıkı, müdür kabul etmiyor. Sonra Bakanlık’tan ayarlanıyor işler ve Nuh Yılmaz muradına eriyor. Gelen sınırlı tepki karşısında da hiç istifini bozmuyor, onun yerine, karısı ‘twitliyor’ tepkileri. Onun da kocasından farkı yok; aslında yaptıkları okula bir lütuftmuş gibi davranıyor ve gerisi de laf kalabalığı ve tehditler... Bu tür cevaplara teşkilat içerisinde ‘Sümeyye Stayla’ denilebilir, en mümtaz örneğini ondan duyduğumuz için.

Eh, tepki de pek ‘elit’ tabii!

Tabii, bu son derece ‘göstere göstere skandal’ nakil işine gelen tepkilerden söz ederken, öyle emekçi tepkisi beklememek lazım; o tepkiler de en az bunlar kadar elitist, en az bunlar kadar iktidar aromalı. Lisenin şanlı tarihinden, başarılarından, protokollerinden bahsediliyor. Zira o tepki sahiplerinin birçoğu da toplumun katı kast sistemi içerisinde bir basamak atlamak için başkalarının kafasına basılmasını meşru görüyorlar. Ne de olsa ilk bine girenlerin

gidebildiği bir okulun öğrencileri, mezunları ve onların velileridir.

İşte kapitalizmin mekanik olmayan neticesi budur; sömürü ve yağmanın, hak gaspı ve alçaklığın meşrulaştırılması da değil, içselleştirilmesi. Bu kadar kötü kokabilen bir toplumda mesele yüzde 50 değildir, onu kimin aldığıdır çok çok. Biz de artık ahlak dersini Kant’tan değil, Angaralı Turgut’tan verelim, geçelim: “Yan cehennem yan, beş gamyon gomürle geliyom.”

Kim, kiminle, nerede, ne zaman? Ya da özetle; gören ne dedi?

Pekala, kimdir bu Nuh Yılmaz Efendi? Kendi kısa tanıtımında ‘journalist, political analyst, academic, observer, visual thinker, wannabe-flanör’ diye sıralanıyor ünvanları. Çevirelim: ‘gazeteci, politik analist, akademik, gözlemci, geniş açılı düşüncü, Obi-Wan Kenoby’. Az daha çevirelim: ‘tam teşkilatlı mürit arkadaş, Cevat Kelle, bizzat’...

Ne iş yapar? SETAV’ın kurucusu ve Washington temsilcisi, Star gazetesi yorumcusu falan filan... SETAV nedir? Fethullah Gülen Cemaati’nin ABD’deki ‘münasebet’lerini düzenleyen başlıca kuruluş. Nuh Yılmaz Efendi şimdi de *El-Cezire Türk* yöneticisi olarak memleketi dönmüş. Ne iş yaptığını açalım; cemaatin ve dolayısıyla AKP’nin hizmetinde çeşitli konuşmalar, haberler ve yorumlar yapar. ‘Stratejik münasebetler’de Washington gibi kilit bir noktada ‘hizmet’ ifa etmiştir. Bu doğru olmalı ki muktedirlerin bir parçası olarak dilediği yere çocuğunu yerleştirebilir.

üstüne de pişkin pişkin açıklama yapabilir.

Hayır bu sıfatlarını ve icraatlarını daha geniş geniş anlatır, kimin koltuğunda kaçınıcı karpuz olarak ‘hizmet’ gördüğünü gösteririz de gerek var mı? Memlekette bu tayfadan birisinin dümenle torpille bir şeyler elde etmesine şaşırarak insan kaldı mı? E buna rağmen her şey yerli yerinde, herkes sessiz, çoğunluk memnun!

Ortadoğu’daki diktatörlere insanların nasıl katlandığını merak edenler var, işte bütün masal böyle başladı. Garip bir ahlak düşkünlüğü üzerinden bir toplum sözleşmesi yapıldı. Üzerine konulan miras da tıpkı bizdeki gibi son derece kirli olunca hiç sorun çıkmadı. Bizde bu işin hakkı Saray’dan gelir ya, modernini yaratan tek parti dönemidir. En küçük kasabaya kadar kimin hangi işi alacağı parti binasından belirlenir, kimin nereye geleceğini partinin ilgili reisi tayin eder. Emekçilerin sesi çıkmaz, çünkü ne iktidardan alacakları vardır, ne de borçları, onların imtihanı çalışmaktır, hep çalışmakla...

Bizim sıradan hikayelerimiz

Bunların hikayeleri hep böyle, hep İbiş yukarı, Memiş aşağı. Bakın ben size biraz kendi hikayemi anlatayım, daha doğrusu dün, sabahtan kalkıp üç hastane dolaştırdığımız babamın hikayesini. Benim de memlekette yüz küsur üniversite olduğu halde neden diploma sahibi olamadığının hikayesi. Dinleyince çok sıradan bir hikaye gibi gelebilir, eminim başka pek çok kişinin de başına gelmiştir falan. Ama işte biz sıradan insanlarız.

Yıllardan ’91 herhalde, ilkökul bitmiş, Anadolu lisesi sınavlarında ülkedeki ilk 50’ye girerek o zamana kadar pek gelecek vaat etmeyen bir öğrenci için tarih yazmışım. Şimdi fazla palazlanmış İslami kolejler o zamanlar daha tıfil, Fatih Koleji’nin hoca mı, mürit mi tam anlamadığım adamları eve gelmişler, aileye maaş bağlamayı, hiç değilse okuyan büyük evlatlara burs vermeyi falan teklif etmişler. Neyse, peder o zaman yeni emekli olmuş, emekli ikramiyesini yatırdığı işi tamamlamaya çalışıyor, ev yapıyoruz işte maaştan artırlan paralarla. Tabii iki büyük kardeş okuduğu için pek bir şey artmıyor da. Yani muhtaçlık da var işin içinde. Ama her nasılsa babam adamları sevmedi de beni yollamadı o cehenneme...

İsyân etmeden olur mu?

Neyse, Anadolu Lisesi’ne kayda gittik, fakat okulun her tarafında bir zenginlik, bir zenginlik, konken partisini yarım bırakıp da gelmiş gibi duran kimi veliler. O vakitler o Anadolu Lisesi’nin kontenjanını hep aynı özel ilkökoldan gelenler doldururdu. Biz hem yabancı, hem de biraz yabani kaldık orada. Sonrasında okula müdür olacak tuhaf müdür muavini, kayıt parası istiyor. Bunu da çok utanmazca yapıyordu, ‘elit bir okul’muş falan da filan. Babam en son cebindeki tek parayı çıkarıyor (şimdiki 5 lira gibi bir şey olsa gerek), üstelenince de, “Canımı mı alacaksınız? Yok işte paramız!” diyor. Tahminimce kadın biraz daha terslese kayıt işi de yatarı. O 5 lira bizim dolmuş paramızdı ve evet kadın o parayı aldı, evet, eve yürüdük, evet, uzaktı. Bunu o zaman öğrendim, insan yorulmaktan korkmamalıymış, babamı bıraksanız yüzlerce kilometre daha yürürdü o gün, hayatı boyunca yüz binlerce saat çalıştığı gibi.

Benim şaşırdığım tek bir şey var; babamın buna rağmen hiçbir zaman komünist de olmaması. Demek ki sadece zulümle olmuyor isyan. Ve evet, on yıl sonra ben de çocuğumu kayda götürdüğümde aynı muameleyi göreceğim, demek ki isyan etmeden değişmiyor memleket.

Şu konuları yazmaktan sıkıldık, okumaktan sıkıldınız. Bunların pişkinlikleri ve yüz­süz­lük­leri artık bizi utandırır hale geldi. Ama ne çare ki isyanı toplumsallaştıramadıkça yazılacak bu haller. İsyân sadece toplumsal olduğunda anlamlıdır, rezillik ise herkesin kendi boynuna asılır. Öyle demiş Pir Sultan Abdal da:

Cehennem dediğim dal odun yoktur. Herkes ateşini kendi götürür.

"Liberal, iğrenç bir sözcüktür." (Jean Paul Sartre, 1964 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'nü reddederken.)

200'lü adalet ve yüzsüz 'arkadaş'lar

Ahmet Şık, 16 Ağustos'ta hapisanede kaleme aldığı yazısında, liberallerin Hrant Dink cinayeti davasıyla ilişkilerini şöyle değerlendiriyordu:

"Çok gariptir ki, bu soruşturmalara ciddiyet kazandıran Hrant Dink suikastında emniyet teşkilatının da en az askeri teşkilat ve MİT kadar ihmalleri olmasına rağmen; bu ihmal ilgi alanlarına hiç girmez bu zevatın. Cinayete ortak olmak boyutundaki bu 'ihmali' irdelemezler; ama sorsanız 'Hrant'ın arkadaşlarıdır'. Şaşırtıcı değil; çünkü sessizlik burada da devrededir. Sevgili Arat, Hrant Dink cinayetinde üst düzey bir kamu görevlisi olarak ihmali olduğu iddia edilen Muammer Güler'in AKP'den milletvekili adayı yapılmasını (şimdi TBMM'de); 'Bizi sırtımızdan hançerlediler' diyen Cemil Çiçek'in aslanlar gibi koltuğunu korumasını eleştirir. Al sana yine sessizlik.

(...)

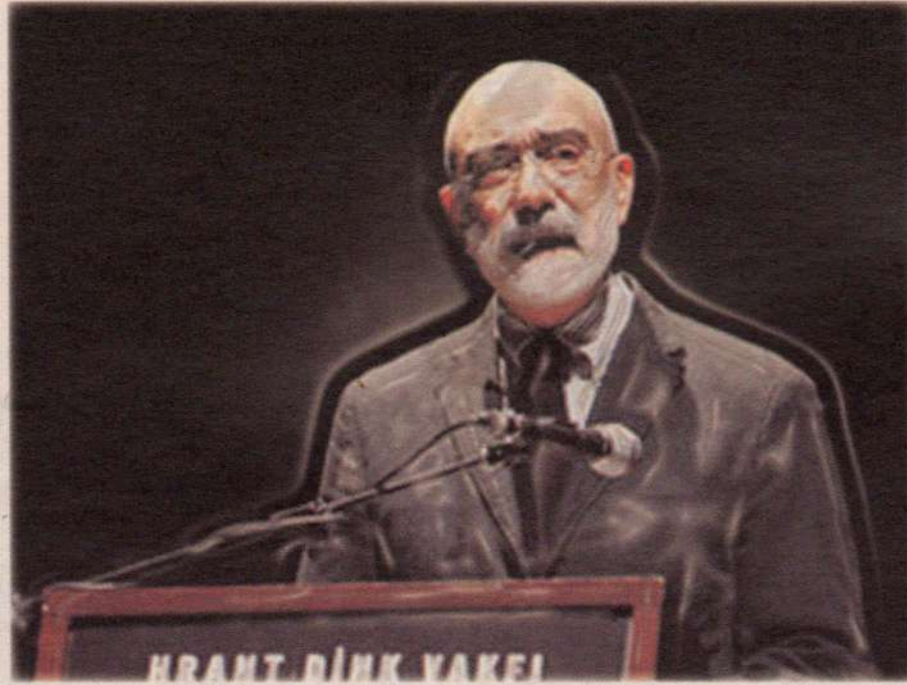
O yere göğe koyamadıkları sultanları, seçimlerden iki gün önce gazeteci Ruşen Çakır'a verdiği röportajda, 'Ne Yahudiliğimiz, ne Ermeniliğimiz, ne afedersiniz Rumluğumuz kaldı...' diye cümlesine başlayıp özünde ne olduğunu ortaya koyan bir konuşma yapar. Malum zevat, yine susar ve 'balkon konuşması'nı beklememizi tavsiye ederler. Seçim meydanlarında böyle konuşmalara tolerans göstermemizi, bunun olağan olduğunu savunanlar bile olur aralarında. Zaten sevgili Hrant Dink, AKP iktidarda iken katledilmemiştir. Yine AKP iktidarda iken katilleri yargılanıyormuş gibi yapılmamaktadır. Gerçek katillere ulaşmamız AKP iktidarında engellenmemektedir. Bu yüzden de, 'Ey iktidar şu tetikçi çakalların arındaki devlet gücünü yargıla!' diyemezler."

Hrant Dink Vakfı'nın misyonu

Ahmet Şık'ın bu paragraflarında genel hatlarını çizdiği bu malum liberal zevat tiplmesine en uygun insanlardan biri olan Ahmet Altan, geçtiğimiz ay içerisinde Uluslararası Hrant Dink Vakfı tarafından, **Hrant Dink Ödülü**'ne layık görüldü. Vakfın ödülü verme kriterlerinde şunlar yazıyor:

"Ödül, her yıl ayrımcılıktan, ırkçılıktan, şiddetten arınmış, daha özgür ve adil bir dünya için çalışan, bu idealler uğruna bireysel risk alan, ezber bozan, barışın dilini kullanan, bunları yaparken, insanlara mücadeleyle devam etme yolunda ilham ve umut veren, biri Türkiye'den biri Türkiye dışından kişi, kurum veya gruplara veriliyor."

Vakıf, gerçekten söylediği gibi biri

Türkiye'den biri Türkiye dışından iki kişiye ödül verdi. Peki ya diğer kriterleri ne yapacağız?

Vakfın bu ödül seçiminin ardından epey tartışma döndü. Her ne kadar kimileri bu ödül seçimine inanmadığını belirtse de, ben pek de o görüşte değilim.

RED'in geçmiş sayılarının birinde, Uluslararası Hrant Dink Vakfı'nın yetkili isimleri arasında Soros'la ve hatta Fethullah Gülen'le ilişkileri olan İbrahim Betil'in, A&B halkla ilişkiler şirketinin sahibi Sibel Asna'nın, Oral Çalışlar ve Ali Bayramoğlu gibi ne oldukları ortada isimlerin bulunduğu; vakfı destekleyen kuruluşlar arasındaysa, Avrupa Birliği dışında Chrest Vakfı, Gülbenkyan Fonu, Heinrich Böll Stiftung Derneği, Global Dialog, Friedrich Naumann Vakfı, Hollandalı Konsoloslugu, Tower Travel ve Aktif İleti gibi 'liberal kuruluş'ların, 'STK'ların, 'fon'ların bulunduğu açıklanmıştı.

Yani böyle bir kuruluştan Ahmet Altan'a ödül çıkması gayet doğal çünkü burdan başka bir şey çıkmaz. Zira bu vakfın, kuruluş amacı aslında budur: **Hrant Dink üzerinden birbirlerini -liberalizmi- ödüllendirmek!**

Yukarıda bu vakfın görevlilerinden olduğunu belirttiğimiz Oral Çalışlar'ın, üniversite yıllarında Deniz Gezmiş'le arkadaş olması bugün geldiği noktadan bağımsız bir şekilde hâlâ Deniz'lerin yoldaşı olmasına yetiyormuş gibi, 68'e dair anılarını kitaplaştırabildiği bir ülkede -ki bize göre Deniz'in o tür bir kişilikle arkadaşlık ettiği 'yaratılmış' bir palavra olsa gerektir-, kendilerine **Hrant'ın arkadaşları** diyen bir grubun da çıkıp Hrant adına Ahmet Altan'ı ödüllendirmesi normaldir. Başka deyişle, ne Oral Çalışlar, Deniz Gezmiş'in arkadaşısıdır; ne de bu vakfın yöneticileri, -Hrant'ın aile fertleri hariç- Hrant'ın arkadaşlarıdır. Hrant'ın aile fertlerinin ise, gerçekte o vakfın işlevinin ne olduğuna dair bir fikirleri var mı, işin o kısmı da tartışmalıdır.

Nedim Şener'e hapis, Ahmet Altan'a ödül!

Vakıf yöneticileri Ahmet Altan'ı ödüllendirirken; Ahmet Altan, Hrant'ın duruşmasına gitme zahmetine dahi girmedir. Birçok yazarın yaptığını yapmayı çok görüp, 15 Eylül'de (Hrant'ın doğum günü) köşesinde Hrant'ın adını anmaya tenezzül etmedi.

Hal böyle olunca da, insanlar haklı olarak düşünüyorlar: "**Hrant'ı vuran katil 20 yıla, cinayeti aydınlatmak için araştırmalar yapan Nedim Şener 32.5 yıla yargılanıyor. Fakat Hrant'ın adına kurulmuş bir vakfın yöneticileri, Nedim Şener'i ödüle layık görmek şöyle bir yana dursun, düzenledikleri törende ismini anıp bir selam yollama nezaketinde dahi bulunmuyorlar. Bu ne iştir?**" diye.

Hepsi bir yana, Hrant'ın cinayetinin arkasındaki sır perdelerinin aralanması için büyük emekler harcayan ve büyük ölçüde de cinayetin sorumlularını ortaya çıkaran Nedim Şener'in tutuklanmasının haberini, "**Gazetecilik faaliyetinden tutuklanmadılar!**" manşetiyle verip, açıkça Şener'in ve Şık'ın tutuklanmalarını destekleyen bir gazetenin başyazarının ödüllendirilmesi, hakikaten midesi olan bir

insanın kolay kolay kaldırılabileceği bir şey değil!

Ama devir, böyle bir devir. Ve tarihte de böyle kepezelikler yok değil. 11 Eylül 1973'te Şili'de gerçekleştirilen darbe sonucunda Allende'nin devrilmesinde büyük payı olan ABD'nin o dönemki Dışişleri Bakanı Henry Kissenger'in, darbeden tam bir ay sonra Nobel Barış Ödülü'ne layık görülmesi de ilk bakışta gözümüze tipik bir oksimoron örneği olarak görünebilir; fakat Nobel Barış Ödülü'nü kimlerin verdiğini düşündüğümüzde, aslında ortada garipsenecek bir durum olmadığını görebiliriz.

Kısacası Nedim Şener'in tutuklandığı bir ülkede, Ahmet Altan'ın ödüllendirilmesi doğaldır. Ayrıca aynı ödülün, darbe günlüklerinin yayınlandığı dönemde Ahmet Şık'ın kendisinin arkasında olduğu günleri çabucak unutup, geçtiğimiz günlerde Avrupa Parlamentosu'nun düzenlemiş olduğu bir panelde, **Şık ile Şener'in tutuklanmalarının hükümeti eleştirdikleri için değil, derin yapılanmalara yönelik haberlere imza attıkları için gerçekleştiğini ve Türkiye'deki basın özgürlüğü hakkındaki eleştirilerin abartı olduğunu söyleyebilecek kadar zıvanadan çıkan Alper Görmüş'e iki yıl evvel verildiğini de unutmamak gerek. Dolayısıyla Görmüş'ün ellerinin kaldırdığı bir ödül, yine ancak onun gibilerinin ellerine yakışır.**

Saçmasapan bir dava...

Ödül konusunu geçip, biraz da Ahmet Şık'la Nedim Şener'in son durumlarına değinilmeli. Bilindiği gibi iki gazeteci hakkında iddianameler oluşturuldu, kabul edildi, her birinin hakkında da 15 yıla kadar hapisleri istendi.

İddianameleri okuduğumuzda, nasıl bir saçmalığın ortasında olduğumuzu anlıyoruz. Şık ile Şener, silahlı örgüte yardım etmekle suçlanıyorlar; ama iddianame boyunca bunu dolduracak bir tek kanıt göremiyoruz. Esas suçları malum: Hükümet aleyhinde -onların deyimine göre hükümeti yıpratıcı- kitap yazmak...

Şurası kesin ki, Ahmet Şık ile Nedim Şener, hükümetin kamuoyunu kandırıp oyalamak için ortaya attığı senaryoları sorgulamışlar ve büyük ölçüde de çözmüşlerdir, şu anda da bunun bedelini ödemektedirler.

Le Monde gazetesi dahi durumun farkında. Ahmet Şık ile Nedim Şener'in gazeteci arkadaşlarının düzenlediği, 'Adaletin 200'ü yürüyüşü'ne çok geniş yer ayırıp, iddianamenin tatmin edicilikten uzak olduğunu ve Şık ile Şener'in hassas konuları araştırdıklarından dolayı seslerinin

kesildiğini yazıyorlar. Fakat bizim anlı şanlı Hrant Dink ödüllü yazarlarımız sus pus.

Sadece suskun da kalmıyorlar; gazetelerinde, hazırlanan iddianameleri öyle bir şekilde servis ediyorlar, öyle kirli bir dezenformasyon faaliyetinin elemanları oluyorlar ki...

Mehmet Baransu çıkıyor örneğin, “Ahmet Şık ve Nedim Şener hakkında çok suçlamalar!” diye bir şeyler yazıyor. Neymiş, Soner Yalçın’dan Şık ile Şener’e talimatlar gelmiş, seçimden önce kitabın (*İmamın Ordusu*) bitirilmesini istemiş. Diyelim ki doğru, ne kadar tehlikeli bir talimat değil mi?

Kitap yazmak mı, silahlı örgüt kurmak mı?

Ahmet Şık ile Nedim Şener, 200 gündür kitap yazmak suçundan tutuklu ve her birinin 15 yıla kadar hapisleri isteniyor. Mehmet Ağar’ınsa, silahlı örgüt kurmak suçundan 5 yıl hapsi isteniyor. O da, Yargıtay onay verecek de, ondan sonra. Böyle bir saçmalık nasıl savunulabilir?

Ama savunuyorlar. Her gün gazete köşelerinde, televizyon ekranlarında, Hrant’ın katlinin ardındaki sır perdelerini açığa çıkaranları derin devletle ilişkilendirip, Hrant’ın öldürülmesini seyredenleriyse derin devleti yok edenler olarak tanıtıyorlar ve ardından Hrant Dink ödülünü kaldırıyorlar.

Ya Hrant yaşasaydı?

Hadi gelin dürüst olalım. Yaşamaması için gösterilen tüm üstün gayretlere rağmen Hrant bugün hâlâ yaşıyor olsaydı, onu da Ergenekoncu ilan etmeyecek miydiniz? 70’lerde TKP/ML üyesi olan, daha sonra ÖDP içinde faaliyet yürütmüş, *BirGün*’de yazarlık yapmış birisinin Ergenekoncu olmaması düşünülebilir miydi size göre? Mehmet Baransu böyle bir fırsatı hiç kaçırır mıydı?

3.5 yıldır çok özlediğimiz Hrant Dink, eğer bugün yaşasaydı ve tıpkı Ahmet Şık ve Nedim Şener gibi, yıllarca mücadele ettiği işkencecilerle, derin devletin, kontrgerillanın başkötürlerleriyle, mesela Mehmet Ağar’la aynı davanın içine sıkıştırılıysaydı, sanıyorum ki, kendisini böyle bir saçmalığın içinde bulmaktansa, ölmüş olmayı tercih edebilirdi.

Ha, “Mehmet Ağar’ın 5 yıl hapis cezası alması da bir şeydir!” mi diyorsunuz? Ağar gibilerin ölümünden sorumlu olduğu insanların sayısını devletin bile tam olarak bildiği söylenemez. Dolayısıyla, Ahmet Şık ile Nedim Şener’in 15 yıla kadar hapsinin istendiği bir yerde, Mehmet Ağar’ın alacağı 5 yıllık hapis hiçbir şeydir. **Ve onurlu gazetecilerin yıllarını hapiste geçirme ihtimali, devletin eskiden pis işlerini yaptırdığı; fakat artık işine yaramayan adamlarını gözden çıkarmasından, bin kat daha önemlidir.**

Ayrıyetten, aynı Mehmet Ağar, genel seçimlerden dört gün önce kime oy vereceğini, “Bugün gelinek noktada, geleneksel çizgimizi içinde bulunduran parti AK Parti”dir. Dolayısıyla onlara oy veririm,” sözleriyle açıklıyordu.

Dolayısıyla, **Mehmet Ağar yarın hapise girebilir; fakat fikirleri kesinlikle iktidarda!**

Yüzlerce yıl Osmanlı tarafından yönetilen ve binlerce Türk’ün iskan edildiği bir coğrafyada, köfte siparişini Türkçe verebilmeyi ve iki tane Türk işletmesi görebilmeyi ‘emperyalleşme belirtisi’ sanmış arkadaş!..

Yiğit’in köfte emperyalizmi!

Memlekette son on yılda saçmalama kat sayısının nasıl bir hızla arttığının hepimiz farkındayız. Yine de birkaç örnekle hatırlatmaya çalışayım. Mesela, “Kürt sorununu, Sri Lanka devletinin Tamilleri bitirdiği gibi bitirebiliriz,” diyen enteresan bir zevat var. Datça’da Can Baba’nın mezarı AKP’lilerin kışkırtması ve İslami faşistlerin balyozlarıyla parçalanırken, Nihal Bengisu Karaca bu olayı, “Yaşam tarzına müdahaleden ziyade ölüm tarzına müdahale var. İnsanlar ölümlerini yaktıramıyorlar,” diyerek rezil bir demogojiyle yorumlamıştı *Habertürk*’teki *3 Nokta* programında. (Aynı programda İskender Pala, “Ramazan ayında mezara şarap dökülerek Ergenekonvari bir provakasyon denenmiş olabilir,” demişti ki, ona hiç girmiyorum bile!) Peki büyük bilge ve liberal totem Rasim Ozan’ın, “Yetmişlerde sol edebiyat terörü edebiyatı bitirmiştir,” diyerek Tezer Özlü’yü, Sevgi Soysal’ı, Ece Ayhan’ı, Adalet Ağaoğlu’nu ve birçok önemli romancıyı ve şairi iskartaya çıkarmasına ne demeli? Rasim Efendi sınıf mücadelesi fikrine nereden saldıracağını şaşırmış olabilir... Ama yine *Habertürk*’te okuduğum bir yazı var ki, memleketteki ‘yanaşma kafası’nın nelere muktedir olduğunu bir kez daha anlatıyor.

Koftiden köfte muhabbeti

Yiğit Bulut, Emperyal bir Türkiye istiyorum. Bunu saklama sahtekarlığını asla yapmayacağım gibi uzun ve kararlı bir başlık altına bir şeyler yazmış. Emperyal bir ülkenin vatandaşı olma isteği nasıl şoven ve rahatsız bir kafanın ürünüdür bunu bir kenara bırakıyorum. Peki ya Akıncıbeyi Yiğit emperyalleşen Türkiye’nin belirtilerini nasıl yakalamış? “...Makedonya’dayız, Üsküp’teyiz, Osmanlı mirasını, **Türk-İslam sentezini ve en önemlisi TC’nin gücünü hissediyoruz.** (...) Dedim gibi Arap baharı kapsamında Mısır, Tunus ve Libya’da Türk devleti gölgesinde yaşadıklarımızı şimdi Avrupa sınırları içerisinde deniyoruz! İndiğimiz havaalanı Türk malı, işletme Türkler tarafından yapılıyor, yollar Türkçe tabelalarla dolu ve **gittiğimiz çarşı meydanında köfte yediğimiz yerde siparişi Türkçe verebiliyoruz.**” Yüzlerce yıl Osmanlı tarafından yönetilen ve binlerce Türk’ün iskan edildiği bir coğrafyada, köfte siparişini Türkçe verebilmeyi ve iki tane Türk işletmesi görebilmeyi emperyalleşme belirtisi sanmış arkadaş. Peki, akıncılar akıncısı Yiğit Bey, bakış açımızı biraz

-Egemen bak lan bak ne sorduruyorum şimdi
-Aleminiz başbakanım
-Tabi lan.

değiştirelim. Senin ‘Emperyalleşen Türkiye’nin karizmatik lideri’ Ortadoğu’da havalı havalı gezerken, İtalya Libya petrolünün yüzde 30’una sahip olduğunu resmen deklare etti. Emperyalleşme dediğin köfteyle falan olmaz. Emperyalleşme kaynakların denetimi ve küresel anlamda bir anlam ifade eden sermaye ihracıyla olur. Ah be Yiğit Efendi, bir de ‘ekonomi-politik’ lafları etmiyor musun!..

Bir de sizin gibi güçlü Türkiye martavallarıyla kendini avutan neo-aydınların umutlandıkları, “Özür dileyeceksin, sen insan öldürmeyi bilirsin,” artistliği var. Ama biz bunun ne anlam ifade ettiğini aylardır yazıyoruz. Tayyip Bey’in İsrail’e karşı uyguladığı hot-zot politikasına rağmen Kürecik’e füze kalkanı projesi ansızın geçiveriyor.

E bir taraftan İsrail Savunma Bakanlığı’nın üst düzey yetkilileri askeri ilişkilerin ateşe düzeyinde sürdüğünü, iptal edilmediğini sürekli deklare ediyor. Aslında olan şudur: Türkiye neo-liberal politikaların Ortadoğuya tam entegrasyonunu sağlamak adına İsrail’e atarlı gibi görünerek, Müslüman kamuoyunun desteğini sağlamaya çalışmaktadır. Bir taraftan da, “Şöyle laik olun böyle demokratik olun!” öğütleriyle kendince bir ağırlık kazanma peşindedir. Meseleyi biraz karikatürize edersek **Yiğit Bey, senin ‘emperyalleşen Türkiye’n Ortadoğu çiftliğinde emperyalistlerin imtiyazlı kahyası olabilir ancak, o da bu şahsiyetsiz dış politikasını sürdürürse.**

Gel bakalım bu tarafa!

Dışarıyı bırakalım, içeriye dönelim mi biraz? Bak senin emperyal ülkenin

metropolü İstanbul hakkında Ali Ağaoğlu ne demiş: “**‘İstanbul’daki binaların kumunu denizden, demirlerini hurdalıktan aldık. İstanbul’da bir deprem olsa şehre ordu bile giremez. Ölen şanslıdır.**” (20.08.2009, *Referans* gazetesi Ayten Güvenkaya ile röportajı.) Koca İstanbul ev gibi dizayn edilmiş mezarlıklarda yaşaya dursun, sen emperyal hayallerle kendinden geç. Hatta gaza gel: “**Yaşasın emperyal tam bağımsız, köklerine ve geleceğine sahip çıkma gücüne sahip Türkiye!**” (Arkadaşın yazısından son paragraf!..)

Gerçi tabii, biz emperyal olacağız ama, “Onlar gibi acımasız ve insafsız asla olmayacağız”. Haklısın Yiğit. Gel bunu 1915 Ermenilerine, 6-7 Eylül Rumlarına anlat; dilleri yasaklanan, köyleri yakılan, faili-meçhullerle kaybedilen Kürtler de senin gibi düşünüyor olsa gerek. 50 metre yükseklikten yere çakılan tersane işçisi, slikozis hastalığı yüzünden ciğerleri sönen kot taşılama işçisi, grizu patlamalarında yaşamını yitiren maden işçisi, bedeni devlet kurşunuyla delik deşik edilmiş 8 yaşındaki Uğur Kaymaz... Hepsini eminim seninle aynı fikirdedir. Aînesi iştir kişinin, lafa bakılmaz demişler. Kim demiş Ziya Paşa mı demiş, sen daha iyisini bilirsin...

Yahu, kimlerle muhatap oluyoruz!..

Çırpınan jöleli bir balık gibi

Ortadoğu’nun, Balkanların ve hatta Kafkasya’nın bu yeni neo-liberal dizaynında Türkiye’nin rolü bir çeşit yancılıktan öte değil. Bakın Lenin Türkiye’nin bugünkü rolünü ta 1916’da *Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması* kitabında nasıl tanımlamış: “İçinde yaşadığımız çağda ülkeler sömürgeci ülkelerle sömürge ülkeler şeklinde iki ana gruptan ibaret değillerdir; aynı zamanda, siyasal açıdan şeklen bağımsız olmalarına karşın gerçekte bu çağın tipik bir özelliği olarak, mali ve diplomatik bir bağımlılık ağı içine düşmüş değişik bağımlı ülke biçimleri vardır.”

Yani sen İsrail’e ne kadar hot-zot yapsan da senin Türk Telekom’un, Tekel’in, Tüpraş’ın yabancı sermayeye aitse seve seve füze kalkanını kurarsın memleketin boğru. İsrail’le de askeri anlaşmalara paşapaşa uyarısın. Yani kendini Lenin’in bahsettiği o ‘bağımlılık ağı’nın içinde çırpınan jöleli bir balık gibi debelenirken bulursun. Gerçi sen boşver bunları Yiğidim. Sen sal yeniçerileri, önümüzdeki yasama döneminde sandalyen hazır. Belki bakan bile olabilirsin. Hatta iyi bir çocuk olursan ‘Şirin Baba’yı bile görebilirsin.

Bana ödülünü söyle sana kim olduğunu söyleyeyim!

Çocukken kendi kendime gazete dergi filan çıkarırdım. Tamamen kurşunkalem ve defter kağıtlarından oluşan, tirajı sadece '1' adet olan yayınlarımı aile, arkadaş ve komşulara sırayla okuturdum. Tahmin edeceğinizi üzere hiç kimse zorla okumazdı. Severek okur ve gelecek sayıyı merakla beklerlerdi. Bu arada günlük filan da yazardım. Her ne kadar ilk günlüklerim, **"bugün Matematik ve Sosyal Bilgiler'den 10 aldım. Müzik dersinde yine çuvalladım. Sesim güzel değil. Şarkı söyleyemiyorum. Sesim çok kalın. Arkadaşlarım flüt ile oyun havası çalarken ben 'do re mi' bile çalamıyorum. Teypten başka çalabildiğim bir müzik aleti yok. Ne yapmalıyım sevgili günlük?"** tadında olsa da neticede yazma işine koyulmuştum. İyi bir yazar olmak için çok çalışmanın şart olduğunu bilecek yaşta olmadığım barizdi. Lakin, farkında olmadan çok çalışıyordum. Zaten okullarımda en sevdiğim dersler Matematik ve Kompozisyon'du.

Kompozisyon derslerinde Türkçe öğretmenimiz bir atasözü veya deyim verirdi. Diğer sınıf arkadaşlarım kompozisyonlarına 'insanlar' diye başlarken, ben daha çok herhangi bir nesne ile sosyal hayat arasında analogi kurarak yazıma başlardım. Lise yıllarımda analogi konusunda Kafka öğrencisi olacağım, daha ilkokuldan belliydi. Güneşi mum ışığıyla kıyaslar, aralarında olanaksız benzerlikler bulur buluştururdum. Ne de olsa yokluk yıllarıydı. Elektrikler sık sık kesilir ve

gitti mi bir daha gelmezdi. 70 sonlarıydı. Deniz Baykal enerji bakanydı.

Mum ışığında yola koyuldum

Aslında sık sık elektriklerin kesilmesi ile mum ışığında yazmama neden olan Deniz Baykal'a müteşekkirim. Onun sayesinde okur ve yazar olduğumu söyleyebilirim. Karanlıkta okumak ve yazmaktan daha iyi bir uğraş bulamamıştım. İlkokul sınıf arkadaşlarımdan çoğu, "Elektrikler kesikti, çalışmadım," bahanesiyle tembelliklerini kutsarken ben o sıralar biraz inek olmam nedeniyle hem mum ışıklarında çalışırdım hem de akşamdan günlüklerimi yazar, tek baskılı gazete ve dergilerimi hazırlardım. Gazete ve dergi hazırlama konusunda Abdi İpekçi'ye öykündüğümü, buna karşılık Nazlı Ilıcak ve Taha Akyol'a nispet olsun diye ilk köşe yazılarımı yazdığımı itiraf etmeliyim. Daha çocuk yaştaki, **"Köşe öyle yazılmaz ulan, böyle yazılır!"** şeklinde özetlenecek pre-medyalog motivasyonlarına sahip olduğumu şimdi daha iyi anlıyorum. Söylemeye gerek yok. 10 yaşında yazdığım köşe yazılarım, Nazlı Ilıcak'ın ve Taha Akyol'un o günler *Tercüman*'da, bugünlerde *Sabah*, *Milliyet* ve en nihayet maalesef *Hürriyet*'te yazdıkları ve yazacaklarını bozuk para olarak cebinden çıkarırdı.

Günlerden bir gün, orta sondayken bir kompozisyon yarışması ilan edildi. Okul duvar gazetesinde cuntacı devlet başkanı Kenan Evren'in ipe sapa gelmez bir konuşmasından beyin törpüsü niteliğinde bir paragraf alınmıştı. Bu paragraf hakkında Ankara çapında bir

kompozisyon yarışması düzenlenmişti. Üstelik bu yarışma, hem ortaokullara, hem liselere açıktı. Sınıf ayrımı yoktu. Orta bir ve lise sonda okuyan herkese açıktı. Her okuldan ilk üçe girecek yazılar il çapında yarışacaktı. Şeytan dürttü ve yarışmaya katılmaya karar verdim. Katılımın son günüydü. Bir sosyal bilgiler dersinde gizli gizli yazıp ders sonunda yazımı okul yönetimine teslim ettim. Aradan birkaç hafta geçti. Ben yarışma yazımı ve hatta yarışmayı çoktan unutmuştum - her yeni yazı ile eski yazılarımı unutturum. Tipik bir ders öncesi okul bahçesinde toplanma günüydü. Asker gibi sıraya girerdik. Okul müdürü her zaman olduğu gibi birkaç öğrenciyi yanına çağırarak herkesin gözü önünde pataklamıştı. Her gün birkaç talihliyi bu şekilde çağırır, tokatlardı manyak herif. Alışmıştık artık. Ama yine de ödümüz patlardı. Bu manyak herif bir gün bizi de çağırarak ve bize de dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecek diye büzük büzük beklerdik sırada asker gibi. O sıralar henüz hırt bir öğrenci değildim. Lisede doğacak olan canavar henüz ortada yoktu. Ortaokulun örnek öğrencilerinden biriydim. Ama yine de örnek öğrenci olmanın dahi bir garantisi yoktu. Sonradan detaylarını öğreneceğim şekilde, aslında halimiz Nazi subaylarının toplama kamplarında Yahudiler arasından kurban seçmesi gibiydi. Bizler Yahudi değildik ama öğrenci olmamız onlar için yeter bir sebepti.

Okul müdürü birkaç kişiyi çağırır ve beklediği üzere eşek sudan gelinceye kadar dayak attı. Dayak faslının ne zaman biteceği bilinmediği için korku içinde beklerken adam benim adımı okudu. Duyduğum

zaman beynimden kaynar sular döküldü. Dizlerim titreye titreye yanına gittim. Sağına aldı. Tam okkalı bir tokat bekliyordum ki, bu defa bir kız öğrencinin adını okudu. Aslında biraz rahatlamıştım. Çünkü kız öğrencilere tokat atıldığına şahit olmamıştım. Derken bir kız öğrenciyi daha çağırıldı. Herkes, "Neler oluyor?" diye endişeyle beklesirken ben iyice rahatlamıştım ve bu sahne davetinin kompozisyon yarışması hakkında olduğunu anlamıştım. Kendimden çok emindim. Okul içinde birinci olduğumu hissediyordum.

En acayip yarışma sonucu

Okul müdürü, beklediğim üzere yarışma hakkında konuşmaya başladı. Lise edebiyat öğretmenini davet etti. Elinde hediye gibi şeyler vardı. Kendisinden hiç hazzetmediğim ve faşo olduğunu bildiğim o öğretmen, önce benim adımı okudu. Sonra, benim okul içinde üçüncü olduğumu söyledi. Bana ödül diye bir adet olmakalem uzattı. Yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edemezsiniz. Birincilikten yüzde 100 eminsiniz ve üçüncü olduğunuz söylüyor. Sonra ikinciye çağırıldı. O kıza bir kitap seti verdiler. Sonra birinciye çağırıldı. Ona kocaman bir paket verdiler. İçinde neler vardı, kim bilir? Diğer iki kız öğrenci, benim aksime lise öğrencileriydi bu arada. Alıks filan faslından sonra sahneye yine müdür çıktı. "Şimdi size çok güzel bir haber vereceğim," dedi. "Kompozisyon yarışmasında Ankara birincisi, okulumuzdan çıktı," dedi. Bende doğrusu zerre umut kalmamıştı. Okuluma üçüncü olduysam onca lise öğrencisinin de katıldığı bir

DOLMABAĞÇE DOLMALARI

27 Nisan 2007 tarihli Genelkurmay Başkanlığı'nın e-muhtırası ve kısa bir süre sonra gerçekleşen Tayyip Erdoğan ile Yaşar Büyükanıt'ın Dolmabahçe görüşmesi hakkında senelerden beri ızdırap çeken biri var: Ertuğrul Özkök. Aslında sadece o değil, birçok gazeteci aynı sıkıntıdan muzdarip. O görüşmede neler konuşulduğu hakkında tarafların susmak zorunda kalmaları yüzünden sayısız gazetecinin rüyalarını süsleyen görüşmenin içeriği hakkında artık yazma kararı aldım. Geçtiğimiz haftalarda *Hürriyet Pazar*'ın dört ağır topunun bu konuya 4 sayfa ayırması karşısında yüreğim sızlamaya başladı. Ertuğrul Özkök, Enis Berberoğlu, Sedat Ergin ve Ahmet Hakan'ın bir araya gelerek sayfalarca konu hakkında yazdıklarını okuduktan sonra bu dört veteran gazeteci başta olmak üzere **memleketin tüm gazetecilerine bir iyilik yapmaya karar verdim.**

Aslına bakarsanız meşhur ikilinin görüşmesi sırasında orada değildim. Fakat haber kaynaklarım güçlü olduğu için bana gelen ilk haberler sezgilerimi doğrulamıştı. 2007'den beri bildiğim bir gerçeği şimdiye dek yazmadığım sanılmasın. O sıralar yazmakta olduğum dergide *Oyunlar Teorisi Işığında Demokrasi Oyunları* başlıklı bir yazıda görüşmenin içeriğini açık seçik yazdım. O yazı, kitabımda da mevcuttur. Biraz ağır gibi görünse de Fizik yasaları ve *Oyunlar Teorisi* ışığında sadece kafası çalışanların anlayabilecekleri şekilde yazdım. Fakat memlekette kafası çalışan kitleyi yaşadığı için o yazıyı anlayanların sayısı da pek sınırlı oldu maalesef. (Bu arada haber kaynağım sorulmasın. Söylemem.)

O günlerin üzerinden dört yıldan fazla geçti. Normal ülkelerde dört yılda çok büyük değişimler yaşanmaz ama burası Türkiye olduğu için elbette sanki 30 yıl

geçmiş gibi bir hava esiyor. Oysa şunun şurasında bir önceki dünya kupası kadar zaman geçti.

Türkiye'nin gündemleri ve atmosferi tıpkı diğer ülkeler gibi daima illüzyonludur. Bu illüzyon sadece medya, siyaset, kapitalizm feşmekan tarafından yaratılmaz. Olgular ve olayların gerçek yüzeylerini ve iç dünyalarını bazen olgu ve olayların kendi doğası da perdeleyebilir. Hele hele işin içine medya giriyorsa çoğu zaman burnunuzun dibindeki gerçekleri bile neredeyse ebediyen kaybedersiniz. Ancak nadiren ortaya çıkan birtakım ustalar, o illüzyonları ortadan kaldırırlarsa gerçekler ile yüzleşirsiniz. Gerisi size kalmış.

27 Nisan e-muhtırası Türkiye'de en çok tartışılan konulardan biri oldu ve olmaya da devam ediyor. Her ne kadar şu aralar ülke atmosferi pek değişmiş gibi görünse de söz konusu muhtıra hakkında şimdiye dek aşağıda okuyacağınız yoruma rastlamadım ben.

Hemen herkes genel bir kanı olarak bu e-muhtıranın başarısız olduğunu düşünüyor. Bence tam tersi. 27 Nisan e-muhtırası, tıpkı kendinden önceki açık ve gizli diğer darbeler gibi başarılı oldu. İlk bakışta 'başarılı' görünen 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat askeri darbelerine aslında 27 Nisan'ı da eklemek lazım. Elbette darbe ve müdahaleleri gerçekleştirenler birer araç, figüran. Bunu biliyoruz. **Türkiye'de askerler tarafından gerçekleştirilen bütün müdahalelerin ortak bir yanı vardır. Ordu aygıtını kullanan birtakım**

odaklar, darbelerin sonuçlarından memnun kalmışlardır. Oysa bizzat darbeyi gerçekleştiren ordu ise her darbeden sonra kendisini mutsuz hissetmiştir. Darbelerin sonuçları, çoğu zaman darbeyi gerçekleştirenleri de üzmüştür. En 'başarılı' darbe olan 12 Eylül'ün cuntacısı Kenan Evren bile aslında darbeden bir müddet sonra memleketin ne hale getirildiği hususunda üzülmüştür. Ona kalsa Turgut Özal'ı bir kaşık suda boğardı ama ona kalmadı bilindiği gibi. Tüban'a nasıl gıcık olduğu hafızalardadır. General milletin çoğunun kafası ekonomi politığa işlemediği için neticede tüm darbeler, onların kontrolünden yavaş veya çoğu zaman hızlı bir şekilde çıkmıştır.

Etkinliği itibarıyla en kısa süren darbe, 27 Nisan darbesidir. 12 Eylül'ün izleri bugün hâlâ sürüyor iken, 27 Nisan darbesinin etkisi neredeyse unutulmuş vaziyette. Oysa şunun şurasında 4 yıl önce yaşandı her şey. 27 Nisan darbesini aslında sadece TSK gerçekleştirmede. O zamanki Cumhurbaşkanı Necdet Sezer'in de onayıyla yargı ve medyanın bir bölümü ile ortaklaşa gerçekleştirildi. Geleneksel bir şekilde TSK kullanıldı. TSK içerisinde odaklanmış ajan provakatörlerin ciddi desteği ile hayata geçirildi. Öyle Yaşar Büyükanıt'ın daha sonra söylediği gibi kişisel bir girişim filan değildi.

O günleri hatırlayalım. Şu anda Ergenekon'dan dolayı içeride tutulan veya yargılanan çok sayıda isim toplum önünde iktidara meydan okuyordu. CMP'nin de açık bir desteği söz konusuydu. Şimdiki ucuz ve kokmuş yalaka ve yandaşların hemen hiç biri ortalıkta yoktu. *Taraf* gazetesi bile henüz doğmamıştı. Yılmaz Özdil bir *Sabah* gazetesi yazarıydı. Altan kardeşler pek cılız bir seviyede on yıllardır dile getirdikleri ikinci cumhuriyet geyiklerini çeviriyordu. Şu anda tasfiye edilmiş sayısız medya ikonu köşelerinden buyruklar savuruyordu. Illüzyonlara gömülmüş olan ülkede ilk bakışta ana çatışma neydi? Kasım 2007'de

süresi dolacak olan TBMM'nin 367'yi bulmayan sayıda iktidar milletvekilinin eşi türbanlı olan Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanı seçmeye kalkmasıydı. Tam gaz *Cumhuriyet* *Mitingleri* yapılıyordu. *Hürriyet*'in başını çektiği bir kısım medya birkaç yüz bin insanı milyonlar olarak yanıstırıyordu. Kasıtlı olarak yaratılan medya illüzyonuna en başta iktidar karşıtları olmak üzere zaten halktan bihaber olan TSK da kapılıyordu. **O dönem öyle bir hava yaratıldı ki, AKP'ye inanan ve oy veren insanların büyük bölümü ortalıkta büzük büzük dolaşıyorlardı. Sadece 4-5 yıl önceydi.**

27 Nisan e-muhtırasının amacı basitti. Süresi Kasım 2007'de dolacak olan bir Meclis eşi türbanlı bir AKPlili Cumhurbaşkanı seçemezdi. 2002 seçimlerinde aldığı oy oranı yüzde 34 olan ama Meclis'te yüzde 65'lik bir orana sahip olan AKP'ye bu lokmayı yedirmeyeceklerdi. Zaten o zamanlar AKP karşıtı olan Anayasa Mahkemesi de uyduruk bir 367 kararı ile ordunun bu atağına katılmıştı. 367'yi aşmak için ANAP ve DYP'den istifade etmeye kalkan AKP bunu başaramadı. Erkan Mumcu ve Mehmet Ağar'ın başını çektiği o partiler de aldıkları talimatla hareket ederek AKP'nin 367'ye ulaşmasına mani oldular. Derken TSK'nın ve iktidarın 'bildiri' dediği ama bal gibi 'muhtıra' olan 27 Nisan e-muhtırası tam da o süreçte ülke gündemine bir asit gibi damladı.

Sonra ne oldu? Birkaç gün sonra o meşhur Dolmabahçe görüşmesi gerçekleşti. Abdullah Gül, 367 kararı nedeniyle adaylıktan çekildi. Muhtıraya dek, "Seçimler zamanında yapılacak" diye tutturmuş olan Tayyip Erdoğan, kasımda olması gereken seçimi muhtıradan bir gün sonra temmuza aldı ve 22 Temmuz'da erken seçime gidildi. AKP, bu sefer yüzde 47 ile iktidara geldi ve MHP ile anlaşarak rahatlıkla Abdullah Gül'ü Cumhurbaşkanı yaptı. Ben bütün bu olan bitenleri o vakitler yazdım ve öngörülerimde yanlışladım. Hepsini kitabımda, eski yazılarımda yazılı.

yarışmada hiç şansım yoktu. Zaten o yaşta ve oracıkta ilk iki öğrencinin torpille dereceleri paylaştığını düşünmeye başlamıştım. Kendi okulumda torpille kurban gittiysem koskoca Ankara'da ne yapabilirdim ki? Sonra beklenmedik birşey oldu. O ruh hastası manyak okul müdürü benim adımı okudu. Ankara çapında orta ve liseler arasında birinci olmuştum. **Bir hafta sonra ödülümü 'Ağaç Dikme Bayramı'nda Devlet Başkanı Kenan Evren'den alacaktım.**

Kenan Evren'le yüz yüze!

Öyle de oldu. Kenan Evren'in elinden ödül alırken okul müdürü karşımda dizlerim nasıl titrediyse aynen öyle titredi. Dev gibi korumalar arasında bir adet dolmakalem seti verdiler. Gerci o kalemlerin çoğu dandik ve adiydi ama yine de, "Ödül ödülüdür," diyerek çocuk yaşta bir mutluluk hadisesi yaşamış, akşam evde günlüğüme coşku seli akıtmıştım. Kenan Evren'den henüz nefret etmediğim zamanlardı. Dolayısıyla bu **ödülü reddedecek bir büzüğe sahip değildim.** Utanmadan ve sıkılmadan ödülümü aldım. Ne yazdım da bu ödülü aldım diye sorarsanız, kompozisyonun konusu şuydu. Kenan Evren durup dururken, "Ağaçlar çok önemlidir. Ağaçlar bir milletin en değerli şeyleridir. Atatürk'ün de dediği gibi ağaçlar mühimdir netekim," tarzında bir laf etmişti ve yarışmanın konusu buydu. Ben kuraklıktan yola çıkıp yazımı endüstriyel toplum nimetleri ve derltleri ile bitirmiştim. Söylemeye gerek yok. Yarışmadaki diğer yazılar, ağaçlarla başlayıp ağaçlarla biten yazılardı. Uzun lafın kısıası, diğer yarışmacıların yazıları, bugün ana akım medyada yazı yazan torpilli köşe yazarlarının yazıları gibi yazılardı. Herkesin bildiği şeyleri anlatan yazılardı. Ben, kuraklık ile gelişmiş bir

isteyen alır, bulur, okur. Ben ve benim gibi bir avuç insan bütün o süreci doğru okurken darbecilerin neden yanlış okuduklarının yanıtı, illüzyonlarda aranmalıdır. *Medyalog* olarak GHK'nın ana akım medyanın yarattığı illüzyonlara maruz kalması mümkün değildi. Oysa güne Oktay Ekşi, Emin Çölaşan, Bekir Coşkun feşmekan okuyarak başlayan ama şimdi pek çoğu Hasdal'da olan generaller yanlış köşe yazarları okumanın bedelini ödüyor bugünlerde. Buna sevindiğim yok ama üzüldüğüm de yok. Yanlış anlaşılmasın. GHK okusalardı başlarına bunlar gelmezdi. AKP kaçırılmadan okuyordu GHK'yı. Biliyoruz bunu. Şimdi de okuyorlar. Ama karşı kutup hâlâ sadece Yılmaz Özdil ile kendilerini Atatürkçü ve hatta sosyal demokrat, solcu filan zannediyor. Bir cack olur mu kardeşim bunlardan? Olmaz tabii...

Peki Dolmabahçe'de ne konuşuldu? İki koyu Fenerbahçeli açık açık konuşular Dolmabahçe'de. Yaşar Büyükanıt, erken seçime gidilip Meclis yenilenmeden 'özde değil sözde laik' olduğunu dünya aleme ilan ettiği Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanı seçilmesi halinde TSK'nın darbe yapacağını açık seçik söyledi. Buna kendi gönlünün razı olmadığını, darbe taleplerine direndiğini ama tabandan gelen derin ve zinde etkiyi daha fazla durdurmasının mümkün olmadığını anlattı. Buna karşılık Tayyip Erdoğan seçime gitmeyi zaten kabul etmişti. İki hasta Fenerli seçim sonuçları üzerine bahse girdiler Dolmabahçe'de. Eğer AKP eskisinden daha güçlü iktidara gelirse TSK içindeki darbe yanlılarını tasfiye etmek üzerine anlaşılardı. Eğer AKP daha düşük bir oy oranı ile iktidar olursa, TSK'nın sözcülük yaptığı diğer başka talepleri de AKP yerine getirecekti. Bu iki insanın bu kadar tuhaf bir şekilde anlaşmasının biricik nedeni her ikisinin de hasta Fenerli olmasıdır. Bazen bir ülkenin geleceği işte böylesine tuhaf duygulara teslim edilebilir değerli dostlarım. Dolmabahçe mutabakatında bir şey daha

ülke arasında analitik bir bağlantı kurmuştum. Her ne kadar o zamanlar kısmen 'cemaat' içinde olsam da bomba gibi bir GHK yazısıydı -keşke bulsam da yayınlasak. Elbette kazandığım ödülün cemaat sayesinde kazanıldığı da iddia edilebilir. Ama yine de hak ettiğime inanıyorum dostlarım. Sıkı bir yazıydı. Zaten sıkı bir yazı olmasa cemaat içinde kalmaya devam ederdi bu fakir ve asla **RED**'de yazabilme onuruna sahip olamazdı.

Yazarlık yaşantımın ilk ve son jüri ödülünü aldığım ilk çocukluk yıllarımdan birkaç yıl sonra lisede Jean Paul Sartre'in *Nobel'i reddettiğini öğrenmişim.* Reddetmenin soyluluk olabileceğine dair ilk düşüncelerimin oluşmasıyla yazarların bir seçici komite tarafından ödüllendirilmelerine gülmeye başladım. Üniversite yaşantısıyla beraber bir daha hiçbir yazı yarışmasına katılmadım. Üstelik hem lisede hem sonraki yıllarda ödüllere en çok sevenlerin birtakım hayvanlar olduğunu anladım. Bu hayvanlar arasında en çok dikkatimi çekenler hiç şüphesiz köpekler oldu. Özellikle av köpekleri. **Ödüllerin köpeklerle uygun olduğunu düşündüm. Yazarların bu tür ödüllere ihtiyacı olmadığını anladım. Ödüller, insanların sadık dostu köpekler içindir. Gerçek yazarın ödülü okurlarıdır.**

Ahmet Altan'ın Hrant Dink ödülü alması konusunda aklıma gelen ilk şey, Orhan Pamuk *Nobel* aldığında aklıma gelen şey oldu. Orhan Pamuk veya Ahmet Altan'ın banka hesabına büyük yayınevleri, *Nobel* komiteleri, dizi yapımcı şirketleri, kim bilir belki birtakım gizli odaklar filan dışında hangi sade okur para yatırmıştır acaba? GHK dostunuz 2009'da henüz hiçbir büyük medya aygıtında adı geçmediği zamanlarda tam bir yıl boyunca okur dostlarının

kesindi. AKP isterse yüzde 70 oy alsaydı bile Abdullah Gül Cumhurbaşkanı olmayacaktı. Bu konuda tehdit rezervi bırakılmıştı. Bilindiği üzere yüzde 47'den sonra Tayyip Erdoğan Abdullah Gül'ün adaylığı konusunda eskisi gibi ateşli davranmadı. Gül, daha çok kendi kendine hareket ederek yeniden aday oldu ve seçildi. Dolmabahçe anlaşmasına uymayan unsurlardan birisi olduğunun en büyük kanıtı, bayramlarda seyrarlarda Yaşar Büyükanıt'ın Abdullah Gül'e karşı üç-beş artistik hareket yapmasıydı. Zamanla alışıldı ve Büyükanıt emekli olana kadar adeta idare edildi. Elbette o süreç zarfında Büyükanıt'ın önüne bazı belgeler konulmuş olabilir. O belgelerin hiçbirisi Dolmabahçe'de sunulmadı. Benim tanıdığım Tayyip Bey kardeşim böyle işlere elini sürmez. Ana akım medyanın şaşkınları 10 senedir hâlâ tanıyamadılar Tayyip Erdoğan'ı. Dolmabahçe'de ortalıkta tek bir evrak yoktu. Sadece Yaşar Büyükanıt birtakım ucuz medya manşetleri ile gitmişti. Erdoğan ise sanılanın aksine daha çok dinlemek niyetindeydi. Niyet analizi derindeydi. Öyle de yaptı. Büyükanıt'ın irtica hakkındaki iddialarını araştırma sözü verdi. MEB Bakanı Hüseyin Çelik zaten daha sonra Genelkurmay'a giderek iddiaların medya abartmaları ve palavraları olduğunu anlattı. Illüzyonlara illüzyonlarla cevap verildi. Zaten darbe yapmaktansa emekli olup orduvelelerinde keyif çatmayı diyen TSK üst yönetimi, hem de NATO'dan nihai emir gelmediği için kaderine razı oldu. Kaldı ki, yüzde 47 karşısında birçok başkaları gibi onlar da damdan düşmüşe dönmüştü.

27 Nisan muhtırasının en karakteristik öğelerinden birisi TSK'nın 'taraf' olduğunu vurgulamasıdır. O sıralarda *Taraf* gazetesinin çıkma hazırlıkları yapılmaktaydı. TSK'nın sıklıkla kullandığı bu sözcüğün bir gazete adı olarak ortaya çıkmasına az kalmıştı. TSK bunu biliyordu. Fakat yine de TSK'nın 22 Temmuz sonuçlarını kabullenmesini takdir etmek gerek. Neticede TSK içinde NATO dışı öğeler tarafından idare

banka hesabına yatırdıkları para ile geçimini sağladı ve bu sayede aralıksız yazı yazabildi. Jüri dediğin illüzyonist medyanın hipnotizmalarına kapılmamış gerçek okurlardır. *yeniHarman* ve **RED** okurlarıdır jüri. Okurların vicdan kalesidir. Hatta jüri dediğin *Hrant Dink Vakfı* değil, Hrant Dink'in kendisi ve hayatta olduğu sıradaki gerçek dostlarıdır. **Böyle bir ülkede ve dünyada bir yapay torpil jürisi tarafından ödüllendirilmek yerine belki bazen öldürülmek ve tutsak kalmak gerçek ödülün ta kendisi dahi olabilir tarih sahnesinde.** Çünkü gelecekte Hrant Dink hep hatırlanacak ama Ahmet Altan da diğerleri gibi unutulacak.

Talimatlı yazarlar...

Keşke birgün öldürülmeden ve tutsak alınmadan da ödüllendirilsek ve ben de ödüllerin köpekler dünyasına ait bir iş olduğunu düşünmesem. Keşke görmezden

RED KİT - AYIN YANDAŞLIK ÖDÜLÜ

Bundan böyle her ay özel, tüzel kişi ve kurumlara *Yeni Medyalog* tarafından yandaşlık ödülü verilecektir. Bu ayın yandaşlık ödülü ne *Zaman'a* ne *Sabah'a* gidiyor. *Hürriyet'e* gidiyor. Kısa bir süre öncesine kadar memleketin burjuva muhalif medyası diye bilinen medyanın bu en büyük gazetesi yıllardır *Milliyet* okurlarına zulmeden Taha Akyol'a köşe açtı. Kardeşim, kendi bünyenizde 'pogo' yapmayı bırakın. Fehmi Kuru ile Taha Kıvanç'a köşe açsaydınız

gelmeyi marifet sanan torpil müptelaları ortalıktan sonsuza dek yok olsalar da gerçek ödüller gerçek yazarlara kavuşsa. Yıllar sonra ödüllerimi Kenan Evren'den değil de Kenan Evren kurbanlarından alıyormak nasıl bir duygu, anlatamam size. Hiçbir yazıda anlatamam... Her ay, her hafta ve her gün sizlerden gelen yürek dolu iletilerden daha büyük bir ödül var mı? Hemen her gün bir kaç dakikalığına nihilist olurum ben. Bazen saatler de sürer. Ama illa ki bir okur dost çeker mesajıyla kurtarır beni ve, "Çocukluğunda nasıl çalıştıysan devam et çalışmaya," der bana. Çünkü 'çalışınca oluyor' bu meret. **Bir yerlerden emir, talimat, belge, doküman beklemekle yazar olunmuyor.** Öyle olunca, bugünün dünyasında olunsa 'ödüllü yazar' olunuyor. 'Marifetine maşallah yazar' olmaktan sizlere sığınırım değerli dostlar. Buralardan uzak!..

bari. En azından ikisinden birini transfer edeydiniz. Çok mu pahalı olurdu bu iki isim. E, GHK ne güne duruyor. Siz isteyin ben hepinizden kral yandaşlık yaparım merak etmeyin. Beleşe muhaliflik edeceğime Fehmi Kuru ve Taha Akyol'un yarı fiyatına anlaşılır. Vergi borçlarınızı bile sildirirdim ben. Yazık yazık... Ödül ne mi? Bir adet dolmakalem seti. **Kenan**

Evren'den aldığım ödül. Alın sizin olsun. 12 Eylül'ün en büyük sorumlularından birine köşe açtığınız için benden çok size yakışır o dolmakalemler.

edilen askerler de vardı. NATO'dan emir alınmamış olsa da NATO karşıtı odaklar ve 'gizli NATO' tarafından yönlendirilen kadronun bir sürpriz darbe yapması da olasılık dahilindeydi. Büyükanıt ve diğer üst kadroyu işkillendiren husus tam da buydu. Neticede her iki taraf bir çeşit 'kazan-kazan' oyunu oynadı. TSK kısa vadeli oynadı. Medya illüzyonlarına aldanıp seçim sonrası TBMM'nin hoşlarına gideceğini sandılar. Halka güvendiler. Bir çeşit, yanlış ata oynama hadisesi yaşadılar. Kısa vadede erken seçime gidilmesi talepleri karşılandı. E zaten **elektronik ortamda yapılan bir darbenin etkisinin fazla uzun sürmesi de beklenemezdi.** Kasım 2007'de sadece ve sadece TSK'yı değiştirme projesinin küçük bir parçası olan *Taraf* gazetesi yayına başladı. Daha öncesinde Ergenekon davaları süreçleri başladı. O zamandan bugüne yaşanan pek çok gelişme, Dolmabahçe mutabakatına uygun bir şekilde ilerledi. İki Fenerli seçim için bahse girdi. Bahsi kazanan Tayyip Erdoğan oldu. Ama sonuçta seçim öncesi kadrosuna Abdullah Gül'ü seçti remedi. Erken seçime gitmek zorunda kaldı. İktidarını kaybetme veya azaltma riskini göze aldı. Kazandı. Ben zaten yüzde 50 ile geleceklerini öngörüydüm o vakitler. Herhalde Tayyip Erdoğan da göre biliyordu bunu. İkinci dönemde TSK'nın bir dileği daha yerine geldi aslında. İlk dönemin aksine AKP, dış odakları, laikleri ve TSK'yı endişelendirecek irticai faaliyetlerden de olabildiğince uzak durdu. Üçüncü dönemi Allah bilir tabii...

Uzun lafın kısıası, Tayyip Erdoğan şu anki bütün afra ve tafasına rağmen bal gibi darbe yemiş bir Başbakan'dır. Bu darbeye TSK, önceki başbakanlara söylediğini söylemedi bir kere. "Çek git!" demedi. "Seçim yapmazsan, irtica yaparsan darbe yaparız," dedi. Tayyip Erdoğan, birkaç konuda TSK'yı suya götürüp susuz getirde de neticede TSK'nın sınırlı ve düşük yoğunluklu darbesini sineye çekmiştir. Hükümet

bildirisine rağmen, Hüseyin Çelik ve elbette kara mizah işlerinden sorumlu Bülent Arınç'ın o zamanlarki ve şimdilerdeki tüm sözlerine rağmen bütün AKP kadrosu büzük büzük tankları beklemiştir o günlerde. Cemaat istihbaratı sayesinde niyetlenilen ve tehdit olarak ortaya konan darbe iradesinin ABD'den onaylı olmadığı anlaşılınca gönüller rahatlamıştır. Yüzde 47'den sonra da TSK tam gönüllü olmasa da karşılıklı mutabakat gereği bilindik tasfiye süreçlerine geçilmiştir.

Hürriyet'in bütün bu yaşanan süreçlerde rolü olduğu dünya alem biliyor. *Hürriyet Pazar* ekinde Dolmabahçe dosyası yaparak geçmiş dönemlerde defalarca işlediğin günahlarına Sedat Ergin gibi gerçek bir gazeteciye, *ne işim var benim burada adamı* Ahmet Hakan'ı, GHK'yı Özdemir İnce'nin köşesine getirebilme basiretini gösteremeyip Taha Akyol gibi her devir adamını getiren Enis Berberoğlu'nu pişmanlıklarına dahil ederek günahlarından arınamazsın Ertuğrul Özkök. "Günahım neyse çekerim," de, ciğerimi ye. Serdar Turgut ve jölle gibi sonradan görme yandaşlardan olma. Bana yeter. Başkalarını bilmem ama o zaman affederim ben seni.

Daha başka bilmediğin ve delice merak ettiğin hususlar varsa söyle bana Ertuğrul Özkök. GHK'ya öyle Metehan Demir'e gelen ispiyon telefonları mesajları gelmez. GHK ortama bakar. Düşünür. Yazar. Haber kaynağı aklıdır, zekasıdır. Aha da işa ettim haber kaynağımı. Benden gasteci olmaz yahu...

FAZLA G.H.K. GÖZ ÇIKARMAZ...

GHK klonlarından biri her Pazar günü *Birgün Pazar'da Serbest Pazar* adlı bir köşe yazmaktadır. O yazıların cinsi **RED** yazılarının cinsinden farklıdır. Okur dostlarımın önyak olduğu o köşe ile böylece ayda beş yazı ile görüşmek üzere. Ama asıl GHK daima **RED**'de olacak. Kimse merak etmesin!

İlimli İslam'ın dizel motoru

Başbakan'ın 'Arap Baharı' turu, büyük bir zafer turu gibi gösterilmesine rağmen, tam bir fiyaskodur. ABD izin vermediği ve Mısırlı yetkililer İsrail'le arayı daha fazla bozmak istemedikleri için Gazze'ye geçmesini önlediler. Tunus'ta çak cılız kalabalıklara hitap etti ve Mustafa Kemal'in takipçisi, yurttaşlarına Fransız tarzı seküleriteyi kabul ettiren Habib Burgiba'nın ülkesinde, "Devlet laikdir, ben Müslüman'ım elhamdulillah," gibi sözlerle, ortaokul yurttaşlık kitabı seviyesinde laiklik anlattı. Libya'da ise, yağma ve sömürü için ön almaya çalışan Sarkozy ve Cameron'un hayatta yapamayacakları tek şeyi yaparak emperyalizmin paralı askerleriyle saf tutup cumayı edâ etti...

Hegemonyanın en önemli özelliği çoğunluk tarafından garipsenmemesidir. Hegemonya dikkati çekmez, tartışmasız kabul edilir ve doğal görünür. Gene de böyle düşünen insanların hakkını yemeyelim. Müthiş bir propaganda bombardımanı var. **Ekranlarda dış siyaset tartışan badem bıyıklı ya da ruhani ifadeli genç doçent ve profesörlere bakınız. Bu tuhaf tiplerin, daha önceki yorumlarının yerini tam olarak ne zaman aldıklarını bilemezsiniz. İşte hegemonya budur; her şey ve her yer, sessizce, fark ettirmeden el değiştirir.**

Başbakan'ın 'Arap Baharı' turu, büyük bir zafer turu gibi gösterilmesine rağmen, **tam bir fiyaskodur.** ABD izin vermediği ve Mısırlı yetkililer İsrail'le arayı daha fazla bozmak istemedikleri için Gazze'ye geçmesini önlediler. Tunus'ta çak cılız kalabalıklara hitap etti ve Mustafa Kemal'in takipçisi, yurttaşlarına Fransız tarzı seküleriteyi kabul ettiren Habib Burgiba'nın ülkesinde, "Devlet laikdir, ben Müslüman'ım elhamdulillah," gibi sözlerle, **ortaokul yurttaşlık kitabı seviyesinde laiklik anlattı.** Libya'da ise, yağma ve sömürü için ön almaya çalışan Sarkozy ve Cameron'un hayatta yapamayacakları tek şeyi yaparak **emperyalizmin paralı askerleriyle saf tutup cumayı edâ etti** ve basın, namaz sırasında sağ elinin işaret parmağının neden havalandığını merak edince -ana akum medyanın merakına bakınız!-, imam hatip mezunu bir köşe yazarı *Ettehiyyatü*'yü zikrederken 'Allah birdir' manasına işaret parmağının havalandığını söyleyerek merakları giderdi. Cezayirli yöneticiler ise uyanık davranarak ülkenin kurtuluş yıldönümü münasebetiyle, İtalyan faşizminin zırlı birliklerine karşı deve üzerinde piyade tüfeğiyle bağımsızlık savaşı veren Ömer Muhtar'ın anıtı için

toplanan kalabalığın bizim başbakanı karşılıyormuş gibi rol yapmasını sağladı. Başbakan belirlenen saatte BM kürsüsüne çıktığında Filistin Devlet Başkanı Abbas ve belli başlı Arap liderleri salonda yoktu. Önemsemediklerini böylece belli etmiş oldular. Diplomasi aynı zamanda bir jestler ve simgesel davranışlar alanıdır.

Müslüman Kardeşler'in laiklik tepkisi bu fiyaskolar zincirinin üzerine tüy dikti. *İhvan-ı Müslimin* sözcüsü Mahmud Gozlan, Başbakan için, "Bizimle İsrail konusunda aynı pozisyonu paylaşan, ülkesinin itibarını koruyan saygın lider," diyerek düşük profilli bir nezaket gösterisinin ardından, sadede geldi: "Eğer Türkiye'de bir erkek bir kadını bir başka erkekle yakalarsa, onu yasalara göre cezalandıramaz, çünkü orada buna izin vardır. Türkiye bu açıdan İslam şeriatını ihlal etmektedir." Bak sen şu iş! İnsanlık ne mevzulara geldi dayandı. 'Demokratik' seçim yapılırsa, Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidara gelecek.

Çok yönlü siyaset

AKP, Türkiye'de esas olarak Silahlı Kuvvetler'in temsil ettiği ideolojik Devlet'le nasıl siyaset yaptı ve onu dize getirdiyse, aynısını ABD'yle yapmaya çalışıyor. ABD'yi dize getiremeyeceğini elbette biliyor, fakat onun 'ılimli İslam' projesine tirmanarak kendi şartlarını ona kabul ettirmeyi umuyor. Bu aşamada ABD ile Türkiye arasında kararlaştırılmış bir bölgesel planın varlığı görülüyor. Ya da ABD'nin dayattığı böyle bir plan varsa, AKP onu çeşitli noktalardan delip değiştirmeye ve bölgesel çıkarlarına uyarlamaya çalışıyor.

Buraya kadar her şey normal. Fakat İsrail'le ilişkilerin aşırı derece gerilmesi normal değil. Burada iki ihtimal var: Ya

AKP Suriye ve İran'ın karşısına geçmeden önce İsrail'le çatışma görüntüsü altında Arap/Sünni halkların gözüne girmeye çalışıyor ya da ABD'nin Türkiye'yi İran ve Suriye'nin karşısına geçirme çabalarına karşı koymak amacıyla potansiyel bir askeri ittifakı dinamitlemek için İsrail'le arayı geri dönüşü olmayacak şekilde bozmaya çalışıyor. ABD'nin her iki durumdan da hoşlanmadığını anlamak için fazla zeki olmaya gerek yok. İsrail Amerika demektir. Bu arada hem İran'ı gözetleyecek radar sistemini Malatya'ya yerleştiriyor, hem de PKK'ya karşı İran'la işbirliği yapacağını açıklıyor. İsrail'in Gazze ablukasını donanma desteğinde kırmaya, Kıbrıs Rum kesiminin dört yıl önce kararlaştırıp ilân ettiği sondaj çalışmalarını yeni bir olaymış gibi askeri baskıyla önlemeye çalışıyor. Bu arada Çin Halk Cumhuriyeti'yle ABD'nin 'bilgi istemesi'ne yol açacak ölçüde askeri ilişkiler geliştiriyor. (Geçen yıl Isparta'daki komando okulunda ortak askeri tatbikat ve Türk Hava Kuvvetleri'yle Konya'da ortak hava tatbikatı; ve şu sıralarda Çinli subayların *Barış İçin Ortaklık Merkezi*'ni ziyaret etmesi.) Amerikalılar kaygılanıyorlar: Ya Çinliler F-16 uçaklarının inceliklerini ve Amerikan hava muharebesi taktiklerini öğrenirlerse!

Aşırı derecede çok yönlü bir siyaset söz konusu ve bütün yönler birbiriyle çelişiyor. Dışişleri Bakanı'nın 18 Eylül günü *CNN*'de söylediği gibi, Türkiye Hint Okyanusu'ndan Süveyş Kanalı'na ve Akdeniz'e kadar geniş bir bölgede varlığını hissettirebilecek bir dünya gücü müdür? Acaba bir yerlere sakladıkları uçak gemileri mi var? **Tutuklu 25 amiralin yerine, yüzme bilen imamları mı geçirecekler?** Neye güveniyorlar?

Neye güvendiklerini bilmiyoruz. Fakat İsrail'in bu durumu ciddiye aldığı görülüyor. Mossad'ın yönlendirdiği *DebkaFile* sitesinde yer alan bir 'özel haber'de, Erdoğan'ın soğukkanlı bir tavırla (coolly) ülkesini İsrail'le silahlı bir çatışmaya sokacak provokatif adımlar attığı, İran'ın bile İsrail'i bu şekilde kışkırtmaya cesaret edemediği söyleniyor. Şöyle deniyor: "Türk Başbakanı, yaptığı manevraları derin bir kuşkuyla izlemekte olan Mısır ve Suudi Arabistan gibi belli başlı Arap güçlerinin, Türkiye İsrail'le çatıştığında oyuna katılmaktan başka seçeneklerinin olmayacağına inanıyor." Türk donanmasının Doğu Akdeniz'e açılmasının iki nedeni olduğu yazılıyor: Birincisi, İsrail'in 'küçük donanması'nı, 'biri Gazze ablukasını sürdürürken' diğeri İsrail kıyılarının karşısındaki gaz ve petrol alanlarını savunacak şekilde ikiye bölmek. İkincisi, İsrail'in kendi kıyılarındaki petrol ve gaz imkânlarından yararlanmasını kısmen ya da tamamen önleyerek 'Yahudi devletinin ilerlemesi'ni kesintiye uğratmak.

Siyonist ve katliamcı da olsa İsrail ciddi

Stratejik Düşünce Enstitüsü'nün yaptığı son anket halkımızın yüzde 42'sinin, izlenmekte olan dış siyaseti olumlu bulduğunu ve bugün seçim olsa AKP'nin oylarını artıracağını -yüzde 54,7- ortaya koydu. Bu arada *Standart&Poors* Türkiye'nin kredi notunu yükseltti; dolar düştü borsa şahladı. Plaza ekonomistleri bu büyük tarihi olayı, "İşte budur!" diyerek selamladıysa da, hemen ardından *Euro bölgesinde iflas* başlıklı haberler çıktı; bu kez dolar şahladı borsa düştü. Finans kesiminde morallerin aniden yükselip ansızın düşmesini çok eğlenceli bulduğumu söylemeden edemeyeceğim. İnsan bazen tuhaf düşüncelere kapılıyor. Geçen gün Eskişehir yolunda gösterişli bir AVM'de dolaşırken, "On yıl sonra bütün bu cafcacı dekorları Ankara keçileri kemirecek, sokak köpekleri marka mağazaların içinde birbiriyle dalaşacak," gibi korkunç bir imgeye takılıp kaldım.

Bu arada her üç yurttaşımızdan ikisini arkasına alan AKP de şahlıyor. Kuzey, Güney ve Batı Deniz Saha Komutanı oramiraller Haşdal ve Metris cezaevlerinin avlusunda volta atarken, şanlı donanmamızın Akdeniz'de seyr-ü sefer serbestisi ilan edilerek, petrole bulağan ve yakında kana bulanması muhtemel o güzelim denizin bir İsrail-Yunan gölü olmayacağı ilân ediliyor.

İşaret Parmağı

Bütün bunlarda şaşılacak bir şey yok. Dünyanın bütün askeri akademilerinde *'Amfibiik taarruz nasıl yapılmaz?'* başlığı altında ders olarak okutulan Kıbrıs çıkarmasını bir yana bırakırsak, Birinci Dünya Savaşı ve onun bir uzantısı olan İstiklal Harbi'nden bu yana **savaş görmemiş, linç kültürünün ve kadın cinayetlerinin eşlik ettiği hızlı bir muhafazakârlaşma yaşayan, otantik olanı da dahil bilinen her türlü kültürel değerden hızla arınarak kredi kartıyla alışveriş yaptıkça kendini zengin sanan halkımızın görüp öğreneceği daha çok şey var.** Halklar da tıpkı insanlar gibi tecrübe ettikçe öğrenirler, ergenlikten yetişkinliğe geçerler. Ayrıca, AKP'ye bir kez daha oy vermeye hazır yüzde 54,7'nin, HES'lere karşı savaşıyan köylülerin ve emperyalizmin radarına karşı örgütlenen Malatya halkının mücadelesinden de öğreneceği çok şey olacak. **Kürecik'te kurulan radar, orayı basmaya giderken öldürülen Sinan Cemgil ve arkadaşlarının bir kez daha saygıyla anılmasına yol açtı.** Öğrenilecek ve hatırlanacak daha çok şey var.

Geniş halk kitleleri dış siyasetten anlamazlar. Çok profesyonel bir alandır ve hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değildir. Gene de halkın büyükçe bir bölümünün AKP'nin efelenmesini olumlu bulmasını hegemonyanın bir tezahürü sayabiliriz.

bir devlettir; bizim blöf olarak gördüğümüz şeye farklı bakıyor ve Türkiye'nin çıkışını kendisi için bir 'varoluş sorunu' olarak görüyor. Aynı sitede yer alan bir başka yazıda, Yunanistan ile İsrail'in 4 Eylül 2011 günü bir karşılıklı savunma paketi oluşturdukları; Papandreou ve Netanyahu'nun, "İsrail'e ve Akdeniz havzasında sondaj faaliyetine karşı Türk tehditlerinin ışığında paketi aktive etmeyi kararlaştırdıkları; İsrail ve Yunanistan'ın bundan sonra doğu Akdeniz ve Kıbrıs çevresinde donanma faaliyetlerini eşgüdümlü hale getirecekleri" ve Türkiye'nin bölgede sondaj faaliyetlerini engellemesi halinde, Akdeniz'de ve Kıbrıs kıyılarında Türkiye ile Yunanistan, Kıbrıs ve İsrail arasında büyük ihtimalle (most likely) bir deniz ve hava savaşının çıkacağı belirtiliyor.

Aynı yazıda, ABD ile İsrail'in arasını yanlış yönlendirmeye bozma çabalarının hiçbir sonuç vermeyeceği ifade edildikten sonra, şu kritik cümleye yer veriliyor: "Uluslararası krizi yanlış yönlendirmek için Amerikan iç siyasetine karışmak tehlikeli bir oyundur ... ABD ve Avrupa istihbarat servisleri Erdoğan'ın daha ne kadar hükümette kalacağını merak ediyorlar." Bu arada site, ABD Ulusal İstihbarat Direktörü James Clapper'ın Türkiye'yi üç konuda uyarmak için geldiğini söylüyor. Birincisi, Kürecik radarının İsrail'le paylaşılmayacağını söyleyen Davutoğlu'nu uyarmak; ikincisi, Türkiye, İsrail ve Yunanistan arasında 'patlak veren hava ve deniz düşmanlıkları'ndan kaçınılması; ve üçüncüsü, AKP'nin Akdeniz'deki 'brinkmanship' (amacı uğruna tehlikeyi göze almak, umursamadan korku ve gerilim siyaseti izlemek) tutumundan vazgeçmesi. NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Komutanı Stavridis'in Türkiye'yi ziyareti de muhtemelen Doğu Akdeniz kriziyle ilgili. Ciddiye alıyorlar!

Neyin planlandığını ya da bir planın olup olmadığını elbette bilemeyiz. Başbakan, M. A. Bırand'a, "Biz dizel motoru gibiyiz," demiş. Hakikaten dizel motoru gibiler, lakin pervaneleri boşa dönüyor ve aşırı gürültü çıkarıyor gibi. Emperyalizmi kandırarak Selahaddin Eyyubi'nin postuna oturmak için, halk kitlelerini ideolojik bir seferberliğe yönlendirmek ve sağlam bir iktisadi altyapıya sahip olmak gerekir. Birincisi şimdilik pek mümkün görünmüyor; ikincisi ise yok. Bu durumda ve başka dış ve iç etkenler de dikkate alındığında AKP'nin orta vadede çok ağır sonuçlarla karşılaşabileceğini söylemek mümkün.

Bu yazı boyunca 'hükümet' yerine 'AKP' deyişimiz dikkati çekmiş olmalı. Bunun sebebi, Türkiye'nin çok dar bir parti kadrosu tarafından her türlü iç ve dış imkân ve kabiliyet kullanılarak yönetiliyor olmasıdır. Burada, siyaset bilimindeki geleneksel anlamıyla organik bir devlet yapısı değil, kendisi devlet haline gelen ideolojik ve hegemonik bir parti yapısı görüyoruz. Çok ağır baskı koşulları olmadıkça, böyle bir yapının orta vadede geniş bir muhalefet cephesi üretmemesi mümkün görünmüyor. Önemli olan bu cephenin hangi rengi taşıyacağıdır: hâki mi, yeşil mi, mavi mi, yoksa alacalı bulacalı mı? Hiç mi kızılı olmayacak?

Boşuna mı elin gariban açlarına Nihat Doğan'lı Ajda Pekkan'lı seyahatler düzenleniyor. "Akıllı uslu bir şekilde bize biat edin, bunlar daha işin demo kısmı daha ne cevherler var elimizin altında beyin iğdişleyecek," manasında faaliyetler bunlar.

Kaçın! Dünya Türk oluyor!

'DTO' şeklinde şablonla ve spreyle boyanmış bir yazı moda olmuştu duvarlar üstünde, yakın bir geçmişte. 'Dünya Türk Olsun' talebinin baş harfleriymiş, çokluk alt geçitlerde, viyadük köprülerinde rastladığımız bu abuk spot. O günlerde pek anlam veremedik ve ciddiye almadık ama 'bir şeyi kırk kere söylersen' olurmuş kuralı galiba 'yazarsan'a da etkliyormuş; **Dünya hafiften ve alttan alta Türk olmaya başlıyor galiba.** Ortadoğu'dan esmeye başlayan bu rüzgar Afrika'dan karşıya doğru yellenirse benim diyen evropalı karşısında direnemez, aha da size yemin. Hiç öyle uzak bir ihtimal deyip hafifsemeyin hadiseyi, daha kaç gün oldu cevval yeni-şerilerin döner bıçaklarıyla, celalilenen siyahlara hadlerini bildirdiği. Hem de **Kraliçe'nin gözünün dibinde, bağırsan Buckingham'dan duyulur mesafede.** Bunun sıradan İngilizin değer yargısına nasıl tesir ettiğini belirtmeye gerek var mı?

Altan üstten sıkıstırdık şimdi eski kıtayı, Almanya'nın demografyasındaki etkinliğimizin hiç sözünü bile etmiyorum farkındaysanız. Frenkistan zaten bizim, yemyeşil sermayemizle **İsviçre'yi heidi heidi satın alırsız** geriye ne kaldı ki?

Bu senaryonun gerçekleşeceğini sezinlediği için RTE böyle kasım kasım **paşalılarını** Sarkozy'sinden İsrail'ine kadar işte. Kaç zamandır sözünü ettiğimiz BOP; hayata geçmek üzere ve buradan en ballı kaymaklı lokma bize düşecek. Sadece Ortadoğu'nun değil Avrupa'nın ve komple Afrika'nın da hakimi biz olacağız.

Boşuna mı elin gariban açlarına Nihat Doğan'lı Ajda Pekkan'lı seyahatler düzenleniyor. Bu bir nevi hem Somali'ye hem bütün 'kara kıta'ya aba altından sopa göstermenin Türkçesi oluyor. "Akıllı uslu bir şekilde bize biat edin, bunlar daha işin demo kısmı daha ne cevherler var elimizin altında beyin iğdişleyecek," manasında faaliyetler bunlar. Truva atına bindirip Türkçe olimpiyatları vasıtasıyla şarkılarla türkülerle memleketine saldırdığımız bebeler hiç mi büyümeyecek? Beş-on yıl sonra hepsi kendi memleketlerinde söz sahibi mevkilere yükselecekler, sonrası herhalde bize yontacaklar memleketlerini. Şu televizyonlarda yaptım-verdim-oldu diyerek arz-ı endam eden soyтары müteahhitin bile iştahı kabardı savan topraklara da ikibuçuk milyon bağış yaptı bir kalemde. Sevimleyecek eşeğe ot atacağını zannediyor musunuz bu türedi sınıfın?

Safdil gürhunun ağzında yeni bir sakız var, 'Arap Baharı' diye, ne **Arap'ı kardeşim düpedüz** İsrail'e karşı...

aleni ve aşkar bir şekilde Mısır'dan verdiği mesajı işitmediniz mi? "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne..." diye kısıtlı vizyon belirleyen Çoban Sülü dahi yürekten alkışlamıştır Tayyip evladını, hem de sınırı neden böyle dar çizdiğinin hayıflanmasıyla birlikte. Türki memleketlerin abisi olamadık belki tamam ama bütün o Afro-Arap dünyasının abisi olacağız kimse merak etmesin. Hem içeride ikide bir işkillenen ulusalcı kesime de kapak olmuştur laikliğin ne olduğuna ve ne olmasına dair anlattıkları Başbakan Hazeretleri'nin.

Hemen akabinde gerçekleştirilen White House ziyareti de ne denli manidar oldu ama! Kimi densizler bu geziyi de, "Canım, gezdi, gördü rapor verdi işte!" şeklinde yorumlayarak öküz altında başka buzağılar aradılar ama mevzu oldukça net; Bay Başkan'dan söz konusu coğrafyadaki tasarruflarını bizim varlığımızı da hesaba katarak yeniden şekillendirmesini talep etmiştir en azından. Yaratılacak senaryodan kendilerine rol biçmeye hazırlanan üçüncü ülkelere atarlanması bunu göstermiyor mu?

Hem bugüne kadar bir başbakanımızın Big-Boss ile birbuçuk saat görüştüğü vaki mi? Sade Kuzey Afrika değil, bir de Esad ve İsrail mevzuları var. Mutlaka İsrail'e verilecek ayarın hem Yahudi Diasporası'na, hem de USA'ya ne gibi getirileri olacağına dair ikna etmiştir gizli müslüman Barack Obama'nın. Esad'la ne alıp

veremediği var onu ben de çıkaramadım. Bir de bu **Tayyipgil ailecek kanka değil miydi Esad ve hanımı ile?** Belden sarılmalı boy boy fotoğraflara otuziki diş daha dün poz vermediler mi? Şimdi neyin nizasıdır bu, anlayan beri gelsin. Galiba bu BOP meretinde Türkiye ile İsrail'in sınır komşusu olması öngörülüyor. Bu dayılanmalar sona erip gene başkatipten yukarı tırmanınca ilişkiler, kardeş kardeş huzur içerisinde geçinip gideceğimiz umuluyor herhalde.

İsrail'le gerginmişiz gibi görünmemiz de kimseyi aldatmasın. Hatırı sayılır derecede iş ortağıyız, herkesin malumu. Kapıştık kapışacağız bir haldeymişiz gibi gösteriliyoruz ya inanmayın, kolpa. Az yukarıda bahsi geçtiği gibi biraz liderliğine oynadığımız Arap'ların gazını almak, biraz işbaşındaki İsrail Hükümeti'nden con'i'nin hoşnutsuzluğu, ötesi yok.

Velhasılı kalam dünya Türk olmasa da Türk'e gönülden bağlı kıvama geliyor şaka-maka. Kıvam tuttuğu zaman sadece kafa kağıtlarımızla o memleket senin bu memleket benim tadından yenmez seyahatlere çıkacağız, az bekleyin. Üç kıtada at oynatmanın, yedi iklimin sultanı olmanın ne olduğunu anlayacak yattığı yerden Osmanoğulları ve de hasedinden çatlayacak.

Benim şimdiden "Savulun bre!" diyesim var...

ORTADOĞU'DA FIRTINA KOPARKEN: B

Yazarımız Hakan Soytemiz'in bu yazısı, 22 Ağustos tarihinde kaleme alındı. Ne yazık ki, Tekirdağ F-Tipi Hapishanesi yönetimi keyfi tutumlarını sürdürüyor. Mektupları geciktiriyor, sansürlüyor, 'örgütsel haberleşme' gerekçesiyle el koyuyor. Soytemiz, mahkemede yaptığı savunmasında, dergi yazılarına 'örgütsel haberleşme' gerekçesiyle el koyulmasının, yeni operasyonlara gerekçe yapıma ihtimaline dikkat çekerek bunun bir provokasyon olduğunu ilan etti. Biz de tekrar dikkat çekiyoruz. Bu ay da, Soytemiz'in Ekim sayısı için yazdığı yazılar elimize ulaşmadı. Bu sebeple daha önce web sitemizde yayımlayacağımızı duyurduğumuz Ağustos tarihli yazısını yayımlıyoruz. Öte yandan, **RED**'in son iki sayısının devrimci tutsaklara ulaştırılmasının engellendiğini de belirtmek isteriz. Ne diyelim, malum, 'ileri demokrasi' koşullarında yaşıyoruz!..

Birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrası ortaya çıkan uluslararası statükoyu kuran da, yikan da sosyalist Ekim Devrimi oldu. 1917'de devrimle kurulan statüko, 1990'lı yıllarda adım adım süreç hakim olan karşıdevrimle bozuldu. Sovyet Bloku'nun dağılması sonrası yaşanan bütün hengame, esasen, bozulan statükonun yerine yeni statüko oluşturmak için. Biz buna, **emperyalist yeniden paylaşım-yeniden sömürgeleştirme** diyoruz; **üçüncü paylaşım savaşı** demek de yanlış olmayacaktır.

Henüz ortaya yeni bir statüko çıkmış değil. Satranç tahtasının merkezine hakim olabileme mücadelesi sürüyor. Malum, satrançta en önemli üstünlük, tahtanın merkezine hakim olabileme. Bu hakimiyet çoğu zaman pek önemli olmayan taşlarla bile sağlanabilir. İki-üç piyonun ve bir atın alacağı pozisyon, size kontrol ve hamle üstünlüğü sağlayabilir ve rakibinizin hamle imkanını düşük seviyede tuttuğunuz için oyunu kazanma olasılığımız artar; tabii çok bariz hatalar yapmazsanız...

Merkeze (Avrasya'ya) hakimiyet kurmanın emperyalist jeopolitiğin temel hedefi olduğundan daha önce bahsetmiştik. ABD-İsrail bloku için bu hedefe varmada kaçınılmaz hamlenin İran operasyonu olduğunu ise defalarca vurguladık; şimdilerde bu hedef sırt olmaktan çıktı. Yalnızca İran operasyonu değil, baba Bush'un 91'de Körfez'i işgal edişinden bu yana, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kuzey Afrika'da ve Kafkasya'da yaşanan bütün gelişmeler, yeni statükonun kurulmasında, emperyalist odakların, bölgesel güç odakları üzerinden hegemonya alanlarını genişletme mücadelesinden başka bir şey değil. ABD, Balkanlar'da Arnavutlara oynar, Almanlar Hırvatlara, Ruslar Sırlara; keza Ortadoğu'da ABD, Barzani'ye ve Sunni Araplara yaslanır, Rusya İran üzerinden Şii'lere; Kafkasya'da ABD Çeçenlere, Gürcülere oynar, Ruslar Kırgızlara, Osetlere, vb..

Klasik savaşların usta komutanı Clausewitz'in siyaset bilimine kattığı, **"Savaş, politikanın başka araçlarla devamıdır,"** veciz tanımlaması, emperyalizmin teknolojik savaş çağında özellikle ABD-İsrail bloku açısından tersine dönmüş durumda: **Politika savaşın başka araçlarla devamıdır.** Doğal olarak da bu tarif sürekli savaş durumunda yaşamak; üretim ilişkilerini, mali yapıyı, medyayı, akademiye, toplumu buna uygun

hale getirmeyi gerekli kılıyor. Yüzeysel bir inceleme bile, ABD-İsrail blokunun ve giderek diğerlerinin de sürekli savaşa göre yapılandığını anlamaya yeter.

Emperyalist gericilik, bugün de, bozulan statükonun yerine yenisi savaşa kuruyor. '91 Körfez işgaliyle başlayan, Balkan savaşından, Afganistan-İrak işgalleriyle devam eden süreç, Libya-Suriye-İran ekseninde yürüyeceğe benziyor. Elbette bu gidişat **Türkiye'yi de içine alan bölgesel bir savaşın** içine girildiği anlamına geliyor. Olası bir savaşın güç dizilişi ise, bir yanda ABD-İsrail-Türkiye- S. Arabistan- Kuveyt-Katar vb. ülkelerin yer alacağı Sünni İslam bloku; diğer yanda, Rusya ve Çin'in şimdilik utangaçça destekledikleri İran-Suriye eksenli Şii İslam bloku.

Sünni blokun hakim ideolojik-politik örgütü, AKP'nin kurucu kadrolarının ideolojik gıdalarını aldıkları yer olan Müslüman Kardeşler, namı diğer *İhvan*. İlginçtir, Mısır'da Mübarek'in devrilmesi sonrası, tıpkı AKP'nin yaptığı gibi Müslüman Kardeşler de orduyla anlaşarak statükonun bekçiliğine soyunup, devrim sürecinin karşısında konumlandı. **Legalize olan örgütün içinden bu süreçte üç yasal parti çıktı. Birisi Hürriyet ve Adalet Partisi, diğeri Vasat, üçüncüsü ise Adalet ve Kalkınma Partisi. Bu üç parti de AKP'nin program ve tüzüğünü aynen almış.** Aynı tarzda Suriye'de ve başka Arap ülkelerinde AKP'ler kurma çabası devam ediyor.

Bölgesel savaş ihtimali

Yaşanabilecek bölgesel bir savaşın sonucu yalnızca Ortadoğu halkları açısından değil ezilen dünya halkları açısından çok önemli. Mevcut güçler dizilişiyle ABD-İsrail bloku bu savaşta üstünlük sağlayabilir mi, bilinmez. Kağıt üzerinde karşı cephe zayıf kalıyor ama gerçek hayat, çoğu zaman, masa başında yapılan hesaplardan çok, sokağa çıkıldığında karşılaşılan şeyler oluyor. Dolayısıyla totoloji yapmanın anlamı yok...

Yalnız, olası bir savaşta, İran'ın başını çektiği Şii blokun iç bütünlüğünün ve direngenliğinin Sünni bloka göre daha fazla olacağı kesin. Gerekçesi her ne olursa olsun, Müslüman dünya (Türk halkından şüpheliyim) ABD-İsrail bloku yanında bir başka Müslüman ülkeyle savaşmayı kabul etmez. Sünni blok, iç bütünlüğünü sağlayamaz. Dahası, İsrail şimdiden bir adım sonrasının hesabını yapmaya başladı. İran İslam Devrimi'nin yıkıldığı koşullarda, etrafı (Mısır-Suriye-Türkiye) Müslüman Kardeşler iktidarıyla kuşatılmış olan İsrail'in sağlığına zarar verir böylesi bir blok. İran'ın yıkılmasını çok istiyor ama, öyle ya da böyle, İsrail için meşruiyet kaynağı sağlıyor İran. Etrafında oluşması daha büyük bir tehlikeyle karşılaşmak istemez.

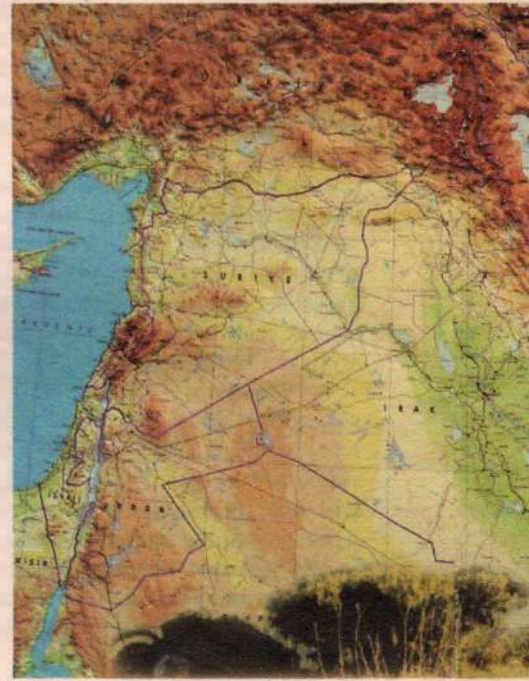
Aslında İsrail'in Obama'yla ve AKP'yle kavgasının en önemli nedeni de blokun yaratacağı olası tehlike. ABD, bölgesel ilerleyişinin, Avrasya'yı fethetmesi için, bugünün iktidar

önündeki en önemli engel olan İran'ı yok etmek için Sünni bloka muhtaç. Bu nedenle, İsrail üzerinden blokta çatlak oluşmaması için, bazı cephe gerisi problemleri hızla çözmek istiyor. İsrail-Filistin, Türk-Kürt, ve İsrail-Müslüman Kardeşler (AKP) 'barış'larını yapmak istiyor. İsrail'i 1967 öncesi sınırları kabul etmeye zorluyor, AKP'yi Kürt meselesini çözmeye, Hamas'ı FKÖ'leşmeye, Müslüman Kardeşler'i AKP'leşmeye...

ABD, bu 'barış'ları sağlamadan girilecek olan bölgesel bir savaşın, yıllar boyu süreceğini ve ortaya Lübnanlaşmış bir Ortadoğu çıkacağını biliyor. Bu nedenle hızla bu problem alanlarını ortadan kaldırıp ilerlemek istiyor. Zira ekonomisinin halini ve derinleşen uluslararası kriz koşullarını dikkate alırsak, mevcut durumda kazanarak çıkamaz, tek çaresi savaştır. ABD savaşmak zorunda ve verili durum kendisine kaybettirirken, rakiplerini güçlendiriyor.

ABD, Sünni bloku İsrail'le barıştırıp karıştırmaya çabalarlarken, İsrail böyle bir blokun gelecekte yaratabileceği tehdidi düşünerek pek gönüllü davranmıyor. Ama belki de Noam Chomsky'nin ortaya çıkardığı 1982 tarihli raporda yazdığı gibi, **İsrail'in temel hedefi, zaten Lübnanlaşmış bir Ortadoğu'dur.** AKP'yle kavgası, Mısır'da Mübarek'in gitmesini istememesi, Filistin'de Hamas'ı kabul etmemesi ve hatta Suriye'de Esad'ın gitmesi yönünde pek hevesli gözükmemesi bu nedenledir, kim bilir?..

Türk devleti ise, nice zamandır bütün hazırlıklarını olası bir bölgesel savaşa göre yapıyor. "Bu topraklarda ameliyat yaptırmam," diyen başbakan, TSK ile el ele vererek, ameliyatların en büyüğünü yaptı ve bu günlere geldi. Devlet, belki de hiç olmadığı kadar bütünlüklü, daha kompleks bir yapıya kavuşturuldu. **Devlet, AKP eliyle radikal İslam potansiyelini yok ederek, sistemle ideolojik problemi olan geniş muhafazakar kesimi devletleştirdi.** CHP'ye yaptığı operasyonla da, **ezilenlerin diğer bölüğünü, Yeni-CHP eliyle sisteme bağladı, devletleştirdi.** Bu hesabın işe yaradığını son seçimlerde gördük. MHP'nin sabit kaldığı, AKP'nin oy artırdığı bir durumda Yeni-CHP'nin de oyunu 5-6 puan arttırması ezilenlerin bir bölüğünün Yeni-CHP'ye yöneldiğini gösteriyor. Dersim seçim sonuçları ve Emek Demokrasi Özgürlük Bloku'nun İstanbul 3. bölgede bir adayını geri çekmesi manidar. Anlaşıyor ki, Yeni-CHP kısa vadeli işlevini yerine getirmiş. Seçim sonrası hemen herkesin Kemal Bey'i başarılı bulması buna değil. Şimdiye, yeni anayasa yapım sürecindeki rolünü oynayacak ve AKP'nin partneri olacaktır. Yani özetle, **devlet eskiye oranla daha güçlü durumda.** Daha dünya kadar 'barış isteyen', 'demokrasi sevdalısı' cemaat sözcüsü Hüseyin Gülerce'nin, **"Biz nasıl savaşıyoruz göreceksiniz,"** demesi ya da 100 ünlü Türk büyüğünden biri olan, Cüneyt Yılmaz'ın, bugünün iktidar

şakşakçısı Yiğit Bulut'un 'cihan şumul devlet' pompalaması bu nedenden olsa gerek.

Geçerken belirtelim, Türk devletin ilan ettiği savaş konseptinin, PKK'nin Irak Federe Kürdistan bölgesindeki askeri kamplarının imha edilmesi ya da 'terörün kökünü kazımak' söylencesiyle alakası yok. **Şayet Türk devleti bir savaş konsepti içine girmişse, bunun anlamı, uzun sürecek ve çok kapsamlı, bölgesel bir savaş olacaktır.** Amaç ise, bölgeye yerleşmek ve yeni statükoda bölgeyi kontrol etme sevdası. ABD'nin belki buna pek bir diğereceği olmaz ama, İsrail'in diyeceği çok olacaktır...

Böyle mi olacaktı sonumuz?!

Daha dünya kadar can ciğer kuzu sarması olan Suriye ile nasıl oldu da düşman olma noktasına gelindi? Bu durumu, kimi aklı evvel liberaller gibi, Türk devlet yöneticilerinin Esad'ın zalimliğini, kan dökücülüğüne karşı ortaya koydukları demokralığa, insan sevgisine bağlamak enayiliktir tabii. Zira aynı devletin aynı yöneticileri, Kürt halkına, sosyalistlere, muhaliflere karşı aynı insan haklarını ve demokrasiyi reva görmüyorlar. **Esad'a, "Operasyonları durdur, reformlar yap," diyenlerin kendi evlerinin içinin hali ortada; halkın seçtiği milletvekilleri hâlâ cezaevinde.**

Öyleyse neden Suriye'ye, 'kardeşim' dediği Esad'a tavrı alıyor Başbakan? Çünkü bu Başbakan'ın kişisel tavrı değil. Bu tavrı şöyle izah edebiliriz: Türk sermayesi, uluslararası konjonktürün de müsait olmasıyla, artık kendi sınırlarının dışına açılmak istiyor ve gözünü sınırlarının hemen dibine dikmiş durumda. Başka bir söyleyişle, ABD emperyalizminin bölgesel planları ile Türk sermayesinin çıkarlarının örtüştüğü noktada devlet büyüme kararı verdi. Büyümek için savaşmak, savaşmak içinse düşman yaratmak gerekli...

Peki... savaştan sonra ne olur? İm... Türk devleti başlama... etmesi... kendi... çözmesi... onlarca... savaş... kapsam... havayı... bir kaç... yatanla... yatanla... Devlet... 'Ergen... refleksi... "Terör... denem...

H... İgi... er... bi... Yani b... diğeri... Bakma... genera... Perinç... oynad... (Perinç... kanat... kayıkç... tercih... Müjde... "Yalva... yakan... Dah... istanb...

BARIŞTAN ÖNCE SON SAVAŞ MI?

pasifize etmek, takattan düşürmek ve devrimci damarını kesmek amaçlanıyor. Devrimci damarı kesilmemiş PKK'ye demokratik özerklik yönetimi vernek istemiyor. Ne tuhaf ki, aynı siyasi ekip, 30 yıldır denenen bu yöntemin çözüm üretmeyeceğini söylüyordu, şimdi "Biz iyi savaşıyoruz," diyorlar.

Türk devletinin çözmesi gereken ikinci gerilim alanı ise İsrail'dir. İsrail, kendi yürütmesinden çıkma tehlikesi taşıyan ve geniş Sünni bloka hükmedecek olan bir Türkiye'nin bölgesel yayılımına asla rıza göstermez. Mısır AKP'sini kuran İhvan liderlerinden Halit El Zafarini'nin, "Umudumuz sizlersiniz, ülkümüz sizlersiniz. Osmanlıdan beri lidersizsiniz. İnşallah böyle İslam dünyasının liderleri olarak devam edersiniz," dediğini İsrail de duymuştur. İsrail'in nasıl ikna edileceğini bilmiyoruz fakat kendi Kürdüyle olan problemini, 'barış' öncesi son bir savaş hamlesiyle çözmeye yöneldiği anlaşılıyor.

İran'ın Kandil seferi

Burada biraz İran'dan bahsetmek gerek. Zira İran'ın hamleleri meselenin gidişatını anlamaya kolaylık sağlıyor. Mesela en son giriştiği ve başarısız olduğu Kandil'i işgal etme planı, hem içerik hem de zamanlama açısından önemli.

İran, ABD-İsrail blokunun çevreleme siyasetini yarmak ve nüfuz alanlarını genişletmek için hamle üstüne hamle yapıyor. Bir yandan Afganistan'da Kargazi'ye para yardımı yapıyor, diğer yandan Venezuela'ya füze yerleştirmeye anlaşmaları yapıyor. Bir yandan Bahreyn-Yemen hattında Şii gücünü harekete geçirirken, diğer yandan Irak'ta Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu askeri eylemlere başlıyor. Bir yandan Suriye rejimini koruyabilmek için Akdeniz'e savaş gemisi çıkarırken, diğer yandan Kandil'i işgale girişiyor, vb...

Suriye'deki iktidarın İran açısından önemini

vurgulamaya gerek yok. Suriye rejiminin İran aleyhine değişmesinin kelebek etkisi yaratacağı kesin. Dolayısıyla Suriye rejiminin alacağı pozisyon varlığı/yokluğu meselesi, iki cephe açısından da önemli. Bu anlamda olası bir bölgesel savaşın en kritik cephesi Suriye olacaktır. Bunu gayet iyi bilen İran, bütün gücüyle Esad iktidarını yaşatmanın çarelerini arıyor. Şayet Suriye çökerse, İsrail'e uzanan Şii koridoru da çökmüş olacak. Böyle bir sonuç, İran açısından hiç hayırlı bir durum değil.

Aslında İran'ın Kandil'i işgal hareketi de anlamını burada buluyor. İran açısından mesele PJAK'ın tasfiyesinden öte anlam taşıyor. Asıl hedef, Suriye'ye rahatça müdahale edebileceği bir koridor yaratabilmek. Bunun iki yolu var: Birincisi Türkiye üzerinden, diğeri Irak Federe Kürdistan bölgesi üzerinden. Türkiye'nin İran'a bu imkanı tanımayacağı kesin. Geriye Federe Kürt bölgesi kalıyor ve Kandil buraya açılan kapı. Ama burada da Barzani'nin İran'a karşı duracağı kesin. İran'a desteği Talabani'nin YNK'si veriyor. Hesapları çok basit: Barzani'nin yerine bölgede hakim güç olmak...

Bütün bu hengame içinde, çelişik gibi görünse de, Türkiye, ABD'nin de kısmi oluruyla, Kandil operasyonunda İran'a destek verdi. Bir umut belki İran Kandil'i ele geçirebilirdi ama beklenilen olmadı; gerilla güçlerinin direnişi sonucu İran güçleri ilerleyemedi. İran'ın daha güçlü bir hareket için yığınak yaptığı noktada Türkiye'nin Kandil'i bombalama operasyonu başladı. Zira, İran'a tanınan opsiyon yalnızca kendi sınır hattındaki PJAK güçlerine karşı operasyon yapmasıydı, daha fazla ileri gitmesine ABD müsaade edemedi. ABD'nin bu tavrı, kimi solcuların da dillendirdiği gibi, PKK'yi koruyup kollaması nedeniyle değil, İran'ın Kandil'den başlayarak bölgede ilerlemesini istememesi nedeniyle. Ayrıca böylesi bir durum, Türk devletinin de bölgesel çıkarlarına zarar verirdi. Başbakanın ramazandan sonra

başlayacak dediği operasyonun hemen başlaması ve yapılması düşüncülen kara hareketi, İran'dan rol çalmadır; Federe Kürdistan bölgesine yerleşme amaçlıdır. Elbette meselenin birden başlamasının toplumsal psikolojiyi ilgilendiren bir yanı da vardır. İran'ın Kandil'i bombalaması, "Karayılan'ı yakaladık," ajitasyonu, içeride "Bak onlar yapıyor, biz yapamıyoruz," havası doğurmuştu. Ayrıca yeni anayasa sürecinde içeriden gelecek milliyetçi tepkileri de bertaraf etme niyeti var. Yapılan hareketi kabaca böyle okumak gerek.

Sonuç olarak bütün bu askeri hareketlilik, savaş tamtamları, 'terörün kökünü kazıma' söylencesinden çok öte anlamlar içeriyor. Ve Türk devleti, kendi Kürdüyle 'barış'madan girişeceği bölgesel bir savaştan çok büyük zararlar görenek çıkacağını biliyor. Derinleşmesi muhtemel bir iç savaşın hüküm süreceği bir ülkenin yürüteceği dış savaşın toplumsal maliyetinin karşılanabilmesi çok zor olur. Dolayısıyla bizim düşündüklerimizi hesap edebilecek olan Türk strateji geliştiricileri de ortaya çıkacak toplumsal maliyetin bilincindedir. Bu anlamda, bir yandan Kandil bombalanırken, diğer yandan önümüzdeki günlerde Öcalan'a gidilmesi ve PKK güçlerinin sınır dışına çıkartılması üzerinden pazarlıkların yapılması kuvvetle muhtemeldir. Bunun emaresi satır aralarında var. Mesela Taraf gazetesi bunun alt yapısını örüyor. "Öcalan devletle anlaşmıştı, ama PKK içindeki Suriyeliler ve Ankaralıları grubu buna taş koydu. Öcalan ve BDP, Kandil'e tavrı alsın," vb. yazılarla, Kandil'i tukaka göstererek Öcalan'ı meselenin çözümünde adres gösteriyor. Yine söylediklerimizi destekleyen bir diğer veri; başbakanın, Yeni-CHP'ye yaptığı tarzda bir alaycı üslupla BDP'yi Meclis'e davet etmesidir. Muhtemelen BDP Meclis'e gidecektir. Sonrasını hep birlikte göreceğiz... (Nitekim vaziyet aynen bu şekilde yaşanmıştır -editörün notu.)

Peki Türk devletinin olası bir bölgesel savaşta kazanarak çıkması mümkün mü? İmkansız değilse bile çok zor. Zira, Türk devletinin de tıpkı ABD gibi savaşa başlamadan önce cephe gerisini stabilize etmesi gerekli. Bunun ilk ve en önemli ayağı kendi Kürdüyle 'barış'masıdır, problemini çözmesidir. Bir önemi var mıdır bilmem ama, onlarca generali hapiste olan bir ordunun savaş morali nasıl olur kestirmek güç. Şayet kapsamlı bir savaşa girilecekse, psikolojik havayı değiştirmek için yeni yasama yılında bir kaç yasal düzenlemeyle, Ergenekon'dan yatanlar değil belki ama, Balyoz davasından yatanlar tahliye edilebilir.

Devletleşen AKP-Cemaat koalisyonu, 'Ergenekoncu devlet' dediği eski devletin reflekslerini bir günde benimseyiverdi: "Terörün kökünü kazıyacağız!" Son bir denemeye PKK'yi tasfiye etmek, olmuyorsa

HAFIZAYA CİLA!..

İginçtir, yazının başında bahsi geçen emperyalistler arası hegemonya mücadelesi bir tek Türkiye'de çift kutuplu yaşanmadı. Yani bizdeki kanatlardan biri mesela ABD'ci diğeri AB'ci ya da Rusya-Çin tarafında olmadı. Bakmayın siz tedavülde kalkmış kimi eski generallerin ve sosyalizmi milliyetçilikte zehirleyen Perinçek'in Rusya'yı-Çin'i işaret edip, Avrasyacılık oynadıklarına. Onlar da en hasından ABD'ciydi. (Perinçek neci bilmem.) Bizde ciddi anlamda hiç iki kanat olmadı vessalam. İçeride yapılan mücadele kayıkcı kavgasıydı, tek kanat olan ABD'ye, "Beni tercih et!" yakanışından başka bir şey değildi. Gani Müjde'nin *Kahpe Bizans* filmindeki süt annenin, "Yalvarırım efendimiz, onu gönderme beni gönder," yakarışı misali...

Daha ciddi ifade edersek, hem modernist-laik İstanbul sermayesinin politik-askeri temsilciliğine

soyunan 'ulusalcı-vatansever' cephe, hem de palazlanan muhafazakar sermayenin politik-askeri (burada asker, polis oluyor) temsilciliğine soyunan AKP-Cemaat koalisyonu, ABD yanında saf tutarak güç olmak istedi. ABD planlamalarında yer bulamayan eski muktedirler, sessizce geçelerine çekilmek yerine eyleme geçmeyi seçince tasfiye edildiler. Mesele budur.

İki yılı aşkın süredir, 2007'de Dolmabahçe'de AKP ve TSK'nın uzlaştığını, devlet yapılanmasının bölgesel bir savaş için daha sağlam biçimde restore edildiğini, görüntünün, aldatıcı, yaşanılanın kayıkcı kavgası olduğunu ve dolayısıyla bu kayıkcı kavgasından sosyalistlere politika yapma enstrümanları çıkmayacağını yazıp duruyoruz.

Hadi bizim sesimiz kendi gölgemize bile ulaşmıyor diyelim ama köca köca sosyalist

partilere, devrimci yapılara ne demeli? Şöylesi tahliller okuyoruz: "ABD, bölgesel planları doğrultusunda Türk ordusunu dizayn ediyor." Devletin restorasyon sürecini doğru

tanımlamadığımızda çok tehlikeli yerlere götürecek bir tespit bu; zira tutuklu generaller de böyle söylüyorlar. Peki sormazlar mı, ABD daha önce bu orduyu dizayn etmiyor muydu diye? Silivri'de, Hasdal'da yatan generallerle aynı tanımlamaları yaparsak, bu durumda onları nasıl tanımlayacağız? Ordunun dizayn edilme sürecine karşı durmuş ulusalcı-vatansever Türk subayları mı? Ne oldu sosyalistlerin kadim doğrularına? Hani bu ordu NATO'ya bağlıydı, Pentagon hiyerarşisinde bir orduydum, NATO tedrisatından geçmeden Genelkurmay olunamazdı. Peki bunlar kanlı darbeler yapmış 'bizim oğlanlar' değil miydi?

Bunlar, sosyalistleri, devrimcileri, Kürtleri, Alevileri kılıçtan geçiren darbeci ordu değil miydi? Kore'ye asker kimin planları için gitti? Kıbrıs'ı kim, ne için ikiye böldü?

Ordunun başına 'özel' bir generalin getirilmesini ve bütün bu olanı biteni, 'özel' savcı Zekeriya Öz'ün görev yeri değiştirildiğinde sarf ettiği şu veciz sözde aramak gerek: "**Devlette süreklilik esastır.**" Savcı Öz bunu Mutki'den Beşiktaş'a uzanan meslek hayatından bilir de, sosyalistlerimiz hem onca şey yaşayıp hem de onca devlet tahlili okumasına rağmen niye unuttur?

Artık, 'yarılma', 'kikler çatışması' vb. tezler üzerinden ve bu tezlerin alıcısı endişeli modernler üzerinden pozisyon belirlemenin ezilenlerin devrimciliğine hizmet etmeyeceğini, buradan ezilenler yararına, politika çıkmayacağını anlamak gerek. Burada ısrar etmek, karanlığa kubur sıkamak olacaktır. Bundan öte sosyalistlerimize laf söylemek ne haddimizle!..

Diyarbakır'ı tüketmek için!..

Devasa büyüklükte alışveriş merkezleri, yeni çağın mabetleri olarak değerlendiriliyor çoğu zaman. Gerçekten de öyle... Kapitalizmin yaratmaya çalıştığı kültürel formasyona bu denli uyumlu başka bir yapı bulunamazdı!

Televizyon, internet, oyun konsolları ve bunların envai çeşit benzerleriyle insan evladını her geçen gün daha da asosyalleştiren kapitalizm, bunun yanı sıra, yeryüzüne çöreklandığı günden beri 'tüketim çılgınlığı'ndan da vazgeçemedi. Vazgeçemez; zira kapitalizmin aynı zamanda çılgınca üretim demektir. Bu üretimin tetikleyeni olarak 'arz-talep döngüsü' gösterilir ya, doğru değil. Talebi belirleyen, insanın ihtiyacından çok, kapitalizmin kendisidir. Bu belirleme sürecine de pazara ihtiyaç duyan ürünler ve yaratılmak istenen kültürel/toplumsal formasyon damga vurur.

'Kapitalizmin insanı', alışverişi bir 'kültürel etkinlik' olarak görür; vitrinde gördüğü elbiseyi alabilmek için çıldırır ve hatta bütün bir ay sadece onu satın almak için çalışır. Daha çok alışveriş için kredi kartlarına yüklenir ve böylece ipini kendi elleriyle bankalara -finans kapitale mi diyelim?- teslim eder. Bu biçimde yaşayanlar sadece 'orta sınıf'a mensup kimseler de değildir üstelik. Asgari ücretle çalışan bir işçi de kendi düzeyince bir tüketim çılgını olabilir.

Bu kültürel formasyonun nüveleri, ta çocukluktan atılır bünyeye. Tatil günlerinde bakkallık yaparken 11 yaşında bir çırağım vardı. Haftada 25 TL+bahşiş kazanıyordu. Bahşişlerini bir kumbarada topluyor ve onlarla Pazar günü internet kafeye gidip *Wolf Team* isimli bir savaş oyununu oynuyordu. Haftalıklarını ise, 120 TL'ye satılan bir basketbol ayakkabısını alması için, hiç dokunmadan annesine teslim ediyordu. Bizim çırağın hayatını bankalara bağlı ve taksit ödeyerek geçireceğinden şüphemiz var mı? Peki ya onun bir gün isyan etmesinin imkânsız yakın bir zorlukta olduğundan?

Diyarbakır 'Ninova'laşırken

Bu alışveriş mabetlerinden biri de, Diyarbakır'da açılmış. Adı, *Ninova Park*...

Ninova Park, 50 bin metrekairelik bir alan üzerine inşa edilmiş. İnşaatına 50 milyon avro harcanmış. 16 Eylül günü yapılan açılışına ise, AKP ve BDP'den milletvekilleri de dahil, binlerce kişi katılmış.

Bu alışveriş merkezinin elbette ticari bir önemi var. Suriye'yle vizelerin kaldırılmasının ardından, Antep'te de benzer bir ticaret hamlesi görülmüş; devasa büyüklükte *Sanko Park Alışveriş Merkezi* açılmıştı. Bu AVM Antep'in ticaret hacmini artırmış; ayrıca Arap dünyasından turistleri kente çekmişti. Diyarbakır'ın ticaret burjuvazisinin de benzer bir talebinin olduğu kesindir. Bu AVM'nin açılmasında da

mutlaka, bu talebin de payı vardır. Ama ona sadece ticaret hacmini artırması açısından önem atfedilmediği de bir o kadar açıktır.

Ninova adındaki ironi de ilgiye değer. *Ninova*, M.Ö.2000 ile M.Ö. 614 yılları arasında yaşamış olan Asur İmparatorluğu'nun başkenti. Kalıntıları Musul yakınlarında bulunan kent, uzun bir dönem boyunca bir uygarlık merkezi olmuş. M.Ö. 614 yılına gelindiğinde ise, Kürtlerin atası sayılan Medler Asur İmparatorluğu'nun sonunu getirmiş; bu sırada *Ninova*'yı da

yerle bir etmiştir. Bu AVM'ye böyle bir ismin verilmesinin bu hikayeyle ilişkisi var mıdır acaba?

Yozlaştırma çabası...

Diyarbakır'ın direnci, envai çeşit yöntemle kırılmaya çalışıldı. Kürdistan'ın diğer kentleri gibi Diyarbakır'da da, kirli ilişkilere, uyuşturucu tüccarlarına, fuhuş yuvalarına terk edilmeye çalışıldı. Diyarbakırspor, her ne kadar ters tepse de, başta devlet desteğiyle, Diyarbakır'ın direncini kırmak

Türk İntikam Tugayı.

Kısa adıyla TİT. Kürtçesiyle Tûgaya Tolhildanê ya Tirk. Bir cinayet ve katliam şebekesi. Bildiği tek şey hesapsızca, akılsızca kan dökmek olan bir katiller sürüsü. Medet umduğu, halkların boğazlaşması.

Teyrênbazên Azadiya

Kurdistan. Kısa adıyla TAK. Türkçesiyle Kürdistan Özgürlük Şahinleri. Bir cinayet ve katliam şebekesi. Bildiği tek şey hesapsızca, akılsızca kan dökmek olan bir katiller sürüsü. Medet umduğu, halkların boğazlaşması.

İlk paragrafta karşı çıkmadıysanız, ikincisine de karşı çıkmamalısınız. Böyle katliamların ardından hiçbir 'ama'nın değeri olmaz. Böyle katliamlar, hiçbir halkın haklı ve meşru mücadelesine herhangi bir katkı sunamaz.

Türk İntikam Tugayı'nın 2006'da Diyarbakır Koşuyolu Parkı'nda yaptığı ve 11 kişinin ölümüne yol açan bombalı eylem ne kadar adiceyse, ne kadar şerefsizlikse; TAK'ın 20 Eylül 2011'de Ankara'nın Kumrular Caddesi'nde yaptığı, 3 kişinin ölümüne ve 30 kişinin yaralanmasına neden olan bombalı eylemi de o kadar adice, o kadar şerefsizliktir.

TAK'ın açıklamasındaki demagogik dilin ise, ne katliamcılığını gerekçelendirmek, ona meşruiyet kazandırmak adına bir anlamı; ne de Kürt halkı nezdinde bir geçerliliği vardır.

Yine de belirtilmesi gereken bazı hususlar var. Türk İntikam Tugayı, bilindiği üzere, Kürt sorununu çözmek konusunda faşizmden medet uman, tasfiyeci, asimilasyoncu devlet

TİT-TAK! TİT-TAK!

politikasının bir ürünü. Peki Kürdistan Özgürlük Şahinleri farklı mı? Eğer TAK'ı Kürt özgürlük hareketinin bir nüvesi olarak değerlendirmeye kalkarsak, büyük bir yanlış düşeriz. Zira TAK, Kürt halkının haklı ve meşru mücadelesinin değil, devletin çocuğudur. TAK'ın

varlık zemini, devletin uyguladığı bitmek bilmez zulüm ve bu zulümden kaynaklanan refleksif, ırkçılama eğilimi gösteren Kürt milliyetçiliğidir.

Her hareketin olduğu gibi, Kürt hareketinin de bir 'meşruiyet zemini' vardır. Kürt hareketi için bu meşruiyet zemini, 'yaşama hakkı'dır. Kürt halkının kendi kimliğiyle, iradesiyle 'yaşama hakkı'... Bu açıdan TAK gibi örgütlerin/ yönelimlerin yaptığı/yapacağı tek şey, Kürt hareketinin meşruiyet zeminine zarar vermek, Kürt halkının haklı mücadelesine gölge düşürmek olabilir. Devletle göğüs göğüse çarpışan bir harekete verilen her türlü zarar ise, doğal olarak devletin hanesine sayı olarak yazılacaktır.

Sosyal medyada bir arkadaş çok güzel yazmıştı: "tit-tak; tit-tak; tit-tak"... **TİT ve TAK, saatin tiktakları gibidir. Birini diğerinden az katil görmek, birine diğerine göre daha tahammüllü davranmak ne akılcı, ne insancıldır.** Elbette varlık zeminlerinde çeşitli özgünlükler barındırırlar ama nihayet değişmez: ikisi de katildir. Katiller ise, hiçbir zaman halkın dostu değildir!

için üst lige taşındı. Bütün bunlar olurken bir taraftan da direnenler türlü baskı metotlarıyla sindirilmeye çalışıldı. 'Havuç-sopa' taktığı, işte tam da böyle bir şeydir. Bir taraftan sopayı indirip, diğer taraftan, "Bak şu şekilde yaşarsan, sana karışmayız," denilir.

Başbakan'ın son Antep konuşması, Kürt sorunu açısından oldukça önemlidir. *Ninova Park*'ın açılışı da bir anlamda, bu konuşmanın pratikle buluşan halidir. **Başbakan Antep'te, Antep'in kendi iktidarlarında 'şahlandığını', Diyarbakırlıların da 'istikrarı seçmeleri halinde' aynı biçimde bir şahlanmayı göreceklere söylemişti.** 'Şahlanma'dan kasıt, büyük alışveriş merkezleri, turistik mekanlar, göz boyayan çevre düzenlemeleri, yeni sömürü alanları, beyni mundar eden festivaller, şunlar, bunlar... Bir de Ramazan eğlenceleri, Türkçe Olimpiyatları, Ahmet Özhan'la 'huzurlu geceler', bilmem neler... Bu sıradaysa, sanayi bölgesinde asgari ücretten bile düşük maaşla 12 saat çalışan işçiler, parklarda sayıları gün geçtikçe artan mendilci, tartıcı çocuklar, imtihar eden öğretmenler, *iPad* peşinde bataklığa saplanan öğrenciler...

Ninova Park'ı ayda 650 bin, yılda ise 8 milyon kişinin ziyaret etmesi bekleniyordu. Bu rakamlara ulaşırsa, tehlike büyük. Zira AVM'lerin pek çok kente kapitalist kültürün taşıyıcılığını büyük bir başarıyla yaptığı açıkça görülmektedir. *Ninova Park*'tan da Diyarbakır'a yayılacak olan lümpenlik ve tüketim canavarlığı olacak.

İmaj, çağımızın en önemli kavramlarından biri. Her sistem ve hatta her sistem karşıtı hareket, bir ya da birkaç imaj sunuyor takipçisine. Diyarbakır'da de, özellikle gençlik için, bir 'imajlar savaşı' söz konusu. Bir tarafta Kürt hareketinin sunduğu imaj, diğer tarafta devletin sunduğu... Kürt hareketinin kültür merkezleri, eğitim destek evleri, mahalle meclisleri gibi çalışmalarıyla yaratmaya çalıştığı 'imaj'ı güçlendirdiği söylenebilir. Ama *Ninova Park* gibi envai çeşit devlet mahsülü de, karşı tarafın boş durmadığını gösterir.

O halde...

Daha çok çalışmalı, daha fazla yaygınlaşmalı, daha güçlü bağlar kurmalıyız! Kültür merkezlerini gençliğin uğrak mekanları haline getirmeli, eğitim destek evlerini ÖSS-SBS hazırlık düzleminden çıkarıp, gençliğin dönüştürdüğü alanlara çevirmeli, mahalle meclislerinde gençlere inisiyatif tanımalı, kültür ve spor aktiviteleriyle kendilerini sistem-dışı bir odakta 'gerçekleştirmelerine' olanak tanımalıyız.

Aksi halde dört yanımızı saran kapitalist kültürün Diyarbakır'ı, oradan Kürdistan'ı ele geçirmesi ve tanklardan, toplardan daha güçlü bir saldırının zafere ulaşması karşısında elimizden hiçbir şey gelmeyecek.

Bu savaşta söylenen yalanlar buradan Pensilvanya'ya yol olur ama sizin yatacak yeriniz yok. Kürtler emperyal hizaya gelmedikçe, emekçi gençler, söylenen yalanlar eşliğinde ölüme gönderilmeye devam edecek. Yalana kanmak yerine, bu savaşa karşı beraber duralım!..

Kasetlere dolanan genç cenazeler...

RED'in son sayılarında savaşın farklı boyutlarına dikkat çekmeye çalışan yazılar yayımlandı. 30 senedir bir ülkenin içini kemiren bu savaşın ağalarını izledik çaresizce. 40 senedir ezberlenmiş kırmızı çizgilerin sınırlı sözleriyle nesilleri ateşin ve öfkenin içine itenin ne olduğunu sorguladık. Ölümleri durdurmanın yolu artık sadece Kürtlerin haklı olduğu noktaları anlatmak değil; gencecik insanların alenen söylenen yalanlarla ölüme gönderildiğini görüyoruz. Unutmamamız gereken bir şey olduğunu tekrar hatırladık: Yalanın gerçeğin bir türevi olduğunu.

En ünlü yalanlar elbette ki en çaresiz anlarda söylenenlerdir. Önce savaşta geldiğimiz noktayı bir anımsayalım: **'Türkiye ulus devleti' siyaset bilimi terimiyle 'failed state' konumuna geçti.** Yani kendini ve devlet olarak amacını ortaya koyan, vatandaşlık tanımını veren kavramlar bizzat iktidarın kontrolünden çıkmakla kalmadı, iktidar bunu kabullenerek değiştirmeye başladı. Devlet artık sadece Türklerin değil ama **'ayda sigortasız 700 liraya geçinebilen' insanüstü varlıkların cemaatleşerek istibdata külliyen biat ettirildiği bir düzene tam geçişe başladı,** yani neoliberalizme...

Son yıllarda toplumsal cinnetimiz, gölge devletin yani sosyal hiyerarşiyi hakim sınıfın resmi araçlara baş vurmadan tanzim etmekle yükümlü cemaatin kible bellediği emperyal merkez olan ABD'den aldığı talimatları uygulamaya geçirme çabasıyla sıvanmaya başladı.

Devlet artık kırmızı çizgilerini değiştirmeye başlamıştı velakin 30 senelik savaşın insanlara ideolojik olarak verdiği temeller o kadar betonlaşmıştı ki, **çimentoya limon damlatırken üstünde rakı sofrası kurmaya devam ediyorlardı.** Fark etmedikleri şey ise uzun süreden beri kardıkları nefret ve yalanlar üzerine kurulu harç deniz kutunundan çekilmişti. **Türk savaş siyasetinin 17 Ağustos'u** geçenlerde patladı.

Malum kaset bildiğiniz gibi merkez medya tarafından gene göz ardı edildi. Kaset o zamanlar Başbakan'ın özel danışmanı sıfatıyla görev yapan şimdiki MİT müsteşarı Hakan Fidan ve Afet Güneş denilen MİT Müsteşar Yardımcısı tarafından -kendisi aynı zamanda Abdullah Öcalan yakalandıktan hemen sonra sorgulayan ekibin bir parçasıdır- PKK'nın Avrupa'daki önemli liderlerinde birkaçıyla gerçekleştiriliyor. Kasette sık sık PKK'lilerin Habur'dan girişinde ortaya çıkan görüntüler eleştirildiği için hangi tarihlerde kayda alındığı da şak diye ortaya çıkıyor; son bir veya bir buçuk sene içerisinde...

Bülent Arıncı aynı dönemlerde, 7

Ekim 2010 tarihinde, "Bunlar PKK'yle görüşüyor," diyenlere, **"Biz teröristlerle pazarlık yapacak kadar şerefsiz ve namussuz değiliz,"** diye yanıt veriyordu.

Olup olmadık yerlerde hislenip ağlayıveren Bülent Arıncı'nın 1993 senesinde, "Bugün Necmettin Erbakan Refah Partisi'nden çıksa, başka bir partiye gitse bile biz gene Refah Partiliyiz," mealindeki laflarını da hatırlarsınız; dileyen youtube'da tekrar tekrar izleyebilir. Namus ve şeref abidesi Bülent Arıncı, geçenlerde, "MİT ile PKK görüşmeli," dedi. Artık, 2+2=4 dese, balataları sıyrıp, "Matematik şeytan icadıdır!" diyebiliriz.

Peki Arıncı bunları kimden feyz alarak söyledi?

'UFO'lar mı görüştü?

20 Eylül 2011 tarihine baktığımızda -ve ondan birkaç ay önce de- Tayyip Erdoğan suifadeleri kullanıyor:

"PKK'yla devlet görüştü, biz değil."

Şimdi hükümetin devleti yönettiği gibi ilkokul kitaplarında bile yer alan bir bilgiyi Başbakan'ın bilmediğini farz edelim ve başka bir soru ortaya atalım: **Devlet hükümetten bağımsızsa, siz niye 'milletin egemenliği' diye seçimlerde ve anayasa referandumlarında nutuklar attınız?** Hadi bunu da bir kenara bırakalım, PKK'yle görüşen MİT! MİT Başbakanlık'a bağlı bir müsteşarlık! Hakan Fidan'ın görüşmedeki sıfatı **Başbakanlık Özel Danışmanı!** Hükümetin göbeğinde çalışan adamlar bunlar! Bizzat Tayyip'ten emir alyorlar! Bunu ifade de ediyorlar. Görüşmeyi TSK yapsa, "Vay şerefsizler!" diye manşetlere taşıyacak bir ton adamları varken ve söylemleri bir noktada mantıklı olabilecekken, insanları bu kadar aptal yerine koyma hakkını başbakan kendinde nasıl görebiliyorlar? Bu çaresiz PDF kitap

yalanlar buradan Pensilvanya'ya yol olur ama sizin yatacak yeriniz yok. Kürtler emperyal hizaya gelmedikçe, emekçi gençler, söylenen yalanlar eşliğinde ölüme gönderilmeye devam edecek. Yalana kanmak yerine, bu savaşa karşı beraber duralım!

Köle zekası, köle ahlakı

Bir başka noktaya daha değinmek istiyorum. Son günlerde, 'sorunsuz dış politika' diye bizi üç-dört senedir uyuttuğunu zanneden Ahmet Davutoğlu, Henry Kissinger pozlarıyla, 'hakem rolü' ve 'mekik diplomasisi' uygulamaya çalışıyor. 'İyi polis'i oynamaya çalışan Davutoğlu'nun stratejik deriqlikten anladığı, ucuz bir tehdit yöntemi. Türkiye dış politikası, üretim ilişkilerine egemen olan hakim sınıfın rotasından bir an bile şaşamaz. İşte bu yüzden Davutoğlu, ABD'nin verdiği Ortadoğu sefirliğini ucuz tehdit ve sivrisinek ısırtığı kabilinden sürdürüyor; ambargo yaptırımı, 'şiddetle kınama' sekansıyla, 'stratejik derinliğindeki' üstün köle zekasını ortaya koyuyor.

Köle zekası köle ahlakının bir parçasıdır. 'Efendi'nin çizdiği çizgiler içerisinde çözümler üretebilir. Şimdi Tayyip'in esasında yapmaya çalıştığı şeylerden biri de bu. Bir yandan İsrail'i Amerikan çizgisinde tutmaya çalışırken, diğer yandan Arapları sermayenin istediği rotaya sokacak. Çok ucuz bir yöntem, 1973 Yom Kippur savaşı sonrası Kissinger'dan ağız yamış Arapların bunu yutması mümkün değil. İsrail ise kendi lobisi sayesinde ABD'deki Araplarla https://www.antiwar.org/bazı sermayeyi

dizginleyecektir. Petro-dolar döngüsünde finans kapital'i elinde tutan Siyonistlerin etkisi tartışılmaz ve her iki tarafta yeni bir OPEC krizine (1974) girmeyecek kadar bilinçlidir.

Fakat olan gene bizim gençlerimize olacaktır. NATO'nun asker deposu olan **Türkiye Arap havzasında, tıpkı Kürtlere karşı yürütülen savaşta olduğu gibi, cepheye sürülebilir.** AKP'nin orduda yapmaya çalıştığı ideolojik değişikliğin bu olduğunu söylüyoruz; NATO planlarına tam itaat edecek konuma getirilecek bir ordu Ortadoğu bölgesinde emperyalizm lehine kilit çatışmalara sürülecektir. Türkiye'nin 'süper güç' olma sevdası da Amerika'nın kukla devleti veya *protektorası* olması şeklinde gerçekleşecektir.

Vatan, millet, ezan, bayrak!

Velakin şu an o kadar güçsüzler ki, bunun farkında olmalıyız. Türkiye bir geçiş döneminde demiştik yazının başında, paradigmayı değiştiriyorlar. Emekçilerin çoğunluğu mevcut ekonomik durumun ve savaşın gerçek niteliğini algılamaya son derece hazır. Türkiye komşularıyla sürekli bir çatışma içine girdi an itibarıyla. Kürtler yeniden harekete geçti. Ne iç siyasette dayandıkları bir omurga var, ne de dış siyasette. Şu an bir ipin üzerinden yürümeye çalışıyorlar. Esasında bütün bunlara rağmen, sayısı 200 bini bulan polis mevcudiyeti sayesinde güçlü olduklarını söyleyebiliriz ama Cicero'nun söylediği gibi, **"Çöküş kibirden hemen öncedir."**

Ortada hiçbir sağlam icraat olmamasına rağmen 'dünya gücü' diye manşetler attıran, dağ gibi bütçe açığına rağmen hâlâ 'ekonomi sağlam' diyebilen bir kibir bu. Kibirleri ise sadece yalanlar üzerine kurulu olduğu için, tek yapılması gereken durmadan bunu teşhir etmektir. Domino etkisi peşi sıra gelecektir. Aksi halde, zümre solculuğu yaptıkça veya teşhir sonrası mücadele aracını sürekli devrim içindeki örgütlülüğe dönüştürmedikçe onlar kazanacaktır.

Bunu bozacağız! Biz bu ülkenin devrimcileri olarak 'milli menfaatler' diye bir saçmalığı tanımlıyoruz. Tamıdığımız tek meşru savaşın sınıf savaşı ve ezilenlerin isyanı olduğunu tekrar tekrar vurguluyoruz. Kendi coğrafyamızda süregelen ve çıkarılmak istenen tüm muhtemel savaşlarda, kriterimiz antiemperyalizm ve bölge emekçilerinin, yoksul halklarının çıkarıdır. Bu anlamda, 'vatan hainliği'mizle her zamanki gibi gurur duyuyoruz, çünkü **bayrakları bayrak yapan günde 13 saat aralıksız tezgahta parmakları nasır tutana kadar o bayrakları dokuyan emekçi kadınlardır, vatan eğer ona hakim olan emekçiler mutluya vatandır...**

Sinop'un Gerze ilçesi, küçük bir balıkçı kasabası ve burayı tanıyan herkesin ifade ettiği gibi 'Şirin Gerze'. İşte bu Şirin Gerze halkının kendi ormanlarında, topraklarında, denizlerinde yaşadıkları sorun, küçük mavi yaratıklar olan 'Şirinler'in sorunlarından daha da büyük; en azından son birkaç aydır.

Küçük mavi yaratık olan 'Şirinler' halkının en önemli sorunu Gargamel'dir, bilirsiniz ve çizgi filmin her bölümünde kurgu/senaryo gereği kötüler kaybeder. Gargamel ve onun işbirlikçisi Azman, ulaşmak istedikleri 'şirin çorbası'nın tadına varamadan köyü terk eder; kaybederler...

Şirin Gerze'nin şirin kasabalısının başına bela olan Anadolu Grubu, Yaykıl Köyü'ne kurmakta direttiği termik santralle Gargamel'den daha kötü planlar kuruyor. Yaykıl köylüsünün elinden satın almaya çalıştığı topraklarda kuracağı termik santralle, sadece köyün değil, Gerze, Boyabat, Erfelek, kısaca tüm Sinop'un doğal dengesini bozacak, ormanlarını yok edecek, toprağını verimsizleştirecek, denizinde yaşama son verecek, halkını zehirleyecek; küle, gaza, dumana boğacak!..

İşte bu doğa katili planları bozmak için kurduk, 6 Ağustos'ta direniş çadırını, Yaykıl Köyü'nün girişini!.. Köylü kasabalı herkes, yüzler hatta binler; çadırına, mücadelesine sahip çıktı. O çadırdaki bayramlaştık, o çadırdaki sünnet yaptık; evlenen çiftler o çadıra ziyarete geldi. Gece gündüz nöbet tuttuk, yol gözledik, ateş yaktık, ateş başında türkü söyledik.

23 Ağustos 2011 gecesi, gece saat 01.00'de baskına geldiler. Hukuksuz, kanunsuz yaptıkları pis işlerini, gecenin kör karanlığında yapmak istemişlerdi. Ama asker/polis takviyesine rağmen yaptırmadık, kovduk sondajcılarını sabaha doğru!.. Anadolu Grubu'nun elinden Danıştay kararı ile alınan ruhsata rağmen, ruhsatsız silahlarıyla gelmişlerdi. Kamyonları, sondaj aletleri, her şeyleri ruhsatsızdı. O kadar ki, plakalarını bile gazete ve bezlerle kapatmışlardı. Ama devletin kolluk kuvvetleri, gecenin derin sessizliğinde ve karanlığında onların yanındaydı, ruhsatsız silahlarını kullanmaları için onlara meydanı hazırlıyordu.

'Teorinin sefaleti'

Sol-sosyalist söylem, tarihin itici gücünü sınıf savaşımına dayandığı günden beri ve hatta Avrupa'nın üzerine Komünist Manifesto'daki hayaleti saldırdığı zamanlardan beri, ve hatta sanayi devrimi ve emeğin kıymetinin teorisinin yazıldığı Marx'tan beri, aydınlanma felsefesinin bir uzantısı olarak tarihin evrimsel gelişimini doğrusal bir evrim çizgisine oturttu. O çizgi ki, bütün toplumların aynı aşamadan geçerek sınıfsız sömürsüz komünist topluma ulaşacağını anlatan bir 'ütopya'dır.

Campanella'nın 'güneş ülkesi' Anadolu'da da, politika üreticisi özneler, 'Asya tipi mi, feodalite mi?', 'Köyden mi, şehirden mi?'yi tartışa tartışa sosyalist literatüre katkılarını sundu. Az buçuk Almancamla klasik çevirilerden kurtulmuş olsam da, babam dahil hepimiz insan

Sondaj tarlalarında yetişen organik aydınlar:

GERZE İSYANCILARI

Ama yapamadılar, kasabalı köylü gece sabaha kadar direndi ve oradaki bütün 'hukuksuz'lara dersini verdi, püskürttü.

5 Eylül 2011 sabahı, bu kez daha kalabalık geldiler. Sondaj makineleri ve kolluk kuvvetleri iki-üç kat daha fazlaydı. Şirin Gerze halkı bu kez daha kararlı direndi haydutlara karşı. Dile kolay! Tam 9 saat sondaj makinelerini tarlalara sokmamak için direndi. Kolluk kuvvetleri, haydutlardan yanaydı yine. 'İleri demokrasi'nin bekçileri, köylülerin, halkın üzerine salınmıştı. Acımasızdılar, 60-70 yaşındaki kadınların üzerlerine basıp geçiyorlar; gaz bombalarını lunapark eğlencesinde jeton harcayan çocuklar gibi insanların üzerlerinde patlatıyor, copluyor, saldırıyorlardı. Yaykıl köylüsü ve Gerzeli, yüzlerce insan, panzerlerin, sondaj kamyonlarının önüne yatarak, ite kaka direnerek ve biber gazlarını soluyarak, düşerek, bayılarak ama korkmadan, yılmadan, direnerek, sokmadı topraklarına hukuk tanımazları!.. Sondaj yapmak için devletin kurumlarından izin alma gereği bile duymayan kanunsuzlara karşı, kanunu, hukuku, bir ülkenin özgür düşünen

yurttaşlığını hatırlatmaya çalışıyordu Yaykıl ve Gerze halkı. O halkın güvenliğinden, selametinden ve huzurundan sorumlu olması gerekenler ise saflarını belirlemişlerdi. Hiçbir uyarıyı dinlemediler, izinleri yoktu. Ruhsatları, devletin mahkemeleri tarafından iptal edilmişti ama yine de onlar gerçek eşkiyadan, eşkiyalıktan yana tavır aldılar. Yapamadılar, karanlık basınca sondaj makinelerini geri çektiler, arkalarında onlarca yaralı bırakarak.

Güvendikleri devlet...

Gerzeli'nin kafası yarılabilirdi, gözü çıkabilirdi ama onların yürekleri yaralandı öncelikle. Güvendikleri, sayıp sevdikleri 20 yaşında evlatlarını teslim ettikleri devletleri, onları hiçe saymış ve yaralamıştı. Ambulanslar bile gaz bombası taşımıştı sondaj alanına. Sağlık, eğitim, güvenlik paramparça olmuştu Gerzeli'nin kafasında. Doğru bildikleri onca şeyi, 9 saat içinde yitirmişlerdi. Devletin karanlık, kötü yüzünü görmüşlerdi. Onlara verilen sözlerin tutulmadığını, belki de artık hiç tutulmayacağını görmüşlerdi. Demokrasinin ileri olanının onlara biber gazı, gaz

emeğinin kutsandığı, emeğin ve emekçinin kendi kollarından başka dostu, zincirlerinden başka mülkiyeti olmadığını okuyarak, dinleyerek büyüdük. İşçi örgütlerinin kutsandığı, sendika ve partilerin mistifiye edildiği, dergi kapaklarında geniş omuzlu güçlü, kaslı işçilerin yumruk sıkığı, niceliğin bazen nitelikten önde olduğu ve hatta 1 Mayıs'ta en kalın pankart kalaslarının hangi örgütler tarafından taşındığının tartışıldığı bir sol söylem içinde elbette yapılabilecekler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranter.org>

bombası, panzer ve cop ve orantısız -her ne demekse- güç kullanımı olarak döneceğini Gerzeli, Yaykıl'da nereden bilebilirdi? Uslu birer çocuk olurlarsa ormanda küçük mavi yaratıkları göreceği sanısıyla yetişen birkaç kuşaktı onlar. Suç işlemez, hırsızlık yapmaz, vergi kaçırmaz, askerden kaçmaz, misafirperver, dürüst ve samimi olmuşlardı devletlerine karşı.

6 Eylül 2011 akşamı, kasabanın sinema salonunu dolduran beş yüzden fazla insan hep aynı soruyu soruyordu, yaşadıkları dehşet anlarını sinevizyondan izlerken: "Bu mu benim devletim?" Düşündükleri, yapılmak istenen, doğaya ve insanlara karşı zararı bilimsel olarak kanıtlanmış bir enerji üretimine karşı oldukları için miydi bütün bu üzerlerine inen coplar, suratlarında patlayan gaz bombaları? Elektriği olmayan köyleri vardı Gerze'nin 30 yıl kadar önce. O elektiriksiz köylerde okuma yazma öğrenen gençler, üniversite okumuş; büyümüş adam olmuş, ülkesine ve halkına hizmet etmek için yarışmış olmuşlardı. Demek ki 'adam' olmak için elektriğe ihtiyaçları yoktu!.. Demek ki aydın olmak için, televizyonlarınıza, kanalizasyon medyanıza ihtiyaçları yoktu!.. Demek ki iyi birer yurttaş olmak için yabancılara satacağınız ama onun topraklarında üreteceğiniz enerjiye ihtiyaçları yoktu!..

Şirin Gerze'nin şirin ama isyancı halkı, direniş sanatlarına yeni bir paragraf açtı: Sondaj tarlalarında 'organik aydın' yetiştiriyor artık. O organik aydınlar ki, şimdi işçisi, köylüsü, emekçisi safları sıklaştırmış; biraz tedirgin ama inançla bekliyor. Milyonlarca dolarlık ciroları olan, Efes Pilseni, Coca Cola'yı kasabaya dayatan Anadolu Grubu'na karşı, "Artık bunları tüketmeyeceğiz, termik enerji ürettirmeyeceğiz!" diyor. Bir 'Köy Enstitüsü' daha kazandı ülke: Yaykıl Köy Enstitüsü! Tarlalarında organik aydın yetiştiriyor; direncin, ortaklaşmacı kültürün, dayanışmanın, kolektifin, inancın, zulme karşı direnişin, inadın; doğasına, toprağına suyuna sahip çıkmanın destanını yazıyor o aydınlar!.. İşçisi, köylüsü, emekçisi bir kasaba halkı, hep bir ağızdan sesleniyor: "Termik santral istemeyük!.."

sum'undan beri, biz doğaya 'çevre' demeye başladık, onunla uyum içinde yaşamak yerine doğanın düzenine müdahale etik. Çünkü biz yani insan aklı merkez, doğa ise periferi oluvermişti bir kere. Aslında sanırım film de bundan sonra koptu. Çünkü nasıl ki kapitalist rasyonal akıl insan emeğini sömürmek için en acımasız araçlarını üretirken gözü karaysa, üretimi sağlayacak madenleri, suyu, toprağı, hammaddeyi kısaca doğayı da sömürü ilişkilerinin içine sokarken o kadar gözü karaydı.

Kapitalizmin akıllı, rasyonel-modern hesapçı akıllı kendi akıl süzgecinden geçirdiği dışındaki her şeyi irrasyonel ilan ettiği için Marcuse'nin tek boyutlu adamı gibi hepimiz o tek boyuta uyumuna göre, uyabildiğimiz oranda ve sürecek adam yerine konur olduk. Bu tek boyutluluk, adına 'post' eki gelen modernistler, Marxistler tarafından her ne kadar eleştirilse de kanımca

Herkes kendi kapısının önünü süpürürse...

Sinop-Gerze'deki ahalî termik santralcilere karşı direniyor, Erzurum-İspir'de HES'lere karşı mücadele var. Binlerce kişi sınıra gidiyor, bir kısmıysa Taksim'de gaz yiyor. Samsun'da ve Adana'da Dev Sağlık-İş direnişleri... Adana-Seyhan'da barınma hakkı mücadelesi var. Atanamayanlar yürüyor, Ankara-Mamak'ta baz istasyonu istemiyorlar, Yalova'da denizlerinin kirlenmesine karşı çıkıyor, Diyarbakır'da enerji işçileri taşeronla karşı ayaklandı ve dolayısıyla 'mevsim normallerinin üzerinde' bir hareketlilik olduğu da söylenebilir. Dünyanın dört bucağı ise kaynıyor, her daim duyuyoruz.

Yazılıp çizilenlerdeyse nedense pek de bir paralellik yok. Paralellik arayanlarda bile gerek dil dolayısıyla, gerekse de yaklaşım biçimi dolayısıyla bir güdüklük var. Sanki bütün filler dünyada yapıyor ama yazılar-çiziler uzaydan geliyor!

Batı sosyolojisinin kavramları bütün politik dilimizi kaplamış durumda. Acayip acayip tartışmalar yapıyoruz. 'Şehirden mi kırdan mı?'dan bile acayip, hatta 'Pankartın altına isim yazalım mı, yazmayalım mı'dan bile beter!

Yüzümüzü bu topraklara dönemiyoruz. Felsefede sanatta Frankfurt Okulu'yla yatılıyor, kalkılıyor. Akademik sanat yazılarındaki dipnotlara Adorno varsa, 'tamam', "Marcuse diyorsa doğrudur baba", bir de akademik çatı yaparım iki elimi birleştirip öyle konuşurum, olur biter.

Ayrıntı Yayınları'nın kitapları mı bizi besleyecek? Kılın tüyün tarihi de iyidir ama bizi boğmayın kardeşim mevzu 'Ayrıntıda gizlidir' diye, kaldı ki gizli bir şey yok, her şey açıktan yürüyor. Adam gizlemiyor ki Kürecik'e kuracağı üssü, gizlemiyorlar Ortadoğu planlarını. Guantanamo'yu gizlemiyor. Göttürdüğü 'demokrasi'nin yalanlığını gizlemiyor. Çünkü karşısında bu yalanların hesabını soracak bir güç yok; henüz yok. Dolayısıyla açıktan yaptığı her şey, söylediği her yalan ve sonralarındaki pişkinliği bütün dünyayı korkutmaya yarıyor.

Öyle bir belleksiz durumda ki buralar, Hasan Tahsin'in komünist olduğunu yeni öğreniyorum, Farabiler, İbn-i Sina'lar nasıl tanıtılmış bize! Ayaklarını, yaşadığı, tarihlendiği yere basmayı tukaka eden 'küresel' anlayışın, evrensellekle karıştırılması hastalığı diye bir şey hakikaten var.

Bugün AKP'nin 'mürid kayırmacı ve gerici'lik' icraatlarının manşete çıkarılması, 'ipliğinin pazara çıkarılması' diye anılabilir belki ama iplik de pazar da Tayyip'in olmuş.

Adamlar ve adamlanmış kadınlar 'ifade özgürlüğü'nden bahsediyorlar, hem de Türkiye'nin en onurlu bilim insanlarından İsmail Beşikçi'nin adını anarak. Yalnız bir farkla CIA destekli vakıflarla, paravan şirketlerle...

Pisliğin içinde pisleniyoruz tabii. 'Utanmanın devrimci bir eylem olduğuna' yürekten katılıyorum. Yunus Emre'den ödünç aldığım 'Benden içeri olan ben'in

başkaldırısından bahsediyoruz.

İçimizdeki Apollon ile bir an önce hesaplar görülmeli.. Olimpos'la uzlaşan değil, başkaldıran bir Apollon gerekiyor.

Neticede anneler önce 'katılma' der, sonra alışı, telkin 'önlere olma'ya döner... Ama Germinal'deki anne figürü de yalan değil. Ankara Dikmen'de, evini yıkanların götünü kollayan polisleri, çatıdan kiremit atan başörtülü yaşlı kadının görüntüsünde hatırladığımız üzere.

Bu dünyanın çok boktan döndüğünü, dönerken gıcırdama yaptığını herkes biliyor, bilmese de söylüyor! Ama dünyanın üzerine oturduğu milin değişmesi gerekiyor.

Yani; herkes kapısının önünü süpürse ne olur? Toplamda hiçbir şey; 'tozların korumu yasası'! Süprüntü yer değiştirmiş olur. İstihdam muhabbeti de öyle. "İş yok!" diyenlere 'pat' diye yapıştırılıyor cevap: "Ee kardeşim kendini geliştirmemişsin..." Yahu ne alakası var. Bunun sonu yok ki, bu

bir yarıştırmaca. Ben giriyorum işe, sonra beni postalıyor, seni alıyor, sonra öteki geliyor falan... Herkes kendi kapısındaki süprüntüyü başka bir yere göndermeye çalıştığından süprüntü döngüsü içinde yaşayıp gidiyoruz; dedik ya, şimdilik!

Bu yarışın kazananı yarışanlar değil elbette; yarıştıranlar.

'Her köynün kendi bacağından asıldığı' 'vay be ne tespit'iyle meşrulaştırılmaya çalışılan kokmuş bir düzenin içindeyiz.

"Herkes kendi başının çaresine baksın" söylemiyle insanı güçsüzleştirmeye çalışıyorlar. Çareye ihtiyacı olan kendi başımız ile diğer başların çareleri içiçe girmiş durumda. İçki masalarında ahkam kesmeye, "İnsanlar anlamıyorlar," kıvamındaki 'yapmayış kılıfları'yla umutsuzlaşıp, sanal gevşemeler yaşamaya ihtiyacımız yok!

Örgütleneceğiz arkadaş! Başka çaresi yok bu işin. Nerdeyse orda ya da burası neresiyse!

kritik eşiği kaçırmış ve biz başkaca şeyler tartışmaya başlamıştık. Doğayı küstürüp onu çevre ilan etmiş, hatta bilimini de son derece patolojik bir şekilde 'çevrebilim' ilan etmiştik. İşte bu merkez-çevre ilişkisi ne kadar sayrıl temeller üzerine oturtulmuşsa, bizim sol sosyalist söylem ve kültürümüz de kapitalizmin bu hastalıklı ruhunu eleştirmek, yerden yere vurmak, içine etmek yerine peşine takılmıştır; kusura bakmazsanız bu durumu böyle ifade edeceğiz.

Hırçın suları, adamı dayak atar gibi sersemleştiren dalgalarıyla Karadenizin her köşesine uluslararası sermayenin ve yerli işbirlikçilerinin koruyucu kolluk kuvvetleri kafamızı coplarken, üzerimize gaz bombası yağdırırken, ambulanslarla bomba taşıyıp üzerimize atarken düşündüm tüm bunları. Ne istiyor sermaye bu topraklardan sulardan

derelerden? Ne istiyor sermaye enerjisini üretirken doğasını katledeceği bu insanlardan? Gerze'den ne istediğini ben biliyorum. Anadolu Grubu'nun sahipleri, "Gerekirse bütün kasabayı satın alırız," derken sermayenin çirkin yüzünü bize gösteriyordu. İnsan emeği, onuru, mücadelesi alınır satılır bir metaya dönüştürülmüştü egemenler tarafından. Parası olanın düdüğü çaldığı Nasrettin Hoca hikayesi sanmışlardı. Tıpkı asgari ücretle çalıştırdıkları, altı ayda bir işten atıp devleti sigorta kanallarıyla dolandırdıkları, gece gündüz mesai tanımlarını ve uluslararası çalışma hukukunu tanımadan sömürdükleri kasabalıyı ezdikleri gibi, toprağını, denizini, ormanını da sömüreceklerini sanıyorlardı.

İşte ne olduysa YEĞEP liderliğinde örgütlenen kasabalı ve köylünün aydınlanmanın rasyonel aklına isyanı ile her şey tersine döndü. O isyan ki, doğayı 'çevre' olarak tanımlayan, doğanın

diyalektiğini sadece kitap kapağında gören genel sol politik söyleme de yaktığı ateşle karşılık veriyordu. Ekoloji konusundaki 'dersine çalışmamış' politik şahsiyetler ve örgütler, yapılar, köylüyle kurdukları sosyal ilişkilerden sonra başlarını ellerinin arasına alıp düşünmelidir. Evet hepimiz enternasyonalist, evet bizim için de emek en yüce değer, evet dünyayı bir kaldıraçla belki biz de kaldırıabiliriz, ve evet Brezilya'daki yağmur ormanları çok önemli, Meksika'daki topraksız yerlilerin isyanına da kasabadan bin selam. Ama biz Gerze'deyiz, Hopa'dayız, Tortum'dayız, Akkuyu'dayız, kısaca seçimle gelen kralları içi boş şekilde eleştirmek, "AKP olmasaydı buralar cennet olur," demek, ya da, "Eskiden buralar hep yemyeşildi," politikaları üretmek ve de 'Yeni CHP'ye oy depoları hazırlamak değil mesele. Bizim sorunumuz iktidarın kendisiyle, iktidarın diliyle söylemiyle, iktidarın aklıyla...

Bizim amacımız komünist toplum gerçekleşene kadar isyan ateşini söndürmemek... Belki bu amacımızı göremeyeceğiz, belki ömrümüz yetmeyecek ama biliyorum ki devrim, bir sabah uyanığımızda saati kurmayı unutmuş memur şaşkınlığıyla karşılanacak bir şey değildir, devrim bir süreçtir ve o sürecin öznesi olmak, sürece dahil olmak, Yaykıl köylüsüyle çadıra sabahlayarak, ninemden kalma türkülerini mırıldayarak, defne ağacından beraber sopa hazırlayarak olur. Gerze'de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, Gerze sondaj tarlalarında organik aydın yetiştiriyor ve mücadeleye kazandırıyor. 'Bi şey yapmalı' diyen herkesi genel rasyonel aklı reddedip, tersinden okumaya, bir anlamda Derridacılık oynamaya davet ediyorum. Yapıyı bozun arkadaşlar, söylemde, dilde, politikada, yaşamda, eylemde, isyanda, kavgada bozun gitsin... (Nazmi Orçun Çoban)

2/12 Eylül ve hesaplaşmanın tek yolu

3 0 yıldır 12 Eylül'dü şimdi 2 kere 12 Eylül oldu. 12 Eylül 2010'da, 12 Eylül 1980'in bir sonucu olarak iktidara gelenler kendi 12 Eylül'lerini de yürürlüğe koydu. Böylece eskimeye yüz tutmuş 12 Eylül –kendisi içinden-güncellendi. Ama bütün bunlar olup bitirken aynı zamanda 12 Eylül ile hesaplaşma 'eskitildi' ve –soldan da alınan destekle 'yamultuldu'. O yüzden şimdi güncellenen 12 Eylül karşısında, hesaplaşmanın da güncellenmesine ihtiyaç var.

12 Eylül bir 'kurucu' darbe olarak gerçekleşti. Faşist cunta yükselen devrimci halk muhalefetine önünü keserek bu 'kurucu' dönemin önünü açtı. 30 yıldır süren 12 Eylül'ün bir simgesi varsa –bu nedenle- Evren'den çok Özal'dır. Yani Özal'ın temsil ettiği neoliberal zihniyetle hesaplaşmadan Kenan Evren'le hesaplaşmak yani darbecilerden hesap sormak mümkün değildir.

Özal ile birlikte yalnızca ekonomik anlamda özelleştirme-ticarileştirmeye dayalı bir yapılanmanın ötesinde, toplumsal yaşam ve gündelik hayatın da piyasanın içinde yeniden anlamlandırılmasına ilişkin ilk adımlar atıldı. AKP'nin birinci hedeflerinden olan 'piyasa toplumu yaratmanın' felsefesini ve alt yapısını Özal oluşturdu. AKP'nin devraldığı da 12 Eylül'ün kurumları ve hukuku ile birlikte Özal'ın temsil ettiği siyasetidir.

AKP, bu yeniden yapılanma sürecinin bir evresinde ortaya çıkan krize egemen sınıfların verdiği bir yanıt olarak gelişti. Bu gelişim evresinde 12 Eylül ile birlikte 28 Şubat'ı da unutmamak gerekir. 28 Şubat, kapitalist küreselleşme sürecinde ortaya çıkan sorun ve engellerin aşılmasına dönük bir müdahale olarak gerçekleşirken, AKP bunun bir ürünü olarak şekillendirildi. Yani, **AKP'nin temelinde 'iki darbe birden' var.** Liberallerin 'çevrenin merkeze el koyması ile otantik burjuvazinin devrimi' dedikleri hadise aslında kapitalist küreselleşmeye iki darbeyle tepeden-dışarıdan geçiş, böylece de 1. yerine 2. cumhuriyetin kuruluşudur. Ya da başka bir deyişle emperyalizme bağımlılık içerisinde gelişen kapitalistleşmenin içinde sömürü formunun güncellenmesi ve de iktidarın el değiştirmesidir.

12 Eylül 2010 referandumu AKP-Cemaat güçlerinin iktidarın ele almalarındaki zirve noktası oldu, hesap 12 Eylül'e kesildi. **AKP, kendi iktidarının önünde kalan engelleri temizleyecek hamlesini, 12 Eylül ile hesaplaşmaya çevirirken buna 'teşekkürü borç bildiği' solun içindeki 'sızıntılardan' gürtülü bir destek geldi.**

Kuşkusuz meselemiz o zavallılar değil, keşke o kadcarkı olsaydı! 12 Eylül'de zirve yapan gelişmeler uzun yıllardır sol içerisinde de etkili olan sağ liberalizmin bir sonucudur. Sosyalizmin yenilgiyle biten tarihsel bir dönemin ardından yaşanan inançsızlık ve ideolojik karmaşa içerisinde kapitalist küreselleşme süreciyle gelişen liberal demokrasi çizgisi sol içerisinde etkinlik kazandı. Kapitalist küreselleşmenin ülkemizde de düzenin eski iktidar yapısı ve ilişkilerinde ortaya çıkardığı değişim soldaki savrulmanın ana eksenine haline geldi. Kapitalizmin 'tarihin sonu' ilanına soldan da **'sosyalizm öznesiz kaldı'** tartışmaları ile **'sınıfın ölümü'** eklenince küresel demokrasi paradigması ufuk çizgisi olarak belirdi. AKP'ye soldan verilen doğrudan ya da dolaylı desteğin arkasında hâkim olan fikir budur.

12 Eylül referandumu bu sürecin içerisinde, onun bir üst noktası olarak şekillenirken AKP eliyle aynı zamanda devletin kirli tarihinin

de aklanmasına dönüştürüldü. Bir kez daha 'yeneler yenilenlerin ak libaslarında temizlemeye –çalıştı- kanlı kılıçlarını'. Ve bunu yaparken **bir avuç zibidiyi alıp liberal-cemaat medyasında solcu diye parlattılar.** Kimileri de biraz da safça darbecilerin yargılanması ile kendi kişisel hesabını kapatmak için bu sürece destek verdi. (1) iktidar böylece hem ikinci 12 Eylül'ü yürürlüğe koydu, hem de darbelerle hesaplaşıyor yanılsaması ile kendi kanlı-kirli tarihini temize geçti. (2)

Gerçekten neler olduğu/olacağı ise artık herkesin malumu. AKP, önce HSYK darbesi ile yargıdaki engelleri ortadan kaldırdı ardından da emekçi halka yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı. **Bugünlerde üniversite öğrencilerinin önüne gelen yüzde 300'lük zam hemen referandumun ardından 'torba yasayla' geçti.** Hopa'da şimdilerde de Gerze'de suyuna-toprağına sahip çıkan halka polis-jandarma saldırdı, devrimciler 'uyduruk iddianamelerle' cezaevlerine konuldu. Kürt sorununda **topyekun savaş** konseptine geçildi. Yani el birliğiyle başarmış oldular!

Hesaplaşmanın tek yolu

12 Eylül'le hesaplaşmak bugüne hesaplaşılarak yapılabilir. Ülkenin darbeci tarihiyle hesaplaşmanın da onlardan hesap

sormanın yolu da asıl olarak –darbelerin nedeni olan- emperyalist-kapitalist düzenle ve onun işbirlikçileriyle mücadele etmekten geçiyor.

12 Eylül faşist darbesinin yok ettiği şey her şeyden önce bugüne müdahale edebilme ve geleceği kazanma iradesiydi. 12 Eylül öncesinde halkın kendi kaderine sahip çıkmasıyla şekillenerek faşistler eliyle sürdürülen iç savaş tıkanan, karanlığın içinden bir kurtuluş olarak filizlenen devrim imkanını ve tahayyülü yok edildi. Egemen sınıflar kendi iktidarlarını korumanın yolunu darbeye bulmuşlardı. Kenan Evren bunu veciz bir şekilde, "Ya biz burda olacaktık ya da Fatsa'dakiler; ya biz gelecektik ya da tek yol devrim diyenler," diye özetlemişti.

Egemenlerin o topyekun ve büyük hesaplaşmasından vazgeçip şimdi meselenin 'kıyısında' dolaşmanın, üç-beş genaral mahkemeye çağrıldığında, "12 Eylül yargılanıyor!" diye sevinç çığlıkları atmanın, celladına aşık saflığın bir alemi yok. **12 Eylül ile hesaplaşmak devrimle ve devrimcilikle mümkündür.**

(1) 12 Eylül ile hesaplaşma son yıllarda bir kuşağın 'kişisel hesaplaşma'sına çevrilerek, bir tür **'sol mağduriyet edebiyatı'** gelişti. İktidarın da 'mağduriyet ortaklaşması' ile sağ ve solu eşitlemesine zemin oluşturan bu yaklaşım –belki farkına bile varılmadan- egemenlerin tarihi yeniden yazma çabasının parçası kılıyor. Kuşkusuz 12 Eylül'de bir kuşağa büyük eziyetler yapıldı bu karanlık günlerde yaşananların anlatılarak toplumsal hafızada yerini alması da hesaplaşmanın bir yönüdür. Ancak bütün bunlar güncel politik mücadeleden kopartıldığında yaşanan acıların egemenlerin elinde-dilinde bize doğrulmuş bir silaha dönüştüğü görülmelidir.

(2) Sol içinde yaşanan ideolojik saflaşmanın bir parçası olarak yaşanan bu gelişmeler referandumun ardından kimilerince 'taktik ayrılık' ancak stratejik birlik' safsataları ile küçültülmeye çalışıldı. Bugün de bu çevreler halen kimi kanallardan solun bir parçası kılınmaya çalışılıyor. Bunun nafile bir çaba olduğundan kuşku yok. Ancak bu çevreleri halen solun bir parçası olarak gören anlayışların kafalarının epey karışık olduğu da bir diğer gerçek.

NEDEN SOLCU OLUNUR?

Geçenlerde, çay içip sohbet ederken arkadaşım Bekir durdu ve, "Ya Mithat sen neden solcusun? Neden solcu olunur?" diye sordu. Bu soruyu hep solcularla paylaşılan biri olarak aflagdım önce. Sonra çayımın bir fırt çekip, "Bekir," dedim, "Bu ne kadar basit ve o kadar muhteşem bir soru... Nereden başlamam?... Ve başladım:

"Herkesin mutlaka bir nedeni vardır... **Ben annem için solcu oldum Bekir,**" dedim. "İlk hatırladığım fotoğraf, annemin dağdan sırtında odun getirmesi. Şehre geldiğinde de 20 yıl çalıştı, sigortasını yapmamışlar. Bir gün kolu kırıldı ve işten atıldı, ne tazminat ne bir şey. Mahkemeye verdik, ispatlayamadık. Çünkü kimse şahitlik yapmadı. Korktular! Sadece

bunun için solcu olunur.

Sonra düşünmeye başladım Bekir. Her şey çorap söküğü gibi çözüldü. Sadece annemin kaderi değildi bu. Benim de, kardeşlerimin de ve bizim gibilerin de. Tabii solcu olmak sadece ekonomik ilişkiler bütünü değil benim için. Doğayı çok severim. Koç Üniversitesi Sarıyer sırtlarında bir üniversite yaptı. Bizzat çalıştım yapımında. Ormanın göbeğinden 5 bin ağaç kestiler. Sen birini kessen 10 yılla yargılanırsın. Üstelik Tema vakfı gıkını çıkarmadı. Daha sonra **öğrendik ki Koç Tema'yla iç içeymiş.**

Sadece bunun için solcu olunmaz mı? Ne olacaksın ki? Ben çevreci şeriatçı bir örgüt görmedim mesela...

Ya da Bekir, o üniversitedeki öğrencileri

düşün. Yıllık 40 bin lira veriyorlar okula. Bir yıl hazırlık, 5 seneye çarp: 200 bin. Öğrencinin yedikleriyle 300 bin. Bu çocuk özel okullarda ilk ve orta öğrenimi bitirse, eder 500-600 bin. Daha da harcanacak! Benim yeğen güzel bir bölümü a lınının teriyle kazandı, anası işçi, babası işçi... Çocuğun masrafı ayda 700 lira. **Daha ilk kaydını borçla yaptılar.**

Okuyup okuyamayacağı meçhul. Şimdi Koç Üniversitesi'ndeki çocuk kaç tane çocuğun hayatını yaşıyor?!

Bu yüzden de solcu olunabilir... Öyle ya, türbanlı kardeşlerimizin sorunu çözüldü. Kimin umurunda bu çocuklar?..

Mesala hiç akla gelmeyen bir şey için solcu olunur. Sanat ve felsefe için. Bu ülkede sanat ve felsefe soldur... Çünkü Bekir, bunlar heykel, müzik, resim düşmanıdır. **Bu ülkenin akli solcularındır.** Resmi de, heykeli de, müziği de biz geliştirdik...

Felsefe insan aklıdır Bekir... Bu yüzden bütün dünya dinleri felsefeden nefret eder... Felsefe sola emanettir.

Sen şimdi diyeceksin ki, 'Sen inançsızsın onun için böyle konuşuyorsun'. Doğru Bekir. Hadi derine dalalım...

Farzet ki sen haklısın, cennet-cehennem

Sol yoksa savaş var, savaş varsa kanun yok!

'Inter armassilentleges' -Savaş olduğunda kanunlar susar. Duyduğum en geçerli cümlelerden biri... Dünyanın neresinde olursa olsun, suçlu bulunanlar savaş anında farklı muamele gösterilerek yargılanıyorlar. Bu insanlar yasal bir süreç sonucunda değil de; kitleleri temsil ettiklerini varsaydığımız kişilerin içlerinde hangi model bir ideoloji kök salıp budaklanmışsa, devlet dedğimiz kurumun rüzgarı da ne tarafa esiyorsa ona göre müfakatlandırılıyorlar. Buralarda, Arap coğrafyasında, sonra efendime söyleyeyim Kafkasya taraflarında, biraz da Afrika civarındaki kitleler günümüzde hâlâ diğer bölgelere göre topla, tüfekte daha bir haşır neşir oldukları için, **koskoca insanlar utanmadan birbirlerine faşizmi şekilden şekile sokulmuş şekilde dayıyorlar...**

2005 yılında facebookvari bir sosyal paylaşım sitesinde Olga Kirichenko adında bir ablayla tanışmıştım. Yanlış anlaşılmasın, Çerkes olduğum için sürekli Çerkesce öğrenmek zorunda olduğumu söyleyen akrabalarım tarafından darlanıyordum. Çerkesce bilmiyorsan ve düşünlerinde yöresel oyunları oynayamıyorsan hiç Çerkesim demeyeceksin bile. Benim de içimde yoktu, en azından fazla uzaklara gitmeyip Rusça öğrenmeye karar verdim. İlk önce kendime konuşma kılavuzu aldım daha sonra da Olga ablamızla tanışınca iyice heveslendim. Fakat Olga'nın eşinin Türk bir inşaat işçisi olduğunu, sağda solda yüzlerce şantiyesi olan bir inşaat şirketinin Moskova'daki kısmında çalıştığını, bir de Olga'nın benden daha iyi Türkçe konuştuğunu görünce benim Rusça hayali de yarıda kaldı, ben de öğrendiğim 'privet'lerle, 'ya tebyalyublyu' larla kaldım. Direkt Rusçadan çıktık; Çeçenistan Savaşına, Moskova'daki 'Nord-Ost' dedikleri tiyatronun baskınına, Beslan'daki okul katliamı gibi konulara geldik...

Olga'nın bana o sıralar anlattıkları benim için şu sıralar daha bir anlam ifade ediyor. Geçtiğimiz günlerde gündüz vakti sokak ortasında infaz edilen üç Çeçenden sonra da düşündüm ki Kafkasya hâlâ bazılarının sandığı gibi sakin bir bölge değil, bildiğin kaynayan bir kazan. Hatta Rus asker anneleri özellikle Çeçenistan için hâlâ 'kızgın tava' deyimini kullanıyorlarmış.

Kolay değil, sadece 1994-1996 yılları arasında yaşanan **birinci Çeçenistan Savaşı'nda 300 bin sivil katledildi. Yaklaşık 500 bin sivil ise göç etmek zorunda kaldı.** 1999 dan 2006'ya kadar yoğun olarak yaşanan çatışma ortamında da bir o kadar insanın yaşama hakkı elinden alındı. Bunları söylerken savaşta doğrudan yer alması Rusya ordusu ve Çeçen savaşçılarından bahsetmiyorum.

Sovyetler Birliği sonrasında Rusya ve Kafkasya'nın geldiği yeri görememek körlük olsa gerek. Çeçenistan Savaşı olsun, tiyatro baskını olsun, okul katliamı olsun ve buna benzer trajedilerle beslenen otoriterizm, 'mafyatik kapitalizm', yoksulluk, malum kadınlar, ahlaki çürüme ve giderek tüyler ürperten biçimde

var. Cennete kim gidecek muhtemel? Fethullah Gülen, Cübbeli Ahmet ve benzerleri. Ya cehennemde? Marx, Che, Deniz, Mahir, Ahmet Kaya, Yaşar Kemal, Bertolt Brecht... Yani bu dünyayı adam etmeye çalışan ne kadar insan varsa, cehennemlik! **Ben cehennemli tercih ederim. Orayı da örgütleriz eminim...**

Başka bir nedenim daha var benim: Aşkı özgürleştirmek... Sevdığın kadınla yaşamını birleştiremedin. Niye? Paran yoktu. Engels *Ailenin Devletin Özel Mülkiyetin Kökeni*'nde, "Kapitalist toplumda kadının normal orospudan farkı, kendini parça başına değil de bütün bir hayat boyu pazarlayıp satmasıdır," diyordu.

Sadece sınıf bilinçli işçilerin aşkı gerçektir. Çünkü onların birbirlerine sevgilerinden başka verebilecekleri özel bir mülkiyetleri yoktur. Yani bir kızın gözlerine bakıp sadece seni çıkarı olmadan sevdiğini bilmek için solcu

Rus ırkçılarının linç etmeye çalıştığı Kuzey Kafkasyalı gençler...

artan ırkçı örgütlenmeler... Yahu yıllardan beri, "Kafkasya'da Amerikan oyunları oynanıyor", "Mevcut düzene karşı silahlıların hepsini Amerikası, Avrupası pohpohluyor," lafları Türkiye solunun ağzından düşmüyor. Tamam, savaşların başkahramanlarını bir kenara bırakalım, yaklaşık bir yıl önce Moskova'daki bir futbol müsabakasından sonra Aslan Cherkosov adlı Kuzey Kafkasyalı vatandaşın Spartak Moskova fanatiklerinin başlattığı linç girişimine silahla karşılık vermesi, bölgedeki etnik nefrete tavan yaptırdı. Sokaklarda, "Kuzey Kafkasyalıların bunun hesabını verecek!", "Rusya Ruslarındır!" gibisinden Türkiye'de Kürtlere karşı kısa aralıklarla hortlayan linç kampanyalarının örnekleri yaşıyor... Kendilerine neo-Nazi diyen tipler ellerinde silah ve kesici aletlerle Rusya sokaklarını diğer Kafkas halklarına dar ediyor. Yani sadece Çeçenler ırkçı saldırılara maruz kalmıyor. **Kuzey Kafkasya halklarının tamamı hedef halinde ve Kürt coğrafyasında, büyük şehirlerde yaşayan Kürt insanının yaşadıklarından pek farkı yok.**

Rusya ve Türkiye'de yaşananları bir tutarak ve hiç taraf olmadan bakıp kafa yorduğumda, savaş durumunda iki tip savaş suçlusu olduğunu düşünüyorum. Birinci tip savaş suçluları; harbiden cephelede, çatışma ortamlarında birebir yer almış insanlar. Bunlar kendi içinde taraflara ayrılıyor tabii. Bir tarafta kapitalist düzenin bekçisi olan orduların 'anti-terörist' operasyonlarına katılmış birimleri var. Diğer tarafta da bu ordulara karşı kimisi sınıf mücadelesi amacıyla, kimisi de kimlik derdiyle bağımsızlık uğruna savaşan, farklı dünyası ve amaca ulaşma yöntemi olan kesimler var. İlk tarafta yer alanlar her seferinde işledikleri savaş suçlarından yargı sistemi tarafından aklandılar. Suçlu olduklarını herkesin bilmesi ve her yerin kanıtlarla dolu olması hiçbir şeyi değiştirmedir. Diğer tarafta 'suçlu' ilan edilenler ise karşılaşabilecekleri en ağır cezalarla karşılaştılar. Halkların konularla alakalı bilgilenmesi her zaman engellendi ve jet hızıyla akanlar aklanarak aklanarak,

cezalandırılacak olanlar cezalandırıldı. Bu yüzden ister ordular ister farklı amaçlarıyla ordulara karşı savaşan kitleler olsun hiçbir 'adil' şekilde yargılanmadı!

Savaşların ikinci tip 'suçlu'ları ise, trajedinin göbeğinde olan insanlar... Yanlış zamanda, yanlış coğrafyada bulunan, tarih boyunca savaşların acımadan çiğnediği, savaşan taraf olmayan fakat yeri geldiğinde ve suçlanması gerektiğinde bir kalıba konarak cezasını çeken insanlar... Rusya'da Kafkasyalıları, Türkiye'de başta Kürtler olmak üzere, Ermeniler, Rumlar, Aleviler... Savaşmayan fakat yanlış zamanda yanlış coğrafyada bulundukları için 'suçlu' olan insanlar...

Çeçenistan'da 'askeri operasyon' un bir parçası olan füze saldırısında, **sırf yanlış zamanda orada bulunduğu için beş çocuğuyla birlikte katledilen 29 yaşındaki Maidat. Eve döndüğünde karısı ve beş çocuğunu paramparça bulan Damayev'in karşılaştığı manzara.** Yine yanlış zamanda ve yine yanlış yerde bulunduğu için öldürülen, o fotoğraftaki bakışları aklımızdan çıkmayan Ceylan. Otobüse atılan molotof kokteyli ile yanarak kaybettiğimiz Serap. Dayak ve işkenceyle sırf Çeçen oldukları için, sırf Kürt oldukları için ifadesi alınan insanlar... (Özellikle Kafkasya'daki davalarla ilgili her şey, Stalin'in 1936-1937 yıllarında doruk noktasına ulaşmış temizliklerini hatırlatıyor.)

Bu manzaralarla karşılaşan bir anne, bir baba, kardeş, karı veya kocanın, ya dünyanın en pasifist insanı ya da dünya umrunda olmayan gözü kara bir katil olması işten bile değildir. Böyle şeylerden sonra da depresyon ve paranoyaklık durumu oluyor insanlarda normal olarak. Aramızda yaşayan Kürtlere, Kadıköy Fenerbahçe Kampı'nda yaşayan ikiyüz mülteci Çeçene, Rusya'da yaşayan tüm Kafkas halklarına bakalım. Linç girişimleriyle, devletin örgütleriyle, kitlelerle olan hesaplaşmaları sonucunda, sokak ortasındaki infazlarla beraber oluşan depresyon ve tedirginlik durumu bu insanların hangisinde şu ya da bu ölçüde yok?.. Hangi yaş aralığında olursa olsun bu insanlardan iyimser bir ruh hali sergilemelerini beklemek komik değil mi?..

Artık bu 'suçlu' insanlar yaşadıkları yerlerden vazgeçip göçerek geldikleri, daha kalabalık, daha kozmopolit ortamlarda, benliklerini yitirerek ve kesinlikle etnik kökenlerini açıklamak zorunda kalmayacakları bir yerde yaşamayı hayal ediyorlar. Neresi kimin 'oyuncağı' olursa olsun, kim nerede kimin 'kucağına oturmuş' olursa olsun; Kafkasya'da, Kürt ve Arap coğrafyasında, geçmişte Yugoslavya'da katledilen, 'savaşların ikinci tür suçlusu' diye bahsettiğim; yanlış zamanda yanlış yerde bulunup katledilen insanlar, ne transatlantik imparatoru Clinton'un, Bush'un, Obama'nın, ne Rusya'nın yeni çarı Putin'in, ne de bizim dümencinin umrunda. Biz yeter ki beyni yanmış sol kesime, kıçında çıban çıksa Amerika oyunu diyebilecek zihniyete bulaşmayalım... Tüm coğrafyalarda gerçek sol alternatifini yaratmaya bakalım...

olunmaz mı?

Her gün beş kadın öldürülüyormuş bu ülkede. Namus cinayeti yani... Gelenek, görenek, feodalizm... Erkeğin iktidarı yani... Bu lanet iktidarı, bu cinayetleri lanetlemek için solcu olunmaz mı?

Öldürülen işkence gören insanlar için solcu olunur Bekir. Metin Göktepe dövülerek öldürüldü. Uğur Mumcu, Turan Dursun, Ape Musa ve Diyarbakır Cezaevi'nde kendini yakan

Mazlum Doğan... Bir insan kendini niye yakar Bekir?

Ezilen halklar için de solcu olunur. Bak bu dünyada para için Amerika ve işbirlikçileri son 10 yılda 2.5 milyon insan öldürdüler. Afrika'da insanlar can çekişiyor... Koskoca kıtanın hâlâ kanını emiyorlar. Sessiz mi kalalım Bekir?"

"Ama," dedi Bekir, "Ben Kürdüm. Neden Sırrı Sürreya gibi değilsin? Neden bu mesele hallolana kadar Kürdüm demiyorsun?"

"Bak," dedim, "Bu mesele hallolana kadar Isparta'da Kürdüm, Diyarbakır'da Türküm. Bu kadar net. Beni Sırrı'dan ayıran, bir de, Başbakan'a 'Biz senin etrafındaki tirşikçilere benzemeyiz, yoldaşlarımızı yarı yolda bırakmayız, cezaevindeki milletvekillerini almadan Meclis'e gitmeyeceğiz,' deyip, iki ay sonra da bu sözlerini unutmazsınız. Biz sözlerimizi unutmuyoruz."

Ha, bir de ağalar canımızı sıkıyor.

Düşünlerinde 20 kilo altın takılan, servetleri Arap şeyhleriyle yarışan, savaşa rağmen lüks içinde yaşayan bu ağalar... Canımızı sıkıyor Bekir.

Bir de, senin gibi bizimle inşaatlarda çalışan, fabrikalarda çalışan, tarlalarda çalışan, hayatı boyunca insan yerine koyulmayan Kürt arkadaşlarımız var bizim... O arkadaşlarımıza bunları söylemeyelim mi?

Yani dostum Bekir, hayal et... Açlığın, yoksulluğun olmadığı, insanların birbirini boğazlamadığı, sınırların olmadığı bir dünya hayal et... İnsanlığın kurtuluşu için solcuyuz... Bu rezil iktidarlara meydan okumak ve keyif almak için solcu olunmaz mı be Bekir?!"

MİTHAT EZEL

Her devrin de kendi kurbanları oluyor cellâtlarının yanında... Hadi Darkwood'da bir Zagor var, aşılıyor zulmün keşmekeşini kendi yöntemince, eline koluna sağlık... Ulan peki biz burada ne yapacağız Zagor'suz bir başımıza?..

Sacco ile Vanzetti ve Baltalı İlah ve de...

Bir girizgâh filan yapmadan doğrudan mevzuya giriyorum ki ülkede gündem yıldırım hızıyla değişiyor, yetişene aşk olsun. Zagor'un baltasından daha seri ve sert gidiyor! Darkwood'un bataklıkları adına... Ben bir yer buldum ve orada duracağım bu ay. Bu arada Zagor, okuduğum şu macerasında Kızılderili topraklarına girip silah satan ve ayrıca altın madenlerine ulaşmak için nehri dinamitleyip akışını değiştirmeye çalışan beyaz adam ve onların işbirlikleriyle savaşıyor.

“Oryantalist bir kahramanın, -neticede kahramandır, İtalyan bir ürün olsa da Amerikan imajının bir cilasidir işte- böyle bir beyaz adamın emperyal hesaplar içinde kan gölüne dönen sömürgeleştirilmiş ulusların kendi öz topraklarındaki mücadelesinde romantik bir figür olmaktan öte üslenecek bir rolü yoktur” gibisinden cakalı fiyakalı bir cümle kurmak yerine orada Zagor'un baltayı koyup işi çözmesini son derece pratik ve çarpıcı haddizatında bir çizgi roman evreninde heyecan verici de bulurum. Zagor gider komşu Kızılderili köyüne, söz konusu süreçte yan çizmeden, silah tüccarlarını ve büyük altın arayıcılarını karşısına alma tehlikesini bir tehlike olarak saymadan işi çözmeye koyulur...

Hayal ile hakikat

Evet, Zagor bir hayal olsa da hikâyenin içi son derece hakikidir ve çizgi bir romanda yaşandığından çok daha dehşetengiz bir hakikattir şuradaki. Zagor, hiç olmayan ‘Kızılderili Baharı’nda sade bir baltasıyla gerçekçi bir Darkwood bölgesinin kendi kurgusalılığı içindeki hakiki lideridir; adaletlidir, tutarlıdır, ormana oynamaz ve bu hak edilmiş bir liderliktir, sipariş üzere değildir, son tahlilde ‘İlah’tır ki, delikanlının kralıdır; şu Hacivat Karagöz sahnesinde görüldüğü gibi acı hakikatin kurgusu değildir.

Ne diyecektim ben; Sacco ile Vanzetti'den bahsedecektim evet ve güya girizgâh olmayacaktı. Fakat bir örnekten ana fikre yol almak da olağan işlerdendir yazma sergüzeşinde.

Şimdilik mecazen satılmış ve kendine bir yol haritası çizilmiş adaletsiz hukukun veya hukuksuz yargının aslında siyasi iki kurbanıdır Sacco ile Vanzetti.

Hikâyeyi bir alıntı yardımıyla hatırlatayım dilerseniz:

“Sacco ile Vanzetti ABD'ye gelmiş iki İtalyan göçmendirler. 1920'de ABD'de doruğa tırmandırılan komünist karşıtlığı ortamında soygun ve adam öldürme suçuyla tutuklanırlar. Dünya savaşının bitmesiyle ortaya çıkan işsizlik, düşük ücret, büyük sermayenin gittikçe büyümesine karşılık orta sınıfın hızla yoksullaşması ülkede huzursuzluğun büyük ölçüde

Sacco ile Vanzetti, 1920 serisinde ABD'nin Boston'unda, müsamere gibi bir yargılama sürecinin ardından idama mahkum edildiler. Onların idamı, Amerikan işçi sınıfına bir gözdağıydı...

yaygınlaşmasına yol açar, 1918'de 1 milyon olan grevci işçi sayısı 1919'da 4 milyona yükselir. İşçiler grevlerde ekonomik haklar yanında demokratik haklar da talep etmeye, kimi endüstri kollarının millileştirilmesini istemeye başlarlar. Gelişen radikal hareketlerin geriletilmesi için yoğun bir baskı ortamı yaratılır. 2 Ocak 1920'de 70 kentte aynı anda gerçekleştirilen ‘baskın’larda 6 bini aşkın ilerici tutuklanır. Solcu partilerin bütün binaları basılır, yöneticileri hapse atılır. Tutuklananlar kentlerin büyük caddelerinden kelepçeli olarak toplu halde geçirilirler. İşkenceler ayyuka çıkar. Basının da yardımıyla tüm ülke bir korku ve dehşet ortamına sokulur. Üye sayısı 5 milyona yükselen *Klu Klux Klan* da bu dehşet ortamına üzerine düşen görevi yapar.

Nicole Sacco ile Barolomeo Vanzetti göçmendirler. O dehşet ortamında, 5 Mayıs 1920 günü tutuklanırlar.

Üstlerine atılan suç iki maaş mutemedinin soygun amacıyla öldürülmesidir. İki İtalyan'ın yargılanması Massachusetts eyaletinin başkenti olan Boston'da teatral bir seyirde iki ay sürer. Sonunda iki göçmen jüri kararıyla suçlu bulunup idama mahkûm edilirler. Bu yargılamanın -ve sonraki

gelişmelerin- tüyler ürpertici ayrıntılarına burada yer vermeye olanak yoktur.”

Suçsuzlar

Ki Sacco ile Vanzetti eli kanlı suçlular filan değildirler, kayda ‘komünist işçi önderleri’ olarak geçmiş iki insandır. Yukarıda bahsettiğimiz o hukukun seçilmiş kurbanlarıdır.

Benzer olaylar II. Dünya Savaşı sonrasında, 1950'lerde McCarthy dönemi olarak anılan yıllarda da yaşanır. Sadece ABD'de değil ABD mesrebindeki hükümetlerin iktidarlarında bambaşka iklimlerde ve coğrafyalarda, enlem ve boylamda da tüm aynılığı, ortak idealin eş başkanlığı ve şiddetiyle de yaşanır... Bu arada Obama, “...çok güçlü ortaklık, Afganistan'daki işbirliği, sergilenen liderlik, demokrasiye olan taahhütler nedeniyle teşekkür...” filan demiş. Tüm mütevacızlığımla diyorum ki; o cenahtan gelen o teşekkürle ben muhatap olsaydım “Ulan nerede hata yaptım?” der ve mahcubiyetten darabayı indirir, bir dilenci kral olarak hayatıma devam ederdim. Ya da bir çizgi romanda, gider Darkwood ormanında Zagor ve Çiko ile takıldım, bir seyir öğrendim Zagor'dan, o teşekkürde

bir daha maruz kalmazdım!..

Yiğit adam

Evet! Zagor var ya, harbi yiğit adamdır. Komşusu olan Sauk Kızılderilileri zor durumdadır ve onlar kötü ruhların da tacizindedir. Beyaz adam da o topraklara göz dikmiştir. Bu yetmez gibi işbirlikçi bir muhalif olan Tek Göz'ün içten tazyiklerine de maruz kalmıştır kabile ve Zagor'un eski dostu Kara Balta'nın yardıma ihtiyacı vardır. Ne yapar Zagor? Gider ve dostuna yardım eder. Tek Göz'ün o işbirlikçi muhalif girişimlerinin yükselen baskısına da tav olmaz, beyaz adamın kirli hesabının muhasebecisi olmaz, insani ve vicdani olanı yapar, Darkwood bölgesinin barışı için elini değil gövdesini taşın altına koyar. Öyle!

(Bir sigara arası...) Sacco ile Vanzetti diydük bir de...

O çarka, bir balta!

Var ya; ister çizgi olsun, ister kurgu olsun, ister en yalın gerçeklik olsun; ister okyanus ötesi olsun, ister yanı başımız olsun; ister taş devri olsun, ister modern zamanlar olsun; ister ‘otokratik, totaliter, otoriter’ iradeler olsun, ister ‘ileri demokrasiler’ olsun o malum evrensel ve emperyalist ve ebedi hesabın çarkı tıkrır da tıkrır işliyor.

Her devrin de kendi kurbanları oluyor cellâtlarının yanında...

Hadi Darkwood'da bir Zagor var, aşılıyor zulmün keşmekeşini kendi yöntemince, eline koluna sağlık. Ulan peki biz burada ne yapacağız Zagor'suz bir başımıza?

De ki Troçki değil Zagor dedi

Zagor, Kızılderili ulusuna şöyle seslenir bir macerasında:

“Sancağınızı, sahtekârlığın ustalarına bırakmayın. Sizin kuşağınız sancağı tüm yeryüzünde kuramayacak kadar zayıf çıkarsa, o lekesiz sancağı çocuklarınıza devredin. Bütün insanlığın geleceği için bir mücadeledir bu. Çok şiddetli geçecektir, uzun sürecektir. Kim bedenine rahat, ruhuna huzur arıyorsa bıraksın gitsin. Ne tehditler, ne kumpaslar, ne de haklarınızın ayaklar altına alınması durdurabilir sizi. Hakikat zafere erecektir. Kaderin bütün ağır darbeleri karşısında, sizlerle birlikte onun zaferine bir katkı olursa, tıpkı gençliğimin en güzel günlerindeki gibi mutlu olacağım. Çünkü dostlarım, insanın en yüce mutluluğu, bugünü tüketmekte değil, dayanışma içinde geleceği yaratmakta yatar...” (Deyin ki Zagor söyledi!)

Koşullar ve mücadele şekli olduğu gibi duruyor ortada, aslında değişen pek bir şey yok on yıllardır!

Darkwood'un tüm tamamları adına...

'Amerikan adaleti'nde değişen bir şey yok!

29 madencinin ölümünden sorumlu olan şirket CEO'su yatıyla gezerken, hakkında tek maddi delil bulunmayan Troy Davis idam edildi...

Dün akşam (22 Eylül 2011) saat 23:08'de Troy Anthony Davis, Georgia eyaletinde 1989'da bir polis memurunun öldürülmesi vakâsından dolayı idam edilerek öldürüldü. Davada bir çok şüpheli nokta vardı; dokuz görgü tanığından yedisi zaman içinde ifadelerini geri çekmişti. Hatta bunlardan biri aslında sekizinci görgü tanığının suçlu olduğunu iddia etmişti. Ayrıca davayla ilgili DNA ya da herhangi başka bir tür fiziksel kanıt yoktu.

Eski FBI direktörü William Sessions şöyle yazmıştı: "Bu davadaki kanıtların neredeyse tamamı, birbiriyle çelişen anlatımlardan oluşan tanık ifadeleridir ve Davis'in suçlu olup olmadığını kesin olarak ortaya koymaktan uzaktır." Davis infazına kadar masum olduğunu söylemeye devam etmiş ve ölen polisin ailesine, "Sizin babanızın, oğlunuzun, kardeşinizin katili ben değilim," dedi.

Geçen sene 5 Nisan'da 29 madenci Raleigh County/Batı Virginia'da bulunan Upper Big Branch madenindeki havalandırma sisteminin yetersiz oluşundan ötürü meydana gelen metan gazı patlamasında öldü. Maden Güvenliği ve Sağlığı Yönetimi tarafından yazılan bir rapor patlamanın Massey Energy şirketi tarafından kolaylıkla önlenebileceğini belirtmişti. Massey Energy, madendeki birçok güvenlik problemlerinden haberdardı; patlamanın olduğu yılda bu maden 458 defa güvenlik kurallarını ihlal ettiği için uyarılmıştı. Bu 458 güvenlik ihlalinin 50'sinin bilinçli bir şekilde yapılan ihlâl olduğu da tespit edilmişti. 458 güvenlik ihlali ülkedeki madenlerde meydana gelen güvenlik ihlalleri ortalamasının tam beş katıdır.

Maden Güvenliği ve Sağlığı Yönetimi tarafından yapılan inceleme sonucunda Massey şirketinin iki ayrı güvenlik defteri tuttuğu, bu defterlerden birinin maden denetçilerine gösterilmek üzere ve bilinen

sorunların yazılı olmadığı bir defter, diğerinin ise şirketin kendi bünyesinde tuttuğu ve madenle ilgili sorunların yazılı olduğu bir defter olduğu ortaya çıktı. Madendeki patlamayı ve ölümleri önleyebilecek yasaların bilinçli bir şekilde ihlal edilmesi ve federal yetkililere yaygın ölçüde yalan söylendiğini gösteren kanıtlara rağmen CEO Don Blankenship multi-milyoner bir zengin olarak şaşaalı yaşamına devam ediyor.

Patlama ile ilgili olarak sadece iki Massey Energy yöneticisi suçlandı. Bunlardan biri bir şef ve diğeri eski bir güvenlik sorumlusu. Suçlamalar madendeki ölümlerle ilgili değil, federal görevlilere yalan söylenmesi ve gerekli dökümanların ibraz edilmemesi ile ilgili. Diğer 18 yönetici, CEO Don Blankenship de dahil olmak üzere, federal görevliler tarafından sorgulanmayı yasaları dayanak göstererek kabul etmedi.

Şirket yöneticileri suçlansa bile, hapse girmeleri pek olaşı değil. 1970'den beri 360

binden fazla işçi işyerlerinde iş güvenliği ihmalinden doğan kazalar sonucu öldü ve sadece 84 olayda yasaların bilinçli bir şekilde ihlal edildiği yönünde soruşturma açıldı. Eğer bir yönetici güvenlik ihmali dolayısıyla bir işçinin ölümünden ötürü suçlu bulunursa, alacağı maksimum ceza altı ay hapis. Şirket yöneticileri, sıklıkla, hapse gönderilmek yerine cezaları para cezasına çeviriliyor ve en yüksek para cezası 7 bin Amerikan doları. Öte yandan, sadece 2010'da 4 bin 547 Amerikalı işçi, iş kazalarında öldü.

Cumhuriyetçi Parti başkan aday adayı Rick Perry gibi birçok sağcı politikacı Troy Davis davasını cinayet davalarında ağır cezalar verilmesi yönündeki tutumlarını desteklemek amacıyla kullanacak; ne var ki, çok azı işyerlerinde önlenabilir kazalarda ölen işçiler hakkında bir şeyler söyleyecek. Cumhuriyetçiler hakkında, 'masum insanların ölümüne sessiz kalıyorlar' demek çok kolay; Demokratlar'ın da onlardan kalır bir tarafı yok.

Başkan Obama, Troy Davis'in infazı ile ilgili bir açıklama yayınlamayı reddetti ki, o aynı zamanda bu yılın başlarında, potansiyel olarak öldürücü olabilecek tarım ekipmanlarının -yaşları 12 kadar küçük olabilen- çocuklar tarafından kullanımını yasaklayacak kanun değişikliğini de inatla kabul etmemişti. (Bu arada, tarım endüstrisinde çalışan çocukların diğer endüstrilerde çalışanlara göre iş kazalarında ölme riski altı kat fazla.)

Üç yıllık bir çalışmanın ardından nihayet yaklaşık bir sene önce Çalışma Departmanı tehlikeli tarım bölgelerinde çocukların çalışmasının yasaklanmasını önerdi. Tipik olarak bu gibi kuralların acil olarak uygulamaya konulabilmesi için 90 gün içerisinde incelenmesinin tamamlanması gerekiyordu. Özellikle ölüm-iş güvenliği gibi konularda bu sürenin aşılması gerekiyor. Fakat endüstriden gelen yoğun muhalefet yüzünden Obama'ya bağlı kurumlar bu değişiklik önerisini dokuz ay boyunca beklettiler.

Büyük tarım şirketleri gereksiz yere bu öneriyi bekletirken, bu süreçte Illinois'de bir çiftlikte iki tane 14 yaşında kız çocuğu elektrik çarpması sonucu öldü. Bu ölümler ve kamudan gelen protestolar sonucunda Obama'ya bağlı kurumlar Çalışma Departmanı'nın yasa değişikliğine onay verdi.

Güç ve nüfuz adalet sisteminin temellerini açıkça sarsıyor. Troy Davis gibiler muğlak kanıtlarla idama mahkum edilebilirken, güvenlik kurallarını bilinçli bir biçimde ihlal ederek 29 işçinin ölümüne neden olduğu açık olan Don Blankenship gibiler lüks yatlarında denizlere açılmakla meşguller.

Merak ediyorum, eğer ricacı Troy Davis gibi fakir bir siyahi değil de Don Blankenship gibi beyaz bir zengin olsaydı Yüksek Mahkeme infazın ertelenmesine onay verir miydi?

inthesetimes.com sitesinden çeviren:
C. Ozan Aslan

gelecek güne...

çocuklar yine sahneler
güneş topluyorlar
seher yeli...

bu kez dağlarda değil
sokaklarda...
caddelerde...
kimi köylü
kimi şehirli...

çocuklar birer heykel gibi sert bakıyorlar
sert ve kararlı
her biri

yıkılması gereken birer heykel gibi...
ama bu o kadar kolay değil...

çünkü bu heykeller yürüyor
çünkü bu heykeller konuşuyor
çünkü bu heykeller görüyor
çünkü bu heykeller işitiyor...

ve en önemlisi
bu heykeller düşünüyor...

kimisi taştan-tunçtan
kimisi ağaçtan
kimisi demirden
kimisi topraktan heykeller...

bakışları kızgın bir demir gibi...
taksime yürüyorlar binlerle beraber...

çocuklar yalnız değiller
güneşten kanatlarıyla
onları selamlıyor
üstlerinde uçan ölümler...

üstlerinde uçan ölümler
kimisi paristen
kimisi boliviyadan
kimisi afrikadan
kimisi polis kurşunuyla
kimisi kalleşçe arkadan
kimisi 17sinde...

selamlıyor çocukları
uçarak tarihten gelen
güneşten kanatlı ölümler
ellerinde kızıl bayraklar...

doğancan yıldız

CEM KAÇAR

Tükürmeyi özgürlük sanıyordu...

Adına seher vakti dediğimiz zamanlarda; güneşin adeta askıda kaldığı, doğmakla doğmamak arasındaki geçmek bilmeyen o küçücük zaman diliminde ve işlerine gitmek için uyanmış olan modern kölelerin henüz pijamalarıyla kahvaltı ettiği zamanlarda o tezgahını çoktan açmış olurdu.

İsmi uzun zaman sonra öğrenebileceğim bu gizemli adamın adı Veysel'di. Aslında onu benim nazarımda gizemli kılan yanı, gerçekten esrarengiz biri olması değil, onunla tanışıp konuştuktan sonra, tanımak yerine, onu gözlemleyerek ve her hareketinden bir anlam çıkarmaya çalışarak tanımak isteyişimdi. Fakat zevkli tarafı da vardı bu şekilde bulmaca çözmeye çalışmanın.

Seksendokuz muhacirlerindendi. Biz nedense 'Macır' derdik onlara. Belki dilimizin dönmemesi, belki de dilimizin dönmeye elverişli olmamasındandı onlara 'Macır' dememiz. Garezimiz yoktu yani.

Küçük bir pazar tezgahı Veysel'in ekmecek teknesiydi. Tezgahında kondomdan ağır kesicilere, peynirden bisküviye ve ev yapımı şaraba, mastikaya kadar hemen hemen her şey vardı. Veysel'in tezgahı; süpermarketlerin karşısında yok olmamak için direnen, aslında yok olmamak için direnme gücü bile olmayan, fakat tek dayanağı cebideliklerin yaptıkları veresiye alışverişlerle kör-topal yürüyebilen yoksul mahalle bakkallarına benziyordu...

Yaz sıcaklığında yağlanmış saçları, alnından şakaklarına doğru süzülen terli suratıyla ve de kış aylarının yağmurlu, çamurlu fırtınalı kar dolu günlerindeki acınası haliyle bile tezgahının başından ayrılmazdı. Bazen karısı olduğunu tahmin ettiğim kadın yardım ederdi kendisine. Çarşamba pazarına çok yakındı tezgahı. Pazarın kurulduğu gün çok iyi satış yapardı.

Ne zaman tezgahına yaklaşısam dikkatlice beni süzer, ve daha demin kıcının arasına giren külodunu çıkarmakla meşgul olan elleri, ben tezgahına yaklaştıkça olması gerektiği yerde olurdu. Hazirola geçer bir hali vardı beni görünce. Sanki gözleriyle, "Lütfen boş geçme, az da olsa bir şeyler al, sinek avlamak istemiyorum," derdi. Bense ona, "Sen de beni anla lütfen, ben de senin gibiyim, aslında senden daha beterim. Ölmek için emeğimi satıp kölelik yapıyorum," demek isterdim ama diyemezdim. Bu illet gibi keskin sözler hiçbir garibanın suratına atılmaz. Zaten gözlerim dilini kaybettüğinden beri kimseyle konuşmıyordum. Duymuyorlardı beni. Sesim gittiği yerden -aslında hiçbir yere gidemediği için- tekrar geri bana geliyordu. Ben onları duyabiliyordum. Gözlerindeki uzun cümleleri okuyabiliyordum, işitebiliyordum sessiz cıgıllıklarını...

İri mavi gözleri, kıldan yapılmış yeleği ve başındaki kasketiyle, hayal-meyal

hatırladığım dedeme benzetiyordum onu. İkisi de sürekli tükürüyordu. Dedem ahırın kapısına, buğday aşımaya çalışan karıncalara ve çok sinirlendiği zamanlarda da atın suratına tükürüyordu. Acaba dedemin suratına tükürdüğü at ne düşünüyordu. Tükürdüğü için dedeme kin besliyor muydu, yoksa suratındaki

tükürükleri yağmur sanıp 'yarabbi şükür' mü diyordu? Bilemem...

Ama bildiğim; Veysel belki isyan ettiği için tükürüyor, belki de hiç satış yapamadığı zamanlarda avlamak zorunda kaldığı sineklere kızdığı için tükürüyordu.

Gıcık olunan birinin gözlerine bakarak önüne okkalı bir tükürük atmak nasıl

SU

Kendi paramı ilk defa su satarak kazanmışım. Küçüktüm. Henüz herhangi bir okulun kayıtlı öğrencisi bile değildim. Açlıktan ölecek kadar da fakir değildik ama bir çocuğun para kazanıyor olması, o çocuk için hayat karşısında ilk ayağa kalkışı belki de. Benim çocukluk ve ergenlik dönemimin anne babaları, çocuklarını yaz tatillerinde zor ve ağır işlerde çalıştırırlardı. "Hayatı öğrensin ve ne zor şartlarda para kazanıldığını bilsin," diyerek... Benim su satmaya başlamam da bu hayat dersine kaydımın yapılmasıyla başlamıştı.

Ufak, beyaz, kırmızı kapaklı bir bidonum vardı. Su satmak için haftada bir sokağımıza kurulan pazara giderdim. Bir gün öncesi annem su bidonumu doldurup buzluğa koyardı. Sabah büyük bir enerji ve mutlulukla uyanıp bidonuma bakmaya giderdim. Her pazar sabahı bakmaya gittiğim su bidonum donmuş olurdu. Bu çok işime yarardı benim. Çünkü güneş ben suyun tamamını henüz satmadan ısıtıp kaynatmaya başlardı. Su bidonum ateş gibi ısınır. İstisnai durumlar da olurdu. Benim bir haftayı heyecanlı beklediğim ve bir gün öncesi annemin buzluğa koyduğu suyu pazarcının biri alıp bir seferde tezgahındaki marulların üzerine dökmüştü. Ağlamıştım. Paramı vermiştik vermesine ama zamanımın çoğunu geçirmeyi düşündüğüm işim onbeş dakikada bitmişti. Bazen işler istediğim gibi gittiğinde ise bir kaç saat gezip dururdum pazarda. "Var mı soğuuuk suudaan içen?!" diye bağırdım. Kimi fazla para verir kimiye bir bardak su parasına iki bardak içerdi. Kızardım onlara. "Büyüdüğümde seni dövücüm!" diye bağırdım, gülüp geçerlerdi...

Benim gibi su satarak hayat dersi alan biri daha vardı: Teyzemin oğlu... Teyzemler bize geldiğinde oğluyla su satmaya giderdik. Fazla bidonum yoktu. Bu yüzden tek bidonla çıkar dönüşümlü olarak taşırdık. Bidon benzeyse su bardağı teyzemin oğlunda olurdu. Su bardağı benzeyse bidon onun elinde. Bizim için su satmak oyunu. Bazen solo bağırdık bazense düet yapardık...

Öğretilmiş kazık

Biz onlara misafirliğe gittiğimizde yine su satardık. Fakat pazara gitmezdik. Teyzemlerin evine yakın bir yerde futbol maçlarının yapıldığı boş bir arazi vardı. Futbol maçı yapıldığı zamanlarda soğuk suyumuz kısa sürede biterdi. Bazen, "Yeğenim maçtan sonra veririm paranızı," diye suyu serinlemek için başından

meydan okumak ya da küfretmek anlamına geliyorsa, Veysel'in tükürüşleri de o oranda etkiliydi ona göre. İçinde bulunduğu vaziyete sadece tükürüyordu. Tükürmesi tezgahından boş geçenlere küfretmesiydi aslında. Kendisine önerilen başka çözüm yolları içinse kendini güçsüz görüyordu. Veysel'in durumu bir köyden başka bir köye ya da iller arası yapılan bir göç değildi. Bir kıtadan başka bir kıtaya ufak bir tekneyle gitmekti. Fazlasıyla zordu. Bir ülkeden başka bir ülkeye gelmekti, gitmekti, terk etmekti, tercih etmekti birinden birini. Gerçekten göçmendi. Şu an kendi vatani diyerek geldiği topraklar hayallerindeki gibi değildi. Doğup büyüdüğü yerdeydi kökleri. Oysa kökünü şimdi geldiği yerde sanıyordu önceleri. Veysel de diğer göçmenler gibi pişmandı geldiğine. O zamanlar gördüğü baskılar karşısında kurtuluş sanmıştı asıl vatanım dediği yere gitme hayallerini. Asimile olmamak için direnmedi pek fazla. Kendi bahçesini yeşertmek yerine yeşermiş bahçelere gitmeyi seçti. Hazıra kondu. Ama konduğu koskoca bir boktu. Ardında bıraktıklarını arıyor şimdi buradaki her bunalımında. Aramızda kalsın ama Veysel'in gözleri hiç görmüyordu. Çünkü tükürmeyi özgürlük sanıyordu...

aşağı döken insanlar da olurdu. Kızardım öyle yapanlara da. Ben suyu bir seferde bitirmek istemiyordum. Maç esnasında koşarak yanımıza gelip su içen insanlar mutlu ediyordu o çocukları. Hem para kazanıyorduk hem de bir işe yaradığımızı düşünüyordum.

Futbol oynayan adamların arasında sözünde duran olduğu kadar maçtan sonra suratımıza bakmadan çekip giden uyanıklar da çıkardı. Gücümüz yoktu paramızı almaya. Akşam babalarımıza söylesek, siktir çekip deyip azarlayacaklar bizi. Eminim. Biz de hemen eve koşup musluktan doldurduğumuz sidik sıcaklığındaki suyu satmaya çalışırdık. Yediğimiz kazık o yaşta kazık atmaya öğretmişti bize. Hayatı öğrenmek sırf para kazanabiliyor olmak değildi. Her anlamda hayatta kalabilmekti...

Mesele iktidar koltuğunda oturmak değil..

Birinci Cumhuriyetin 88. yaşı bu 29 Ekim'de kutlanacak. Kutlamayı Kemalist-elitistlerden bayrağı almış cemaat-tarikat koalisyonu yapacak ve muhtemelen şöyle konuşmalara tanık olacağız:

"Cumhuriyetimizin 88. yılına hoş geldiniz! **Türkiye Türklerindir günlerinden hepimiz Müslüman'ız günlerine sefalar buyurdunuz.** Sandıktan yüzde 50 ile milletimizin taktirini tekrar aldığımız şu günlerde bütün milletimiz coşku içindedir. Kemalist-elitistlerden iktidarı aldığımız 8. yılımıza duble yollarla girdik. Osmanlı, pardon Anadolu topraklarımızı bütün yabancı sermayeye ve işbirlikçilerine iftiharla açtığımız şu günlerde, sizlere nice nice hayırlı cumhuriyetler diliyoruz. Değerli büyüğümüz kurucumuz ulu önder Atatürk'ün dediği gibi, yurтта savaş dünyada savaş şiarına uyuyor, komşularımızın hepsiyle kapışıyoruz. Yurt içinde de bize karşı olan herkesle savaş halindeyiz. Bizler cemaat-tarikat koalisyonu olarak, Allaha çok şükür bütün kurumları ele geçirdik. Yargı elimizde, üniversiteler elimizde, polis teşkilatı, sağlık, inşaat sektörü, gıda, medya elimizde, askerler dersin madara ettik onları. Bu başarımızın arkasında tabii ki önemli güç odakları var. Bizi destekleyen ağabeylerimiz var. Başkanımız İsrail'le düzmece bir çatışma kurup Arapların-Müslümanların lideri olmuştur. Büyük Ortadoğu Projesinin eş başkanlığı bizim elimizde. Kıbrıs çözümsüzlüğü bir sarmala döndü..."

Daha da uzatabileceğimiz böyle konuşmalar bence mümkün ama kimin yapacak bilemem.

2023'e çılgın projelerle hazırlanan bu iktidarın arkasında ABD'nin olduğunu hepimiz biliyoruz. İsrail'le sürdürdüğü kayıkçı kavgası o kadar düzmece ki, Arap Müslüman halkını BOP içine almaya ve sorunsuz bir şekilde eş başkan olarak halletmeye çalışıyor...

Biz ne yapıyoruz?

Hep karşı tarafı anlatıyoruz ama biz devrimciler, sosyalistler ne yapıyoruz? Bizim yaptıklarımız öyle yavaş, pardon yandaş medya tarafından tefrika edilmez, edilemez. Birinci Cumhuriyet'in bittiğini, paradigmasının iflas ettiğini 80'li yılların sonu 90'ların başında söylemiştik. TC mevcut ekonomik ve sosyal yapılanmasıyla önüne koyduğu, hem içerideki hem dışarıdaki hedefleri yerine getiremez, demiştik. Taşeronluk, alt emperyalist misyonlar ve Ortadoğu'da aktif aktör olmak istiyorsa Kemalist-Elitistlerle bu işin olamayacağını belirtmiştik. Sadece 'iç mihraklar'a

Bu yaz eşkiyalar diyarı Hopa'daydım orada devletin katlettiği Metin Lokumcu'nun, A-K-P'nin polisleri tarafından nasıl öldürüldüğünü öğrendim. Hopa halkının, nasıl bir duyarlılıkla gençlerine sahip çıktığını, asıl olanın sandık değil, sokaklar olduğunu bir kez daha gördüm.

Bu nedenle sandıktan yüzde 50'yle çıkmış olsalar da sokakların ve hayatın hükmünü sürenler başkaları. Hopa'daki eşkiya ruhunu alıp batıya doğru giderken Gerze Yaykıl köylüsüyle bu kadar yakınlaşacağımı bilmiyordum. Meğerse toprağına sahip

çıkma, suyuna sahip çıkmak gibi bir şeymiş. Köylünün saatlerce süren direnişlerinden önce oradaydım ve onlardan söz almıştım; "ha buraları emperyalist kapitalistlere kaptırmayacaksınız, değil mi?" diye ve bugüne kadar o sözün arkasında durdular, duruyorlar.

Hopa, Fındıklı, Çaykara, Tortum ve tabii ki Gerze artık bize şunu gösteriyor ki, mücadele etmeden suyumuza da toprağımızı da sahip çıkamayız.

Selam olsun direnişi, mücadeleyi oya gibi ören ve devrimi yaşayan insanlarımıza!

yönelik örgütlenmiş bir orduyla bölgede aktör olunamazdı. İşçilerle, Alevilerle, Cemaatlerle ve Kürtlerle yaptığı anlaşmanın sonlanmış olduğunu belirtmiş ve yenilenmesi gerektiğini söylemiştik.

Bu süreci devrimciler olarak değerlendirmiş olsaydık, bekli de birinci cumhuriyetin tasfiyesini biz yapacaktık. Bunları anlamak için 90'ların başından itibaren sürece iyi bakmak gerekir. Belki başka bir yazımda konusunu olan o süreci daha sonra değerlendirebiliriz. Ama şu gerçek ortada, 92-93 yıllarında halkın bütün kesimleri içinde ağırlığımız vardı. Devrimci-sosyalistler olarak Kürt ulusal mücadelesiyle kurmaya çalıştığımız ilişki ile iktidarı hedeflemiştik. İşte bu sürecin hemen ardından '4 Nisan' ekonomik kriz-paketi ve sonrasında ki '1000 operasyon'la yapılan katliamlarda, çok ciddi kayıplar yaşadık. Bir dipnot olarak hatırlamakta yarar var; bugünkü iktidarı destekleyen cemaat Tansu Çiller'i destekliyordu, yani o zaman büyük abi Ağar-Çiller ekibinin arkasındaydı. 90'ların sonuna gelinirken cezaevinde olan arkadaşlarımızın da katliamı ile dikensiz gül bahçesi bırakıldı cemaatçilere...

A-K-P sekiz yıldır birinci cumhuriyetin tavsiyesini yaparken kendi iktidarını perçinledi.

Günümüze gelirsek... Hedef olarak konan 2023'deki yeni cumhuriyetin, yeni paradigmalara ihtiyacı olduğu kesin. Tasfiye süreci hızla tamamlanmak üzere ancak 'hükümet-devlet'in yapması gereken daha çok şey var.

A-K-P'nin yüzde 50 ile iktidarını sürdürse de muktedir olmadığını görüyoruz. İsteddiği gibi at oynatamıyor. Kanuni Süleyman'a özendiği kesin -baksanıza dizi bile yaptırıyor- ama onun gibi halkın üzerinde muktedir, yani belirleyici değil. Halkın yarısının oyunu almasına rağmen bu agresiflik niye, bu tahammülsüzlük niye?

Kemalistleri attın Ergenekon'dan içeri, yargıyı ele geçirdin, polis teşkilatı oldu F tipi, devrimciler her an 'Karargahçı' olabilir, kendinden olmayan Kürtler KCK'lı, at içeri. Hükümete karşı olan, muhalif olan herkes adliye koridorlarında, dokunan yanıyor...

İktidarın yüzde 50 oy almış olması halkın, toplumun memnun olduğu anlamına gelmiyor ve öyle olmadığı da ortada...

Kürtlerle bir türlü anlaşamadı, Alevilerin istediği hiçbir şeyi hayata geçirmede, HES'lerden dolayı Karadeniz köylüsüyle de, Anadolu köylüsüyle de arası bozuk... Bütün enerji yatırımları (termik-nükleer) halkların tepkisiyle karşılaşıyor. Çünkü bu kararlar bölgede yaşayanlarla yapılan bir anlaşma sonucunda ortaya çıkmıyor. Doktorlarla arası bozuk, eczacıları daha önce küstürmüştü zaten. İşçilere, memurlara kıdem tazminatı saldırısı, 'toplu görüşme' rezaleti ve sendikal örgütlenmede yetki karmaşasının önünü açan yasa... Eğitimin, sağlığın ücretli hale gelmesi... Ayrıca dünya ekonomik kriziyle birlikte, bizde ve dünyada yükselen ırkçılık... Sonuçta da yaklaşan bölgesel

savaşlar. Yunanistan ve Suriye için çalınan savaş tamamları...

Bu kadar tespit ve yorumdan sonra biz devrimciler ne yapacağız ya da ne yapmamız gerekiyor, ona bakalım.

Çok eski bir yorum vardır: "Devrimin objektif koşulları hazır mı? mesele subjektif koşulları yaratmakta." Bu iktidardan memnun olmayan, uygulamalarıyla hayatına kast ettiğini (HES'ler ve termik santraller sonucu) anlayanların yanında olacağız. Biz bu iktidarın da diğer kapitalist, giderek bütün iktidarların insanları memnun etmeyeceğini biliyoruz. Çünkü bütün iktidarlar nalıncı keseri gibi hep bana hep bana der. Bu yorumumdan dolayı beni anarşist diye yorumlayan arkadaşların *Devlet ve İhtilal*'i (Lenin) okumalarını salık veririm. Burada mesele bizim bu kadar muhalif ve memnunsuzların yanında olmamız gerektiğidir.

Her çelişkinin devrimin bir ivmesi olduğunu unutmamalıyız. Bu küçük sular birleşince, kocaman bir nehir-sel olur. Önemli olan devrimin yolunda olmaktır, sürecin içinde olmaktır. Devrimi sadece bir iktidar meselesine kitlemek *Jakoben* geleneğinin sonucudur.

Şimdi Anadolu'nun her tarafında, halkla iktidarın kolluk kuvvetleri karşı karşıya geliyor. Yıllardır Kürtlerin yaşadığı aşağılamayı, darbe ve zorla görüp Kürt halkının mücadelesiyle empati yaşıyorlar. Yükselen şiddet ve savaş ortamında biz barışı ve kardeşliği örerken, bölgesel özerkliği, demokratik özerkliği ve dahi ademi merkeziyetçiliği sisteme dayatmalıyız. Bugünlerde savaşa-sermayeye değil, insana yatırımı öne çıkarmak; devrimin sürecidir, devrimin yolunda olmaktır. Mesele devrimi görmek değil devrimi yaşamaktır, devrim olmaktır.

Bu bitmeyecek yazıyı yıllar önce Mehmet Dede'den -eski THKO'lu bir Alevi Dedesi- dinlediğim ve kendisinin 'Cem'de paylaştığı tespitle bitirelim; "Biz ne diyoruz, eline diline beline hakim olacaksın. 'El' yani memleketin, toprağın, coğrafyanın yani yurdun... Ona sahip çıkacaksın bu bir. 'Dil', yani konuştuğumuz dil, yani kültürümüz, örfümüz adetlerimiz geleneklerimiz ve tabii ki insani değerlerimiz. Ona sahip çıkacaksın, bu iki. 'Bel', yani tarlayı toprağı bellediğiniz, kazdığınız alet yani üretim aracınız, araçlarınız işte onlara sahip çıkacaksın, bu da üç."

Geliyor! Geliyor! Geliyor!..

Her Yer 1 Mayıs

adlı işçi filmi geliyor...

Katkı ve önerileriniz için:

aciksozluhaldun@gmail.com

• Yüce HSYK, belli ki tecavüz meselesini sadece kadın sorununa indirgemiş. Yurdun hemen her bölgesinde çığ gibi devam eden toplu çocuk tecavüzlerini nereye sığdıracaklar peki? Hele de çocuk erkekse!.. Ya da işkencede polislerin tecavüzüne maruz kalan kadın ya da erkekler? Babasının ya da amcasının tecavüzüne maruz kalan erkek ya da kız çocukları? Onları tecavüzcüleriyle nasıl evlendirecekler?..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>